

Giới thiệu Truyện Kể Trong Câu Chuyện

Bạn đừng bỏ qua Truyện Kể Trong Câu Chuyện - một tác phẩm ngôn tình hiện đại của tác giả Dịch Bạch Thủ. Câu chuyện có lẽ phải bắt đầu từ thời trung học phổ thông xa xôi, nhưng khoảng thời gian ấy chẳng có gì đáng để viết, bởi vì không có chuyện gì xảy ra vào lúc ấy. Tôi và Ninh Hải học cùng trường cùng niên khóa, nhưng chúng tôi không cùng lớp. Tôi ở lớp A9 ban Xã hội, còn Ninh Hải ở A8 ban Tự nhiên. Hai lớp cách nhau một vách tường mà lại như dầu với lửa. Nguyên nhân là do một cuộc thi bóng rổ, hai lớp chúng tôi gây thù từ đấy.

Tôi, với thân phận hoàng ân nhộn nhạo cây cải chủ lực đã chỉ tay vào mặt tất cả các bạn nữ A8, nhảy dựng lên mắng không sót một ai, nước vãi tung tóe, tình cảnh đó tin chắc không thua những bà chằn chợ búa. Truyện lúc ấy tôi chẳng hề chú ý thấy Ninh Hải, bởi vì chúng tôi căn bản không quen biết nhau. Sau này theo như Hải hồi ức lại, hôm đó cậu ấy bị tôi làm cho hoảng hồn, cậu ấy không hiểu vì sao một cô gái lại có thể hung dữ đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kể Trong Câu Chuyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Ngoài trời, mưa đang rơi, Ninh Hải ngồi đọc sách trên chiếc ghế tròn bên vách kính cửa sổ. Sau lưng cậu ấy là tấm rèm cửa màu xanh lục với hoa văn viền kim đậm phong cách Ba Tư, ánh đèn màu vàng hắt xuống từ trên tường, bỗng chốc khiến tôi mơ màng. Đột nhiên, muốn ghi lại giây phút này, thế nên, tôi tắt QQ, mở word lên, gõ vào một dòng chữ: Chuyện trong câu chuyện. ...

Câu chuyện có lẽ phải bắt đầu từ thời trung học phổ thông xa xôi, nhưng khoảng thời gian ấy chẳng có gì đáng để viết, bởi vì không có chuyện gì xảy ra vào lúc ấy. Tôi và Ninh Hải học cùng trường cùng niên khóa, nhưng chúng tôi không cùng lớp. Tôi ở lớp A9 ban Xã hội, còn Ninh Hải ở A8 ban Tự nhiên. Hai lớp cách nhau một vách tường, mà lại như dầu với lửa. Nguyên nhân là do một cuộc thi bóng rổ, hai lớp chúng tôi gây thù từ đấy. Tôi, với thân phận cây cải chủ lực đã chỉ tay vào mặt tất cả các bạn nữ A8, nhảy dựng lên mắng không sót một ai, nước vãi tung tóe, tình cảnh đó tin chắc không thua những bà chằn chợ búa. Lúc ấy tôi chẳng hề chú ý thấy Ninh Hải, bởi vì chúng tôi căn bản không quen biết nhau. Sau này theo như Hải hồi ức lại, hôm đó cậu ấy bị tôi làm cho hoảng hồn, cậu ấy không hiểu vì sao một cô gái lại có thể hung dữ đến thế.

Vì vậy, câu chuyện nên bắt đầu từ thời đại học. Điểm thi của tôi mặc dù chẳng đâu vào đâu, nhưng may thay thành tích hai môn Văn – Sử khá cao, cộng thêm điểm thể thao, tôi thuận lợi đậu vào một trường đại học khá có tiếng ở miền Bắc. Mới khai giảng chẳng quen biết ai, ngơ ngác ngắc ngắc thế nào ấy tôi bị một sư ty kéo đến tham gia buổi họp đồng hương. Vừa vào cửa tôi đã trông thấy Ninh Hải, cậu ấy ngồi yên tĩnh, mỉm cười nhìn hai anh chàng nói liến thoắng trước mặt. Thật ra tôi biết Ninh Hải. Học cùng một trường suốt ba năm, lại còn là lớp kế bên, nói thế nào cũng quen mặt. Hướng chỉ bạn bè xung quanh ít nhiều đều bàn tán về cậu ấy, chủ đề được nhắc đến nhiều nhất không gì khác ngoài việc cậu ấy là con gái của Phó Thị trưởng tỉnh thành nọ. Lâu nay tôi không đều hào hứng với những chuyện này, khổ thay tôi chơi thân với đứa bạn nhiều chuyện – “Trưng Bắc Thảo”, vì vậy dù ít dù nhiều cũng nghe được một vài tin. Đi học xa nhà lại gặp được bạn đồng hương, đáng lý nên vui vẻ chào hỏi, nhưng tính tôi nhỏ nhen, tôi vẫn còn nhớ mối thù với lớp A8, vì vậy chỉ thờ người ra đó, không biết có nên chào hỏi hay không. Chính trong lúc tư tưởng chiến đấu ác liệt thì Ninh Hải nhìn thấy tôi. Tuy nhiên, hai anh chàng trước mặt có vẻ không có ý bụng dạ gì với cậu ấy. Chưa chờ tôi có phản ứng thì sư ty có gương mặt rất giống Phương Thanh Trắc ấy đã lừa tôi sang đó. Sư ty rất có phong thái của đại tướng quân, xua tay đuổi hai anh chàng đi khỏi, bây giờ tôi và Ninh Hải mới chính thức đối mặt nhau.

“Đây là Ninh Hải bên khoa Tài chính. Ủa? Chị thấy lý lịch của hai em đều ghi Nhất Trung? Phải quen nhau chứ nhỉ?”

“Ừm! Có! Nhưng không cùng lớp, em biết bạn ấy, bạn ấy không quen em.” Tôi bị sư ty lừa đến choáng váng, đành cười trừ đáp lại.

“Ai nói thế? Mình biết cậu, cậu là Lạc Dịch.” Ninh Hải nói xong thì đưa tay ra, “Rất vui được chính thức làm quen với cậu.”

“Ha! Mình cũng rất vui.” Tôi không mấy quen với cách chào hỏi này, nhưng vẫn đã bắt lấy bàn tay trắng trẻo ấy. Tay của Ninh Hải rất mềm, nhưng hơi lạnh. Giữa tiết trời lập thu địa ngục thế này mà tay của Ninh Hải lại không một giọt mồ hôi nào. Chẳng bù với tôi, tay chân quanh năm suốt tháng đều đổ mồ hôi. Đặc biệt là trong giờ thi, người ta chảy mồ hôi đầu, tôi thì đổ mồ hôi tay, dễ dễ hay dễ khó, biết làm hay không biết làm cũng vậy. Tuy nhiên, về sau căn bệnh này đã bị đánh bại bởi cách trị nạo và món ăn dân gian mà Ninh Hải săn lùng được, điều này khiến cậu ấy đắc ý suốt một thời gian dài.

“Vậy thì tốt rồi, hai em trò chuyện nhé. Còn nhiều người vẫn chưa đến, chị nhớ Nhất Trung còn một nam sinh nữa, để chị đi tìm.” Sư ty nói xong thì quay lưng đi, để lại tôi và Ninh Hải đứng đấy, bốn mắt nhìn nhau.

“Cậu tìm chiếc ghế ngồi xuống đi, đừng đứng đó nữa.”

“À. Được.” Tôi không quen trò chuyện với người lạ, vậy nên có hơi ngượng ngùng. Nhưng Ninh Hải lại rất tự nhiên, chúng tôi bắt chuyện từ những bạn học cũ trong lớp của Hải và lớp của tôi, ai đó đã thi vào trường nào. Đang cười nói vui vẻ thì bỗng dưng, Ninh Hải im bặt, ánh mắt sợ hãi nhìn lên đỉnh đầu của tôi. Cảm giác có một cái bóng che phủ xung quanh mình, không cần quay lại tôi cũng biết người này là ai.

Tên này đại danh Quách Phong Dương, tên hệt như người, y đúc một ngọn núi sừng sững. Cao hơn 1m90, thể trọng vượt 115kg. Nước da đen bóng, mặt đầy râu. Không cười thì như phù thủy hạ trần, cười lên thì như Phán Quan trùng sinh. Ngoài đôi mắt sáng rất có thần tô điểm cho gương mặt ấy ra,

tạo hình của người này thật sự chưa bao giờ không dọa chết người. Nửa đêm bất gặp sẽ có nguy cơ ngất xỉu, từng có vài nữ sinh lớp dưới còn hoảng sợ đến khóc hu hu gọi ba mẹ. Trong ba năm phổ thông, tên này mang danh nghĩa học sinh trường chúng tôi, nhưng thực chất lại tập huấn ở trường Thể dục Thành phố, vì vậy học sinh trong trường đều không quen biết hắn. Tôi tuy không phải học viên thể thao, nhưng tôi cũng đến trường để tập luyện, vì vậy mà khá thân với Quách Phong Dương, cũng hiểu rõ tính tình của tên cao to này. Quách Phong Dương chỉ được về ngoài hưng tơn, kỳ thật rất dễ sai bảo. Dùng lời hắn tự nói thì hắn chỉ là một con dê đội lốt sói. Biệt danh tôi đặt cho Quách Phong Dương là: nệm giường. Ai bảo hắn mang cái tên lấy âm của nhãn hiệu nệm. Lần này đến trường đăng ký nhập học chúng tôi đã đi cùng một chuyến xe, tôi thậm chí không cần ba mẹ đến tiễn mình mà chỉ ném hết túi to túi nhỏ cho Quách Phong Dương, vệ sĩ kiêm luôn người làm. Chắc chắn, vụ làm ăn này hời rồi.

Tôi cười nhìn Ninh Hải, nhanh chóng đứng dậy giới thiệu họ quen biết nhau. Tay của Ninh Hải do dụi hai ba lần cũng không dám bắt tay với Quách Phong Dương. Chỉ khẽ nói “Chào bạn”, Quách Phong Dương toét miệng cười hi hi, còn đưa bàn tay lông lá lên gãi gãi đầu. Hai người này thật khiến người ta mắc cười, nhưng tôi lại không dám bật ra thành tiếng.

Buổi họp đồng hương kết thúc, tôi và Ninh Hải cùng đi về ký túc xá nữ sinh. Khi gần đến cửa ra vào, Hải chợt nói với tôi: “Ngày mai tụi mình cùng lên lớp được không?” Tôi khựng người. Chúng tôi đều học cùng một khoa, cũng không có môn học chung, làm sao “cùng lên lớp”? Nhưng rất nhanh tôi đã hiểu ý của cậu ấy, ý Ninh Hải là chúng tôi cùng đi từ ký túc xá đến khu lớp học.

“Được thôi, đương nhiên là được.”

“Phòng của mình đều là những bạn đến từ vùng Tây Bắc, trông có vẻ rất dữ. Mình hơi khẩn trương.”

“Ồ. Hi hi, không sao đâu, mới gặp là vậy thôi, sau này quen rồi sẽ tốt hơn. Nếu họ ức hiếp cậu, mình sẽ giúp cậu bầm xương họ ra.”

Ninh Hải vội xua tay nói: “Không phải không phải, không cần đâu. Họ không làm gì mình. Mình chỉ là, không có bạn bè ở đây.”

“Vậy à. Cậu ở lầu mấy?”

“Lầu 4. Phòng 407.”

“Mình ở lầu 5, lúc xuống mình ghé qua phòng cậu, chịu không?”

“Ừm!” Ninh Hải vui vẻ gật đầu. Không hiểu vì sao, lòng tôi bỗng dưng sáng rạng vì nụ cười này, vừa nhún vừa nhảy về phòng ký túc xá.

Kết quả là ngủ một giấc thức dậy, tôi quên bèn mọi chuyện. Lưu Lệ ở giường trên hỏi tôi có cùng đi không? Tôi nhận lời ngay rồi mang sách ra cửa. May thay vừa xuống lầu thì nhìn thấy Ninh Hải đang đứng chờ tôi ở góc cầu thang, lập tức nhớ ra chuyện tôi qua, tôi vỗ vào đầu mình một cái rồi nhanh chóng chạy sang hỏi: “Chờ rất lâu rồi à?”

“Không. Vừa ra được một lúc thôi.”

“Đi chứ?”

“Ừm.”

Sau đó, hai chúng tôi vừa trò chuyện vừa xuất phát đến khu lớp học. Ngửi thấy mùi hương của thức ăn tỏa ra từ căn tin, tôi hít sâu, cảm thán: “Đói chết đi được!”

Ninh Hải quay sang nhìn tôi, “Chưa ăn sáng sao?”

“Chưa, sáng nay dậy trễ. Rửa mặt xong thì nhóm bạn trong phòng đã ăn xong cả rồi.”

Ninh Hải kéo dây ba lô lấy ra một hộp sữa đưa cho tôi.

“Ồ. Ừm~ ừm~” Tôi vừa lắc đầu vừa nói.

“Không sao, mình đã ăn rồi, cái này cho cậu.”

“Không phải. Mình không thích uống sữa bò. Sáng sớm ngửi thấy mùi này là chỉ muốn nôn. Nếu cậu có sữa chua thì mình sẽ lấy ngay.”

“Ồ. Vậy à. Mình không có.”

Tôi cười hi hi, “Đùa thôi mà. Không sao đâu, lát nữa hết tiết một mình sẽ tranh thủ giờ giải lao chạy đi mua hai quả trứng ướp lá trà.”

Ninh Hải gật gù đầu.

Đi vào khu dạy học, hẹn giờ ăn trưa xong thì cậu ấy rẽ trái, và tôi rẽ phải. Phòng học của tôi ở lầu 6, vốn dĩ đã không ăn sáng, chờ khi bò lên đến lớp học ngồi vào chỗ thì tôi đã đói đến chóng mặt. Nhưng chưa kịp điều hòa lại hơi thở thì “Bộp!” một tiếng, một chiếc túi xốp đặt lên bàn của tôi. Ninh Hải thờ hồn hèn nói: “Tranh thủ ăn trước khi vào lớp đi. Một hộp sữa chua hai quả trứng ướp lá trà. Mình phải về lớp đây.” Vừa dứt lời đã vút đi mất. Tôi nhìn túi thức ăn trước mặt mình, sững sờ. Cậu ấy... đã chạy đi mua sao? Tiệm tạp hóa trường cách đây đến 500 mét, sau đó cậu ấy lại chạy lên lầu 6? Nghĩ thôi mà trong lòng đã thấy ấm nóng lạ thường. Tôi nhanh chóng giải quyết bữa sáng, và trước khi giáo sư bước vào, tôi đã kịp tranh thủ ngậm sữa

chua cuối cùng nuốt trôi miếng trứng còn sót lại.

Có một khối đầu như vậy, tôi và Ninh Hải nhanh chóng trở nên thân thiết, chúng tôi cùng lên lớp cùng ra về, cùng ăn, cùng tự học. Khai giảng chỉ mới một tháng thì mẹ của Ninh Hải đến, bà đón Ninh Hải ra ngoài ba bốn ngày, tôi không mấy để tâm. Ngờ đâu lại một tháng trôi qua, trong một buổi sáng nọ, đã đến giờ vào lớp mà vẫn chưa thấy Ninh Hải đâu. Tôi đứng ở góc cầu thang chờ mãi vẫn chưa thấy người, bèn chạy đến phòng 407 gõ cửa, cửa không khóa, cũng không ai mở, tôi đánh liều đẩy cửa đi vào. Bất gặp ngay Ninh Hải đang nằm trên giường, cuộn người trong chăn, mặt hướng vào tường. Lâu nay Ninh Hải đâu ngủ nướng, chẳng lẽ đã bị bệnh? Tôi đi sang đó ngồi xuống giường đẩy đẩy cậu ấy, vừa nhìn thấy mặt của Ninh Hải thì tôi đã hoảng hồn, sắc mặt trắng bệch, hai mắt nhắm chặt, chân mày chụm vào nhau. Tôi vội gọi: “Ninh Hải! Ninh Hải! Cậu sao vậy? Bệnh rồi ư?” Ninh Hải ậm ừ một hồi mới phun ra được ba chữ “Cái đó tới”, rồi lại quay mặt vào trong. Xong! Biết chuyện gì rồi. Tôi liền nói: “Minh đi mua Ích Mẩu Thảo cho cậu, cậu thường dùng loại viên sủi hay kem bôi?”

“Viên sủi.”

Thế là tôi lấy lại tốc độ chạy tiếp sức 100 mét năm xưa, lui tới giữa phòng y tế và ký túc xá, khi xuống cầu thang cũng là nhảy vọt bậc. Giờ này đa phần đều đã lên lớp, nếu không ắt sẽ nhầm tưởng tôi đã nín mấy ngày rồi. Đến phòng y tế lấy thuốc, lắng nghe bác sĩ dặn dò những vấn đề cần chú ý xong, tôi lại chạy trở về. Bình thủy không có nước, tôi chạy về phòng, hứng chịu nguy cơ bị người quản lý ký túc xá chém đầu mà bật máy đun nước lên đun một bình. Sau đó quay trở xuống pha thuốc, tôi gọi Tiểu Hải: “Ninh Hải? Dậy uống thuốc, uống xong sẽ bớt đau hơn.”

Không nhúc nhích.

“Ninh Hải, nghe lời nha. Không uống thuốc sẽ bị đau thêm đó.”

Vẫn không động đậy.

“Ninh Hải? Ninh Hải?”

“Ừm!” Ninh Hải cố gắng đáp lại một tiếng, song vẫn không lay động. Vậy thì đành ra tay thôi. Tôi quỳ lên giường, tay phải luồn ra sau đặt lên gáy của Ninh Hải, đỡ cậu ấy dậy: “Đau cách mấy cũng phải uống thuốc, phải uống thuốc mới khỏi được.” Vừa đỡ lên đã thấy nước mắt vuron trên mặt Ninh Hải, mái tóc dài bù xù trông tội nghiệp chết đi được. Tôi thờ dãi, để Ninh Hải dựa vào người mình, đưa ly đến miệng cậu ấy rồi bảo: “Uống từ từ thôi, còn nóng đó. Nhưng mà bác sĩ nói uống nóng sẽ có hiệu quả hơn.” Tiểu Hải chỉ hóp một ngụm đã quay đầu lẩn tránh, dụi mặt vào người tôi, “Ghê quá.”

“Thuốc đắng dã tật mà! Không uống làm sao hết bệnh?” Tôi xoay mặt cậu ấy lại, dỗ ngọt: “Tiểu Hải ngoan nhé, cố gắng đi. Uống hết sẽ không đau nữa.” Cứ thế lặp đi lặp lại vài lần, cuối cùng cậu ấy cũng uống hết thuốc sủi và viên thuốc giảm đau. Tôi xuống giường làm ướt khăn, lau sạch gương mặt đầm lệ và mồ hôi của Tiểu Hải. Sau đó đỡ cậu ấy nằm xuống, kéo chăn lại. Ninh Hải nhìn tôi, ánh mắt trông rất tội nghiệp, cậu ấy nói: “Minh không sao đâu, cậu mau lên lớp đi.”

Tôi khoái chí.

“Ngày thường mình còn cúp học ấy chứ, lý nào cậu bị như vậy mà mình lại vào lớp?”

“Hmm... Lạc Dịch.”

“Sao? Chuyện gì cứ nói, mình sẽ làm ngay.”

“Cậu lên đây nằm với mình một lúc được không?”

“Được chứ.” Dứt lời tôi cởi áo khoác jeans ra, giờ chần của Tiểu Hải lên rồi chui vào. Ninh Hải nhích vào trong một chút, quay lưng hướng về tôi, tôi bèn nhích lại gần với cùng tư thế, tay đặt lên cánh tay đang ôm bụng của Hải. Mùi hương của tóc phả vào mặt. Tôi rất ghét tóc ai vướng vào mặt mình, khi học tiểu học, cô bạn ngồi trước tôi có cái đuôi ngựa rất dài, đầu cứ quay tới quay lui làm tóc hất vào mặt tôi, có một lần tức quá tôi đã cột tóc của cô bạn đó vào ghế, kết quả là bị phạt đứng ngoài lớp suốt một buổi chiều. Nhưng tóc của Ninh Hải tôi lại rất thích, sạch sẽ và lại có mùi hương của hoa oải hương. Tôi hít sâu vào, nói thì thầm “Ninh Hải cậu thơm thật.” Ninh Hải không có phản ứng, mà chợt giờ cánh tay lên. Tôi tưởng cậu ấy muốn đổi một tư thế khác, vừa định phối hợp thì bỗng dưng, cậu ấy bắt lấy tay tôi đặt lên bụng mình, nơi mà phía trên nó là chiếc áo thun hình con thỏ lưu manh. Ting! Não của tôi như bị treo máy, bàn tay nằm gọn trên bụng của Ninh Hải. Làn da của cậu ấy mịn màng hết như trứng hột gà ướp lá trà mà tôi thích nhất. Tôi đột nhiên muốn xoa lên nó, nhưng lại không dám. Chỉ cẩn thận hỏi Ninh Hải: “Còn đau không?”

“Ừm.”

“Minh làm cho cậu một túi nước nóng nhé?”

“Không.”

“Vậy xoa xoa?”

“Ừm.”

Ha! Vậy thì danh chính ngôn thuận rồi. Tay tôi bắt đầu không an phận mà xoa xoa trên bụng của Tiểu Hải, mặt khác vừa nói: “Minh xoa cho, cậu ngủ đi. Ngủ sẽ không thấy đau nữa, lát nữa thức dậy sẽ khỏe lại.”

“Ừm.” E là cô nhóc thật sự đau lắm rồi, câu nào câu nấy cũng chỉ có một chữ. Vậy nên tôi rất là kiên nhẫn mà xoa bụng cho cậu ấy, tiện thể thỏa mãn chú sói con háo sắc trong tôi.

Buổi trưa tôi mua cho cậu ấy một phần cháo, dứt từng muỗng một. Sau đó lại đỡ cậu ấy ngủ, lần này tôi không nằm cùng nữa, mà nằm bò trên bàn đọc tiểu thuyết. Buổi tối tôi mua phần ăn thanh đạm và nửa chén com cho Hải. Lại đi hứng nước về gọi Tiểu Hải dậy rửa mặt và rửa chân. Có lẽ cơn đau đã qua, Ninh Hải bắt đầu trò chuyện với tôi. Được một lúc thì những người bạn cùng phòng lần lượt trở về. Tôi thấy nhiều người quá bèn nói với người bạn ở cạnh giường Ninh Hải: “Buổi tối nhờ bạn chăm sóc Ninh Hải một chút được không? Cậu ấy đau bụng, bạn có thể giúp cậu ấy lấy gì đó. Nếu có việc thì có thể gọi cho tôi, số điện thoại của tôi là...” Còn chưa dứt câu thì cô bạn có cái miệng rất to ấy đã nói: “Tôi không có điện thoại.”

“Ninh Hải có.”

“Không biết dùng.”

Ok, xem ra những người trong phòng này đều chẳng phải thứ vừa, tôi cũng đừng tự tìm nỗi nhục làm gì. Bèn đến gần hỏi Ninh Hải: “Buổi tối cậu ở đây một mình được không?”

Ninh Hải chớp chớp mắt, không lên tiếng.

“Vậy tối nay mình ở đây với cậu?”

Tiểu Hải gật gật, bấy giờ mới thấy vui.

“Vậy mình về phòng tắm rửa, đợi kiểm tra quân số xong mình mới chạy xuống, ngồi đây cũng ngại.”

Lại gật gật thêm mấy cái.

Thế là đêm ấy, sau khi tắt đèn, tôi mang dép vào, khom người lên xuống lầu, vọt thẳng vào phòng 407 chui vào chăn của Ninh Hải.

Giường không rộng, tôi và Ninh Hải đều sợ đối phương không có chỗ nằm, tôi thì ráng lép ra ngoài, cậu ấy thì cố nhích vào trong, kết quả là bây giờ có cho thêm một người nằm ở giữa chúng tôi cũng không thành vấn đề. Ninh Hải kéo kéo áo của tôi, tôi quay đầu lại, cậu ấy nói nhỏ vào tai tôi: “Mình sợ lạnh, mình ngủ gần cậu được không?”

“Ừm.”

“Vậy cậu nhích vào đây một tí?”

“Được.” Tôi nhích vào trong, Ninh Hải và mùi thơm của cậu ấy rất tự nhiên mà gần tôi hơn. Đêm rất yên tĩnh, bàn tay khoác trên eo tôi ngoan ngoãn vô cùng. Suốt cả đêm tôi đều giữ nguyên tư thế mặt xoay ra ngoài lưng hướng vào trong, năm giờ sáng tôi đã thức dậy, vùng eo cứng đờ, tê đến không có cảm giác. Tôi nhẹ nhàng nhấc tay Ninh Hải ra, vừa chạm vào thì cậu ấy đã tỉnh, thì thầm hỏi: “Đi đâu thế?”

Tôi hạ thấp giọng: “Trở về phòng. Cậu còn đau bụng không?”

“Hết rồi.”

“Vậy hôm nay lên lớp chứ?”

“Ừm.”

“Lát nữa mình xuống gọi cậu đến căn tin ăn sáng.”

“Ừm.”

Nói xong, tôi lại khom người rời khỏi phòng của Ninh Hải lên lên lầu, vừa chạy vừa nghĩ xem phải dùng cách gì để lão đại trong phòng ngồi dậy mở cửa cho tôi.

Cảm thấy mỗi tháng Ninh Hải đều phải đau như vậy cũng không phải là cách, tôi bèn gọi điện cho dì, em họ tôi cũng có căn bệnh như thế, dì tôi không biết đã dùng cách gì trị khỏi cho nó. Hỏi ra mới biết thì ra mỗi tháng, cứ vài ngày trước khi cái đó đến, dì sẽ nấu nửa ly rượu gạo bắt em họ tôi uống mỗi ngày, thế là tôi sắm cái bếp điện, dùng bút đỏ đánh dấu chu kỳ sinh lý của Tiểu Hải lại, mỗi tháng đều rượt theo cậu ấy bắt uống rượu, cuối cùng căn bệnh quái gờ đó quả nhiên đã trị khỏi, từ lượng của Ninh Hải đi lên một tám cao mới, và tôi, trở thành người lăn bò ra, đứng cũng không vững.....

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kể Trong Câu Chuyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Sau chuyện lần đó, tôi và Ninh Hải trở nên vô cùng thân thiết, ngoài giờ học và giờ ngủ, cơ bản chúng tôi đều đi cùng nhau. Ninh Hải nhanh chóng thu hút một bầy ong bướm, tôi cũng rất tự nhiên mà trở thành người mai mối hàng đầu. Thường xuyên có những chàng trai đến tìm tôi hỏi thăm tin tức của Ninh Hải mà không cần biết tôi có quen biết họ hay không, thậm chí có người còn mang phần ăn đến ngồi cạnh chúng tôi trong căn tin. Tôi rất nhiệt tình với công việc này, tự động biến mình thành một thiết bị kiểm duyệt. Ai đáng về bê bối mặt mày khó ưa, chỉ mới đến vòng của tôi thì đã bị “đá” văng đi chỗ khác, song khi nhìn thấy những người có chất lượng, tôi sẽ cảm thông tin của người đó, hớn hờ chạy tới quảng cáo với Tiểu Hải.

Buổi tự học tối hôm ấy, tôi xách theo quyển “Đạo Phong” chạy vào lớp tự học của Tiểu Hải. Chờ cậu ấy ngồi xuống lấy sách vở ra đâu vào đấy xong, tôi nằm bò ra bàn, mặt dán lên mặt bàn, mắt hướng về Tiểu Hải mà nói: “Em gái nè, chị đây vừa tìm thấy một hắc mã hoàng tử, có hứng thú nghe không?” Ninh Hải không trả lời, nhìn tôi một cái rồi tiếp tục lật sách. “Hi hi, bên khoa Tin học đó, nhìn cũng được lắm, khá cao nhé, một mét...”

“Lạc Dịch.”

“Hả? Có hứng thú á?”

“Tại sao cậu lại tên Lạc Dịch?”

“Humm? Vì mình thích tên Lạc Dịch.” Tôi thấy lạ, sao tự nhiên lại chuyển qua đề tài này, nhưng vẫn ngoan ngoãn trả lời: “Ba tớ học Nhạc, mẹ họ Dịch, cho nên là Nhạc Dịch, không phải Lạc Dịch đâu nha, là ‘nhạc’, nhạc của âm nhạc.”

“Ồ.”

Thấy Hải không nói gì nữa, biết là đề tài đó đã kết thúc. Tôi e hèm một tiếng chuẩn bị tiếp tục chủ đề lúc nãy, “Anh bạn đó...”

“Lạc Dịch.” (Lại là Lạc Dịch, từ lúc biết nhau đến nay cậu ấy chưa bao giờ thay đổi.)

(Chú thích: Trong tiếng Trung Quốc, 乐意 phiên âm là “Le Yì”, dịch Hán Việt là “Lạc Dịch”, nghĩa là vừa ý, bằng lòng, vui lòng (làm gì đó). Chữ 乐 có 2 cách đọc “Le” và “Yue”, đọc là “Yue” có nghĩa là nhạc trong âm nhạc, tên của nhân vật là 乐易, chính xác phải đọc là “Yue Yì”: Nhạc Dịch. Nhưng Ninh Hải cứ thích gọi là “Lạc Dịch”, mang nghĩa như trên.)

“Humm?”

“Mình không muốn quen bạn trai.”

“Tại sao? Hoa có chủ rồi phải không nè?”

“Không có.”

“Tớ cũng đoán biết là không có. Trừng Bắc Thảo từng nói cậu thanh cao lắm, mấy tên thời phổ thông cậu chẳng thèm nhìn đến ai. Nhưng mà bây giờ khác rồi, bây giờ đã là đại học, cậu xem nhé...”

“Trừng Bắc Thảo là ai?”

“Từ Hiểu Đan bên lớp mình.”

“Cô ta nhìn thấy mình thanh cao hồi nào?”

Tôi chợt nhận ra mình đã lỡ lời, vội giải thích: “Không phải vậy đâu, thật ra thì bạn ấy muốn nói cậu rất có khí chất. Xem nhé, cậu đâu thể nào suốt đời cô đơn một mình như vậy đúng không? Con gái lớn thì không nên giữ, giữ đi giữ lại sẽ thành nổi sần.”

“Vậy sao cậu lại giữ?”

Tôi bị hớ, lập tức lựa chọn mất trí cục bộ việc mới này còn gọi người ta là “em gái”, nhanh chóng biện bạch: “Tớ nhỏ hơn cậu mà, cậu còn chưa giải quyết thì sao tớ dám hành động chứ đúng không?” Tiểu Hải lấy ba lô lên mở dây kéo ra, tôi còn tưởng cậu ấy định tìm gì đó đánh tôi, ai ngờ một hộp sữa chua xuất hiện trước mũi. Từ sau buổi sáng hôm đó, trong ba lô của Tiểu Hải bao giờ cũng có sữa chua, hễ đối tôi sẽ mở ba lô của cậu ấy. Tôi ngẩng đầu lên, đẩy sữa chua qua một bên, “Mình không đói.” Vẫn muốn tiếp tục đề tài ấy. Nhưng Tiểu Hải lại giật hộp sữa qua, giận hờn hực mà chìa qua cho tôi, “Không đói cũng phải uống! Nhét miệng cậu lại!” Tôi đành cắn ống hút lật sách, chốc chốc lại quay sang xem Tiểu Hải đã chuyển từ mây đen sang trời quang chưa.

Hôm ấy, mãi đến khi tiết tự học kết thúc Tiểu Hải mới nói chuyện với tôi, nói chính xác thì cậu ấy chỉ là gọi đũa ngũ gặt trên bàn dạy.

“Dậy thôi dậy thôi! Về ký túc xá rồi ngủ! Bệnh bây giờ!”

Tôi mơ mơ màng màng đứng dậy đi ra ngoài theo Tiểu Hải, vừa ra khỏi lớp, lập tức phát hiện chàng hắc mã hoàng tử bên khoa Tin học vẫn đang chờ tin của tôi, bấy giờ mới sực nhớ tôi đã hứa với người ta hỏi xong sẽ ra báo kết quả ngay. Lần này tiêu rồi, vội chạy lên nói với Tiểu Hải: “Đây là Triệu Nhất Tồn của khoa Tin học” tôi còn chưa nói xong mà Ninh Hải đã đi một mạch về trước, “Ninh Hải! Ninh Hải!” Đành quay sang hẹn Triệu Nhất Tồn ngày

mai vậy, sau đó đuổi theo Tiểu Hải.

Ngồi đầu Tiểu Hải không về ký túc xá mà đi ra sân vận động. Tôi vừa đi vừa hỏi “Đi đâu thế? Làm gì thế?” Giờ này sân vận động không có nhiều người, thấp thoáng chỉ có những cặp tình nhân đang tản bộ. Gió đêm lướt qua làm mát lạnh cả người, lẽ ra là rất thoải mái, nhưng vì tôi mới ngủ dậy, nên chợt rùng mình. Ninh Hải đi đến trước một thiết bị tập luyện thì dừng lại, vốn thích vận động, đúng lúc để cân bằng thân nhiệt, tôi bèn nhảy lên đó. Tiểu Hải không nói chuyện, tôi cũng im lặng. Đang xoay vòng vòng trên máy luyện cơ tay thì đột nhiên, Ninh Hải ôm lấy tôi từ phía sau. Tôi tức thì cứng đờ. Một lúc sau, Ninh Hải cọ sát mặt lên cổ tôi, khẽ nói: “Lạc Dịch, lạnh.” Cổ họng tôi như có một chiếc bánh nghẹn lại ở đó, khó khăn lắm mới ráp các chữ thành câu: “Vậy mình về thôi, buổi tối gió lớn.”

“Lạc Dịch.”

“Humm?”

“Vi sao cậu lại thích giới thiệu bạn trai cho mình?”

“Vui mà. Nếu cậu không thích, sau này mình không giới thiệu nữa.” Tiểu Hải im lặng. Một lúc sau mới buông tay ra, “Về thôi.”

“Ồ.” Thế là tôi đi phía sau Ninh Hải, trở về ký túc xá với chiếc đầu trống rỗng, thần sắc đờ đẫn.

Tối hôm đó, tôi không còn là Nhạc Dịch cứ ngả lưng ra giường là có thể tìm Châu Công trò chuyện nữa, mà biến thành một miếng bánh nướng trên “vỉ” giường. Tôi biết sự việc đang phát triển theo chiều hướng không mấy lý tưởng, tôi bức thiết phải dập tắt ngọn lửa này. Quá khứ khiến tôi không lạnh mà run, nỗi đau đó, sự gầy vò đó và cả cái cảm giác lên trời không đường xuống đất vô phương ấy, bây giờ nghĩ lại vẫn khiến tôi rùng mình. Phải trải qua quá trình cơ hồ là rút xương ráp lại, tôi mới có thể miễn cưỡng về bờ. Ngay cả tôi cũng không xác định mình có đủ năng lực để chịu đựng thêm một lần hay không. Tôi biết, ắt sẽ là vạn kiếp bất phục. Huống chi đó là Tiểu Hải, cứ nghĩ đến những gì mà đôi mắt sáng ngời trong vắt và gương mặt trắng hồng sạch sẽ ấy phải chịu đựng, tim tôi đã bất giác nhói đau. Không được! Tuyệt đối không được! Bất kể thế nào cũng không thể tổn thương Hải. Tôi tự nói với mình.

Lật người lại, thiếp ngủ.

Hai hôm sau, nhân lúc đang ngồi ăn trong căn tin, tôi mượn chuyện nói với Tiểu Hải: “Cậu và những người bạn cùng phòng thế nào rồi?”

“Bình thường.”

“Mình thấy có vẻ như không có tiến triển gì so với lúc khai giảng nhé?”

“Cũng vậy.” Ninh Hải không biết tôi sắp nói gì, vì vậy cũng trả lời vô cùng thông thả.

“Cậu như vậy là không được đâu.”

Ninh Hải ngước lên nhìn tôi, “Sao vậy?”

“Cậu nghĩ xem, lúc chúng ta vừa đến, không ai quen biết ai, nhưng dần dần rồi cũng thân đó thôi. Ở cùng một phòng, phải gần bó với nhau thì mới thoải mái được. Cậu suốt ngày không nóng không lạnh thế này, người ta đâu thể chạy đến xin làm bạn đúng không?”

“Họ không thích mình.”

“Ai không thích cậu? Người ta đã nói thẳng ra là không thích cậu sao?”

“Không.”

“Thì đó. Cậu không thử làm quen với người ta thì làm sao biết người ta không thích mình?” Tôi hóp một ít súp, nói tiếp: “Ninh Hải của chúng ta vừa xinh lại vừa dịu dàng, ai mà không thích cho được? Đúng không?” Ninh Hải ngậm thìa ngồi cười. “Vậy nên, vấn đề chủ yếu là cậu phải chủ động một chút, nói chuyện với người ta.”

“Nói gì đây?”

“Đương nhiên là phải tùy cơ ứng biến rồi, chẳng lẽ mình còn phải dạy cậu từng câu sao?” Tôi trề môi, “Bắt đầu từ hôm nay đi ha, lát nữa ăn xong cậu hãy cùng họ về phòng. Cậu nhìn xem, họ đang ở bên kia kia phải không? Về chung đi.” Tôi vừa nói vừa chỉ ra phía sau Ninh Hải. Tiểu Hải vừa nãy còn cười vui vẻ nhóp nhép thức ăn tức thì khựng lại, cậu ấy nhìn tôi, biết tôi không phải đang đùa, đành rất không tình nguyện mà nhìn ra sau, tay cầm đôi đũa chọc chọc xuống bàn, không lên tiếng.

“Mới ban đầu sẽ thấy hơi ngượng, dần dần sẽ quen thôi.”

“Vậy còn cậu?”

“Mình cũng sẽ đi với mấy bạn cùng phòng của mình, đã hẹn với nhóm của Tiểu Lan đi đánh bóng bàn rồi.”

“Mình cũng đi!”

“Cậu thích chơi bóng từ lúc nào vậy? Không được trốn tránh, nói sao cũng phải có một sự khởi đầu. Ăn mau lên, ăn xong thì đi qua đó.” Tôi nói xong thì cúi đầu không ngừng chĩa mũi vào chén, không cho Tiểu Hải cơ hội từ chối.

Đêm ấy khi chuẩn bị tắt đèn, Ninh Hải gọi điện cho tôi, nói chuyện một hồi sau, “Lạc Dịch, vậy sáng mai...”

“Hôm nay cậu đã đi cùng mấy bạn cùng phòng chứ?”

“Ừm.”

“Vậy ngày mai tiếp tục thôi. Thừa thắng xông lên đánh nhanh rút gọn, tranh thủ chơi thân với họ trong vòng nửa tháng. Minh sẽ ủng hộ cậu trên tinh thần!” Tuy giọng nói nhanh nhẩu vui vẻ, nhưng tôi cảm thấy mình thật vớ vẩn, còn lồi thoi hơn cả mẹ của Ninh Hải nữa. Ninh Hải không nói gì, chào tạm biệt tôi rồi cúp máy. Tôi nhìn điện thoại trong tay, thất thần rất lâu.

Tôi bắt đầu cố tình xa rời Ninh Hải, tôi né tránh tất cả những hoàn cảnh có thể gặp nhau. Những lúc không có tiết tôi sẽ chạy vào lớp của sư tỷ khóa trên chơi, hoặc đi dạo bên ngoài trường. Ngày ba bữa tôi đều nhờ bạn cùng phòng mang về. Có lúc tình cờ gặp nhau tôi cũng vờ như đang bận việc, nói vài câu là chạy đi. Chính vì không gặp, nên tôi cũng không biết Ninh Hải nghĩ thế nào. Nhưng sự thật là tôi rất khó chịu, chỉ ít không vui vẻ như vẻ ngoài mà tôi tạo ra. Trước đây cứ đến buổi tối tôi sẽ cùng Ninh Hải vào lớp tự học, cậu ấy ôn bài và tôi thì đọc tiểu thuyết, nhiều lúc còn lấy đùi của Hải làm gối ngủ, cũng có lúc không làm gì cả, chỉ trườn ra bàn nhìn Ninh Hải, nghe cậu ấy đọc những cái tài chính gì đó. Giờ đây, cứ đến bữa tối thì tôi lại rầu, không biết phải đi đâu. Những lúc lên lớp xuống lớp, đi đi một hồi tôi sẽ bắt đầu nhìn trái nhìn phải, tìm kiếm Ninh Hải trong vô thức, thỉnh thoảng nhìn thấy bóng lưng cậu ấy, tôi có thể vui suốt một ngày. Tôi không biết tôi bị gì, nhưng vẫn hết sức cảnh tỉnh mình, phải lý trí phải lý trí. Dẫu rằng, nó có vẻ không mấy hiệu quả.

Một buổi tối, trong giờ tự học, tôi chạy ra ngồi trên dãy ghế khán giả của sân vận động, cúi đầu cầm đầu dây giày xỏ đi xỏ lại vào lỗ dây để giết thời gian (Thông cảm, sở thích hơi quái), đột nhiên một bóng đen xuất hiện trên đầu, hù hồn hù vía. Ngược mặt lên, thì ra là Quách Phong Dương. “Muốn dọa chết chị gái mày à?” Tôi khá thích làm lớn, dẫu rằng tôi nhỏ hơn Quách Phong Dương hai tuổi, thậm chí nhỏ hơn Ninh Hải nửa năm, nhưng cũng không trở ngại tôi thích xưng là chị gái trước mặt họ. Hắn cười khờ, tay lại gỡ gỡ lên đầu theo thói quen.

“Làm gì vậy? Rảnh lắm sao? Hôm nay không cần tập bóng rổ?”

“Vừa kết thúc thôi, nhìn thấy em nên qua đây chào một tiếng. Hi hi.”

Tôi trề môi, “Là anh em thì ngồi lại nói chuyện, sắp chán chết rồi đây.”

“Tính theo phút nhá.” Tên này không biết đã trở nên leo mép từ lúc nào, làm tôi tức đến mức giờ chân đạp hấn một cái, ơ vậy mà hắn né kịp, vóc dáng con gấu vậy mà cũng nhanh nhẹn thật.

“Sao em không đi tự học với Ninh Hải?” Thiệt tình, chuyện không muốn nói thì nói ngay chuyện đó, tôi buồn phiền lắc đầu.

“Không muốn đi.”

“Lại cãi nhau sao? Sao mà đi tới đâu là cãi tới đó thế?”

“Quách nệm giường, có tin là chị đây cho mày cảm nhận cái lạnh của mùa đông sớm hơn không?”

“Tin!”

“Tin thì đừng làm nhảm nữa, đi mua lon coca về đây!”

“Được thôi.” Cũng còn nghe lời lắm, lập tức chạy về phía tiệm tạp hóa.

Tôi nhìn vào không khí, thờ phờ một hồi, quay ngang người nằm xuống ghế, nhắm mắt, suy nghĩ tâm sự. Một lúc sau, có thứ gì đó chạm vào tay tôi, tôi nắm lại, là một lon nước ngọt. Vẫn nhắm mắt, tôi nói: “Tốc độ có chậm quá không vậy? Từng ấy thời gian cũng đủ đi ra đường lớn phía Nam rồi.”

Không có tiếng đáp lại, cảm giác có người đã ngồi xuống cạnh đỉnh đầu, tôi bật dậy, Ninh Hải ôm lấy ba lô, đang nhìn tôi với nét mặt không biểu cảm. Niềm vui chỉ thoáng lên trong tích tắc, tôi nhanh chóng che giấu nó.

“Ủa? Sao cậu lại đến đây? Không vào lớp à?”

“Lạc Dịch.”

“Hả?” Nụ cười của tôi vô cùng ngây thơ trong sáng.

“Tại sao cậu lại lánh mặt mình?”

“Hừm? Gì? Lánh mặt? Sao tớ phải lánh cậu chứ?”

“Minh đang hỏi cậu.”

“Đầu có, lãnh cậu làm gì chứ?” Ninh Hải không nói thêm nữa, chỉ nhìn tôi như suy nghĩ gì đó. Tôi chột dạ, nhưng vẫn tỏ ra vô tội, “Tiểu Hải cậu nói gì vậy? Mình chẳng qua là muốn quan hệ giữa cậu và các bạn cùng phòng tốt hơn thôi mà.”

“Lạc Dịch, cậu có thích mình không?” Tôi tuy không động đây, nhưng chỉ tích tắc hai giây, tôi biết trái tim mình đã chạy hết hai vòng sân. Song ngoài mặt, vẫn không tỏ ra gì.

“Thích chứ. Tớ đã nói rồi mà, Ninh Hải của chúng ta vừa xinh, tính tình lại tốt, ai mà không thích.”

“Lạc Dịch.”

“Sao?”

“Mình cũng thích cậu.”

Tìm loạn mất một nhịp.

“Ồ, vậy à. Thế thì vụ này không lỗ rồi.” Đây là câu cửa miệng của tôi, chuyện gì tôi cũng thích nói “Vụ làm ăn này hời rồi” hoặc “Vụ này lỗ rồi”, nhưng câu nói này trong thời điểm hiện tại có hơi gì đó, tôi xoa xoa mũi, lấy lại phong độ, “Cậu xem, chúng ta như vậy là đôi bên cùng có ý rồi! Cho nên, mình chỉ muốn tốt cho cậu thôi.”

“Vậy ư?” Một nỗi buồn man mác đượm lên đôi mắt của Tiểu Hải, lên bờ mi dài và cong ấy, khiến tôi nhất thời quên mất nên trả lời như thế nào.

Hiện thực đã dùng tốc độ của sấm sét để phủ định kế hoạch của tôi. Hôm sau tôi xuống lớp muộn, chạy nhanh vào căn tin, vừa vào đã thấy một nhóm người quây quần bên nhau, một giọng nữ đặc biệt khó nghe đang la hét gì đó. Tôi ghét nhất cái tính thích vậy xem chuyện bao đồng của người nước mình, trẻ mỗi một cái quyết định mua com về phòng ăn. Cầm trên tay hộp com chiên và vài món xào trộn lẫn bên trong, khi đi ngang nhóm người ấy, đột nhiên tôi nghe thấy một giọng nói khe khẽ:

“Không phải đâu....”

Tôi đẩy vòng người ra chen lấn vào trong. Quả nhiên, Ninh Hải đang mặt đỏ tía tai đứng đấy, người đối diện chính là cô trưởng phòng có tạo hình giống hệt Migiwa trong “Maruko”, to tiếng lại khó nghe, các “móng vuốt” cứ chỉ chỉ trỏ trỏ.

“Mày có gì hay hả? Tưởng mình đẹp à? Nhà có mấy đồng tiền thôi thì không cần biết mình họ gì à?” Những lời đại loại như vậy cứ thế mà phun ra cùng với nước vãi.

Tôi đứng ở sau lưng, vỗ lên vai cô ta.

“Làm gì? Muốn lo chuyện bao đồng sao?” Cô ta tỏ ra không vui vẻ mà quay mặt lại. Và tôi, úp hết nguyên phần com chiên trộn đồ xào nước chấm vào mặt cô ta.

“Á.....!” một tiếng thất thanh. Tôi nhìn cô ta, và trông thấy Ninh Hải bật cười khế sau khi nghe thấy tiếng hét như pháo nổ liên hồi ấy. Chờ khi “Migiwa” lau sạch những thứ trên mặt mình và nhìn rõ xem là ai thì, “Áo” một cái, một vật thể to xông tới chỗ tôi. Trời ạ! Bộ dạng dơ bẩn của cô ta thế này làm bản đồ của tôi thì biết làm sao? Thế là tôi vội lui lại vài bước, những người xung quanh cũng nhanh chóng tản ra. Vậy là, “Migiwa” đã hôn lên đế giày của tôi. Tôi vô cùng oan ức, tôi tuyệt đối không có đá cô ta, tôi chỉ để tư thế võ cước trong Taekwondo, tự cô ta đã không thắng kịp mà đụng vào tôi. Phút tiếp theo, “Migiwa” ngồi luôn trên nền đất của căn tin, giận dữ gọi điện thoại:

“A lô? Triệu Quân phải không? Gọi hết đồng hương của tụi mình ra đây, tao bị ăn hiếp ở căn tin!” Dứt câu thì phui mông đứng dậy nói với tôi: “Hãy đợi đấy!”

Tôi nhún mảy gật đầu, “Được thôi, nhưng đừng lâu quá nhé, tôi còn chưa ăn đấy.”

Ninh Hải đi đến bên tôi, kéo kéo tay tôi. Tôi mỉm cười nhìn cậu ấy, vỗ vỗ lên tay cậu ấy an ủi. Tôi đâu phải đứa khờ, đứng chờ kiểu này không đến nửa tiếng tôi sẽ chết rất khó coi. Hơ! Tưởng chỉ mình cô biết gọi điện à? Tôi soạn nhanh một tin nhắn cho Quách Phong Dương.

—“Dẫn đội bóng rổ của anh đến căn tin.”

Hai mươi giây sau tin nhắn hồi lại.

—“Ok.”

Tôi yên tâm rồi, gấp điện thoại lại bèn nói với “Migiwa”:

“Tôi cho cô biết Migiwa à, Ninh Hải nhà này chính là giỏi vậy đấy, chính là xinh đẹp đấy, cô không thừa nhận cũng chẳng làm được gì. Còn nữa, nếu không phải vì nhà Ninh Hải có tiền, cô có cơ hội dùng kem dưỡng mắt Lancome của cậu ấy để bôi cái túi mắt của cô và dùng CKBE để che cái mũi hời hợt trên chân của cô sao? Cô có thể mượn tiền mà giữ mãi không trả sao?”

Xung quanh cười ồ lên, “Migiwa” mặt mày tái xanh. Cũng trong lúc này, Quách Phong Dương đã dẫn cùng đội bóng rổ đến trước cửa căn tin, khí thế

này thật giống như đội bóng Shohoku đi thi đấu. Đội đã, sao lại có một Kaede Rukawa thế này? Da trắng mắt sáng, vẻ mặt lạnh lùng, đi phía sau Quách Phong Dương, đoán chắc cũng được 1m85 chẳng, anh chàng mặc áo hoodies màu trắng, hai tay thọc trong túi quần, khiến tôi nghĩ ngay đến một từ: Ngọc thụ lâm phong*. Chưa chờ họ vào đến căn tin thì Triệu Quân gì đó cũng đã dắt theo nhóm người được gọi là đồng hương của “Migiwa” giết tới.

(Chú thích: “Ngọc thụ lâm phong” ý chỉ phong độ, bảnh bao, đẹp trai.)

“Có chuyện gì?” Quách Phong Dương hỏi tôi.

Tôi chu chu môi về nhóm người kia nói: “Tiểu thư kia kêu hãy đợi đây, cũng không biết là kêu đợi gì nữa.”

Quách Phong Dương rất hiểu tính tôi, những chuyện tương tự như vậy xử lý cũng đã thành thói quen. Nhìn tôi rồi lại nhìn “Migiwa”, biết tôi không bị thiệt thời gì, bèn bước tới nói chuyện với “Migiwa” và Triệu Quân: “Em gái của tôi tính tình hơi cộc, hai vị thông cảm cho. Tuy nhiên, em tôi cũng không phải người không nói lý lẽ. Chuyện hôm nay chắc chắn là có hiểu lầm gì đó, tôi không hiểu rõ nên cũng không tiện bình luận. Chúng ta đều ở cùng một trường, oan gia nên giải không nên kết, làm to chuyện chẳng có lợi cho ai cả. Tôi thấy, chuyện này mạnh ai nấy về kiểm điểm lại là được, xóa đi. Hai vị thấy sao?”

Tên này còn biết nói “Oan gia nên giải không nên kết” nữa chứ? Quả đúng là ba ngày không gặp thì thay da đổi thịt nhỉ. “Hai vị” kia đứng đấy ngẩng đầu lên nhìn Quách Phong Dương, e là cũng khó mà có ý kiến gì. Triệu Quân gì đấy cười hi hi với Quách Phong Dương, khách sáo vài câu rồi nhanh chóng lôi “Migiwa” rời khỏi.

Tôi đã kéo Ninh Hải sang một bên để chuẩn bị xem phim, ngờ đâu người ta không khai chiến. Tôi tặc lưỡi luyến tiếc.

“Đi rồi.” Quách Phong Dương đến nói với tôi.

“Ừm.” Tôi gật đầu, nhưng chợt phát hiện “Rukawa” kia đang nhìn Ninh Hải. Tim tôi chợt vang lên một tiếng “keng”, đứng nhìn bóng lưng họ rời khỏi mà thất thần.

Buổi chiều hôm ấy, tôi giúp Ninh Hải mang hết đồ đạc dọn sang một phòng khác. Vừa đặt xuống thì Ninh Hải đã đưa cho tôi một hộp sữa chua. Tôi cầm ống hút vào, vừa hút vừa thọc tay vào túi lấy 500 đồng ra đưa cho Hải. Cậu ấy nhìn tôi kinh ngạc.

“Đây là tiền mà Migiwa mượn cậu. Minh đã lấy lại dùm khi dọn đồ.”

“Ồ. Minh không định kêu bạn ấy trả lại.”

“Sao phải thế? Đối với loại người đó tuyệt đối phải lạnh như mùa đông ấy.”

“Ừm. ..., vậy mình dùng tiền này mời cậu ăn nhé?”

“Ha! Vụ này hời đấy! Được thôi! Đến Pizza Hut được không?” Ninh Hải tươi cười gật đầu. Tôi lo nhìn cậu ấy, cúi đầu muốn ngậm ống hút, kết quả là cạp đến ba lần mới kiếm được ống hút ở đâu. Nụ cười của Ninh Hải càng thêm ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kể Trong Câu Chuyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Thật không ngờ, pizza của tiệm Pizza Hut còn chưa kịp tiêu hóa hết thì chuyện mà tôi lo lắng đã xảy đến. Chính là tên “Rukawa” kia, à, bây giờ thì tôi đã biết tên của hắn – Trình Tiến. Hắn bảo Quách Phong Dương đến tìm tôi, hắn muốn làm quen với Ninh Hải. Thật lòng mà nói thông tin này khiến tôi rất không thoải mái. Tôi khịt khịt mũi, nói bằng giọng chán chường: “Anh bắt đầu biến thành bà tám từ lúc nào vậy? Còn bắt chúc người ta làm mai mối nữa chứ?”

“Chịu thôi, cùng một đội mà, lại đẹp trai nữa. Em xem chuyện này....”

“Anh ta muốn làm quen kiểu gì?”

“Mời mọi người dùng một bữa nha? Em phụ trách mời Ninh Hải ra.”

“Mọi người? Có phần của em nữa sao?”

“Thì đi chung. Đến lúc đó thấy tầm tàm rồi thì hai đứa mình rút trước.”

“Ồ...” Tôi kéo dài thanh âm, “Sao? Anh ta cũng tự tin quá nhỉ? Làm sao anh ta biết được Tiểu Hải nhất định sẽ chấp nhận, và chúng ta phải rút trước?”

“Không, cái này là anh nói. Em không cảm thấy họ đứng cạnh nhau rất xứng đôi sao?”

“Có sao?” Tròng mắt xoay một vòng, trong đầu tôi xuất hiện hình ảnh Trình Tiến và Ninh Hải đứng cạnh nhau, “Xứng đâu mà xứng? Trình Tiến quá cao!” Tuy nhiên, câu này tôi không nói ra, chỉ vừa đá một viên gạch vừa rời khỏi, bỏ Quách Phong Dương một mình phơi nắng, ai bảo hần nhiều chuyện!

Tôi không nói với Ninh Hải là đi xem mắt, chỉ bảo đi ăn cùng Quách Phong Dương. Ninh Hải ăn mặc chỉnh chu đơn giản rồi cùng tôi ra khỏi trường. Vừa bước vào, nhìn thấy Trình Tiến đứng cạnh Quách Phong Dương, Ninh Hải khựng lại, quay sang nhìn tôi. Tôi giả vờ không biết, chạy tới chào Quách Phong Dương.

“Tinh tinh tinh tinh! Người đẹp giá áo! Còn không mau quý nghênh?”

Trình Tiến đứng dậy trước, “Xin chào, Trình Tiến.” vừa nói vừa xòe tay ra với Ninh Hải (quả nhiên là mục tiêu rõ ràng), bàn tay trắng, ngón tay thon dài, sạch sẽ. Ninh Hải chần chừ một lúc mới bắt tay với đối phương.

“Xin chào.”

Tôi đứng ở bên cạnh thọc Quách Phong Dương một cái, “Xem đây, anh thì không được đãi ngộ này rồi. Lúc gặp anh Ninh Hải còn không dám bắt tay anh đấy nhé.” Quách Phong Dương cười khò. Tiểu Hải nhìn tôi một cái rồi lặng lẽ ngồi xuống.

“Đề anh giới thiệu, Trình Tiến trong đội bóng rổ của anh, khoa Hóa. Đây là Ninh Hải, khoa Tài chính, đồng hương của mình.” Quách Phong Dương làm rất tròn trách nhiệm, tôi chăm chú vào thực đơn, giả vờ như không chú tâm.

“Hân hạnh gặp em, người đẹp tri tính.” Giọng điệu bình tĩnh, điềm đạm, có chừng mực, ngay cả lời nói lấy lòng cũng hàm xúc đến vậy. Không thể phủ nhận, Trình Tiến là một người con trai tương đối có chất lượng. Ninh Hải nhoen miệng một cái xem như đáp lại lời khen.

Quách Phong Dương vội cân bằng không khí, “Hai người đẹp muốn ăn gì? Gọi món nha? Hôm nay chúng ta cứ xem như là quen bạn mới.”

“Lạc Dịch cậu chọn đi, mình sao cũng được.” Ninh Hải nhìn tôi.

“Vây thì không khách sáo nhá.” Tôi vô cùng khâm phục diễn xuất của mình, vừa nhò tai như cái ăng-ten để lắng nghe cuộc trò chuyện của Trình Tiến và Ninh Hải mà tôi cũng có thể hoàn thành công việc gọi món, còn không quên dặn người ta đừng để rau thom vào thức ăn, Ninh Hải không thích mùi vị đó. Ninh Hải rất yên lặng, nghe nhiều nói ít, ăn cũng ít, chốc chốc lại nhìn tôi, làm tôi chột dạ, nói chuyện với Quách Phong Dương cũng không đâu vào đâu. Bữa ăn trải qua trong một không khí quái lạ, tuyệt đối không đến mức độ tôi và Quách Phong Dương phải rút trước.

Đến gần cuối buổi, Trình Tiến nói: “Ninh Hải, có thể cho anh số điện thoại của em không?” Tôi và Quách Phong Dương cùng nhìn về Ninh Hải.

“Không.” Ninh Hải cầm khăn lau miệng, đưa mắt nhìn lên.

“Tại sao?” Trình Tiến quả nhiên lợi hại, không hề hoảng loạn, trái lại còn nhìn thẳng vào mắt Ninh Hải, như muốn soi thẳng vào tim của cậu ấy vậy.

“Bởi vì với anh, mức độ quen biết chỉ định dừng lại ở đây!”

Ha! Trình Tiến không có cơ hội rồi. Tôi mừng thầm, cầm ly nước lên uống.

“Em đã có bạn trai sao?” Hỏi đi hỏi đi, có hỏi nữa cũng không có cơ hội đâu.

“Không có, Lạc Dịch không thích tôi quen bạn trai.”

“Phụt~~ !!” Tôi phun hết nước trong miệng ra, ho sặc sụa. Bây giờ thì không chỉ là người của bàn này, mà ngay cả những bàn xung quanh cũng bắt đầu quay qua nhìn tôi. Tôi vội vã cầm khăn giấy lên lau miệng lau bàn. Trong lòng nghĩ: Mình không thích cậu quen bạn trai hỏi này? Chẳng phải đang giới thiệu bạn trai cho cậu sao? Nhưng ngoài miệng tôi vẫn không nói gì. Chỉ cần Trình Tiến từ bỏ ý định, nói tôi thế nào cũng được. Trình Tiến nhìn tôi với ánh mắt trêu đùa, rồi lại nhìn Ninh Hải.

“Lý do này, có vô lý quá không?”

“Đó chỉ là suy nghĩ của anh. Còn với tôi, ý nghĩa đã được trình bày là đủ. Cảm ơn về bữa ăn, tôi dùng xong rồi, phải về đây. Lạc Dịch, cậu có đi không?”

“Đi! Đi chứ! Đương nhiên là đi rồi! Nệm giường, ngày mai em gọi anh sau, về nhà? Bye!”

Nói xong, tôi kéo tay Ninh Hải chạy một hơi ra khỏi nhà hàng, lại chạy thêm một đoạn trên đường rồi mới dừng lại. Tôi nghiêng mặt nhìn Tiểu Hải, cười một cách khờ khạo.

“Cười gì mà cười?! Cậu đắc ý rồi chứ?” Tiểu Hải thở hổn hển, không quên lườm tôi.

“Đâu có, tớ chỉ tốt bụng thôi mà.”

“Lòng tốt đã nhận, sau này làm ơn đừng tốt bụng như vậy nữa.”

Tôi vẫn tiếp tục hi hi, “Tiểu Hải, chúng ta ra chợ đêm nha, tớ muốn ăn cá nướng.”

“Không phải mới ăn xong sao?”

“Có no đâu à, chỉ ngồi nhìn thôi.”

“Cậu còn dám nói! Lần trước là ai đã hứa sau này không giới thiệu nữa vậy?”

“Không dám nữa không dám nữa, không dám làm nguyệt lão của Ninh Hải nữa, nếu còn lần sau, ra đường bị xe cán chết.”

“Lạc Dịch, cậu có thể đừng ăn nói lung tung không!” Ninh Hải chau mày.

“Được được được, không nói, cậu đi ăn cá với mình thì mình không nói nữa.”

Thế là, tay của Ninh Hải nắm gọn trong tay tôi, một mặt thì lườm tôi mặt khác lại để yên cho tôi kéo đi về phía chợ đêm.

Những ngày tiếp theo đó rất bình dị. Tôi và Ninh Hải lại trở về như khi vừa nhập học, cùng đi cùng về cùng ăn, đến giờ tự học, tôi ngậm ống hút nhìn Ninh Hải ôn bài. Ngày tháng bình dị trôi qua rất nhanh, chớp mắt thì năm nhất của tôi đã kết thúc. Trong hai kỳ nghỉ của năm, Ninh Hải rủ tôi cùng về trên xe của gia đình cậu ấy, tôi kiên trì đi xe lửa với Quách Phong Dương. Về đến quê nhà, trong buổi họp mặt bạn bè phổ thông, ‘Bác Thảo’ nghe tôi nói đã trở thành bạn thân với Ninh Hải thì liền tặc lưỡi, về mặt không dám tin tưởng. Về nhà, tôi nói với mẹ mình, bạn thân nhất trong trường đại học là con gái của thị trưởng quê ta, nhìn về mặt kính ngạc của mẹ tôi bật cười ha hả sung sướng.

Năm thứ hai, bắt đầu rồi.

Bảng thông tin của trường dán thông báo về việc giao lưu học sinh với một trường đại học của Mỹ, bên dưới là danh sách sinh viên được tuyển chọn, trên đó đều là tinh anh của các khoa. Tên của Ninh Hải, nằm hiển hách trên ấy. Dưới ánh nắng gay gắt của tháng 9, tôi thử người ra không biết phải làm sao. Hai năm, hơ hơ, tôi và Ninh Hải chỉ mới quen nhau một năm, chớp một cái đã phải xa nhau hai năm. Như vậy không phải rất tốt sao? Đây chẳng phải là thứ mà mày muốn sao Lạc Dịch? Tôi tự nói với mình. Nhưng không hiểu vì sao, sóng mũi lại cay lạ thường, khiến tôi không thể không ngược mặt lên, phòng tránh có gì đó sẽ rơi xuống.

Trên sân vận động, tôi đu trên giá luyện tập, Ninh Hải đứng ở bên cạnh, ánh mắt trống rỗng nhìn về phía trước, không biết đang suy nghĩ gì.

“Lạc Dịch.”

“Humm?”

“Mình không muốn đi nữa.”

“Đi đâu?”

“Mỹ.”

“Nói đùa gì thế? Cậu điên rồi sao?” Tôi nhảy xuống, phóng tới trước mặt Ninh Hải, tay thì quơ quơ trước mắt cậu ấy. Ninh Hải thu lại ánh nhìn xa xăm, hướng về tôi, “Cậu có biết hiện nay trong trường có bao nhiêu người đang đầu đến sứt đầu mẻ trán chỉ vì cơ hội này không? Chủ nhiệm khoa Tin học vì muốn con trai mình được đi, hôm qua còn chạy đến đập bàn của hiệu trưởng. Cơ hội tốt như vậy mà cậu không đi, sẽ hối hận cả đời đấy.”

“Nhưng cậu đâu có đi.”

“Mình cũng muốn đi ấy chứ, nhưng qua đó rồi làm người cảm sao? Trình độ Anh văn của mình sang đó nói How are you với mấy đứa nhóc nhà trẻ thì còn được, cậu đâu phải không biết.”

“Nhưng mà...”

“Ninh Hải, đầu của cậu có vấn đề rồi sao? Chẳng lẽ mỗi lần thay đổi môi trường mới cậu đều không thể thích nghi như vậy? Mình đâu thể đi bên cậu suốt đời, sau này cậu còn phải ra xã hội, phải đi làm, lúc nào cũng sợ người lạ như vậy thì đâu có được? Hơn nữa, cậu sẽ còn lấy chồng, sau này biết phải làm sao?” Tôi nói đến đây thì Ninh Hải ngẩng đầu lên,

“Mình không phải sợ thay đổi môi trường.”

“Vậy thì sợ cái gì? Tại sao không đi?”

Ninh Hải im lặng, cắn chặt môi, cúi thấp đầu.

“Xem đấy, vẫn là vì chuyện này thôi chứ gì? Đừng sợ, mình sẽ giải quyết.”

Tô Ân Đồng là sinh viên năm 3 được chọn đi giao lưu trong khoa của tôi. Tôi là phó đạo diễn trong đoàn ca kịch trường, Tô Ân Đồng là nữ diễn viên

chính, vì vậy quan hệ của chúng tôi khá tốt. Trong một lần diễn tập xong, tôi chạy đến tìm chị ấy,

“Sur ty, nhờ chị một việc được không?” Tô Ân Đồng là loại con gái có nét đẹp rất nổi bật, đôi mắt híp tròn lườm tôi một cái, chị nói:

“Có chuyện gì thì nói, đừng có sur ty này nọ, làm như đây già lắm vậy, không có tên sao?”

Tôi cười hi hi, “Thì lễ phép mà.”

“Không cần đâu, chỉ ước thêm thôi. Có chuyện gì nói.”

Lạnh lùng vậy đó, nhưng thái độ đối với tôi nhìn chung cũng không tệ.

“Em có một bạn đồng hương, Ninh Hải, chị biết không?”

“Biết, chính là cô gái đã từ chối anh chàng Trình Tiến đẹp trai nhất trong niên khóa tại này chứ gì.”

Tôi thấy ngượng, đành cười trừ.

“Cười gì mà cười? Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Thì mọi người sẽ đi Mỹ mà, bạn ấy sợ lạ, suốt ngày nói không dám đi. Sur ty nhờ chị chăm sóc bạn ấy một chút nha?”

Mắt của Tô Ân Đồng híp lại, nhìn tôi theo kiểu sấm soi, “Quan hệ gì đây?”

“Đồng hương.”

“Đồng hương? Đồng hương có cần quan tâm vậy không?”

“Quan tâm gì đâu, tiện thể làm người tốt thôi mà.” Tôi bắt đầu chột dạ, đôi mắt lác liến không biết nhìn đi đâu cho phải.

Tô Ân Đồng bật cười, “Kiếm chị này làm người tốt à?”

“Không phải, sur ty ý em không phải vậy đâu.”

“Vậy thì là ý gì?”

“Em...” Cứng họng. Bấy giờ tôi mới biết thì ra miệng lưỡi của Tô Ân Đồng lợi hại như vậy, chả trách lại chọn chị ấy vào vai Phồn Y.

“Được rồi, không chọc nữa. Việc này chị đồng ý, nhưng mà chị có một điều kiện.” Chị ấy cười nói.

“Cứ nói, có thể làm em nhất định sẽ làm.”

Tô Ân Đồng nhìn tôi, chớp chớp mắt như suy nghĩ gì đó, nhưng đột nhiên lại xua tay, “Thôi bỏ đi, sau này hãy nói. Chị đi đây.” Sau đó thì tôi đã bị bỏ lại đó, nửa ngày trời cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Cuối cùng, Ninh Hải đã ra khỏi cuộc sống của tôi, máy bay đưa cậu ấy và Tô Ân Đồng, xuyên qua tầng tầng lớp lớp mây, để đi đến một đất nước khác. Tôi không tiễn Ninh Hải, hôm ấy tôi kéo chăn trùm đầu ngủ suốt một giấc dài. Thức dậy thì vào căn tin mua cháo, ngồi đây nuốt như hổ đói, gương mặt không chút cảm xúc. Không ai biết cảm nhận của tôi ra sao, thậm chí, chính bản thân tôi cũng không biết. Tiết tự học hôm ấy tôi chạy bộ một mình trên sân vận động, chạy đến khi mồ hôi nhễ nhại, chạy để bài tiết lượng nước thừa trong cơ thể, để chúng đừng tuôn ra dưới một hình thức khác.

Cuộc sống giống như một chiếc xe cũ kỹ tiến về trước cùng tiếng kêu cọt kẹt. Ngày tháng của tôi cứ thế trôi qua, không tốt cũng không xấu. Thích thì vào lớp, không thích thì vào thư viện. Thỉnh thoảng, nhìn những cây ngô đồng bên ngoài cửa sổ, tôi sẽ nghĩ ngợi gì đó. Khi thì mỉm cười, khi lại... trống trải vô cùng. Tiểu Hải sẽ gửi email cho tôi, kể với tôi cuộc sống học tập bên đó, và những suy nghĩ băng quơ, cuối thư, bao giờ cũng có một từ ngữ hàm ý – Miss you. Tôi cũng sẽ trả lời thư, nói bóng nói gió, chẳng đâu vào đâu. Tôi không thể bày tỏ tâm sự của mình, chỉ cố vũ cậu ấy cố gắng học tập, ngày ngày tiến lên. Điều sẽ qua thôi, không phải sao? Chúng ta, chẳng qua là đóa hoa dập dờn giữa biển đời. Quách Phong Dương đã có bạn gái, một cô gái trắng trẻo khả ái. Tôi từng nhìn thấy họ tay nắm tay đi trong trường, cười to đến mức có thể nhét cả bàn tay vào miệng. Nó khiến tôi liên tưởng đến một con gấu dẫn thỏ con, đi vào rừng.....

Năm đầu tiên, một ngày trước ngày giáng sinh là sinh nhật của tôi, tôi nhận được một bưu kiện gửi từ Mỹ, đó là một chiếc lắc tay. Chiếc lắc lấp lánh với con cá heo nhỏ nhắn tinh tế, đôi mắt được nạm bằng lam bảo thạch. Tôi thích động vật hải dương, đặc biệt là cá heo. Tôi từng nói, trên biển cả, cá heo là một tinh linh. Cầm chiếc lắc trên tay, nhìn ánh sáng đẹp đẽ mà nó tỏa ra, lòng cảm nhận một cảm xúc đặc biệt. Nó làm cho chiếc lắc lâu nay vẫn đeo trên tay tôi trở nên ấm áp không có sắc màu. Nhìn ngắm rất lâu, cuối cùng tôi vẫn chỉ cẩn thận cất giữ con cá heo đó. Có những việc, không muốn bày ra cho người ta thấy. Tôi trở mình, bò ra bàn trong lớp tự học, tiếp tục ngủ.

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi đi trong những giấc ngủ và giấc mơ của tôi, khi tôi một lần nữa ngủ gật trong lớp tự học của năm tốt nghiệp, thì chớp mũi chợt cảm nhận được gì đó mát lạnh.

“Ai vậy chứ?” Tôi không thêm mở mắt, xua xua tay không đoái hoài.

“Danh hiệu ‘thần ngữ’ thật không oan uổng mà, phải chăng cô nương đã trải qua hai năm trong giấc ngủ?” Một giọng nói rất hay vang lên bên tai tôi. Tôi đứng bật dậy theo phản xạ tự nhiên. Hai cô gái xinh đẹp đứng ở trước mặt, mang theo nụ cười của riêng mình, bắt gặp khiến tôi mất hết phương hướng.

Là Ninh Hải và Tô Ân Đồng. Hai năm cuộc sống nước ngoài biến nét đẹp của họ hoàn mỹ như một tác phẩm điêu khắc, khí chất nho nhã sang trọng rất tự nhiên ấy lan tỏa từ người họ, khiến không khí trở nên dịu nhẹ hơn. Tôi hơi há miệng, thừ người ra đó, dùng lời của Tô Ân Đồng nói thì đích thị là khờ đến nổi bong bóng. Họ lại cười dữ dội hơn, tay của Tiểu Hải cầm một hộp sữa chua, là mùi vị mà tôi thích, cảm giác mát lạnh lúc này chính là đến từ nó, nhưng lời nói ấy là của Tô Ân Đồng. Tôi nhìn Tiểu Hải, tóc cậu ấy đã dài hơn, mềm mại và nằm ngoan ngoãn trên bờ vai, vùng cổ nõn nà và xương đòn gợi cảm, khiến tôi trỗi lên một suy nghĩ, muốn hôn lên đó.

“Hi! Hi! Nghĩ gì vậy?” Tô Ân Đồng quơ tay trước mặt tôi, kéo hồn tôi về với xác thịt.

“À, e hèm, không có gì, không có gì. Hai người về rồi sao?” Tôi cảm mắt kiếng bị lấy xuống lúc này để tiện gác ngủ lên đeo trở vào, tiện thể để che đậy sự hoảng loạn do niềm vui bất ngờ.

“Ừa? Đeo mắt kiếng rồi kia? Đẹp trai hơn nhì.” Tô Ân Đồng đưa mặt đến gần tôi ngấm ngấm, một mùi hương tựa như gỗ đàn xông vào mũi, khiến tim tôi có hơi loạn nhịp.

“E là buổi tối nấp trong chăn đọc tiểu thuyết chứ gì? Có ai lên đến đại học mới bị cận cơ chứ.” Đây là câu nói đầu tiên của Tiểu Hải. Nói xong Tiểu Hải đưa sữa chua tới trước mặt tôi, “Còn muốn uống không?”

Tôi mỉm cười, đưa tay ra đón lấy, ngờ đâu Tiểu Hải lại rút trở về.

“Gọi chị đi, gọi chị thì sẽ cho.”

Tôi lại một lần nữa ngớ ra. Hai người đối diện nhìn nhau, cười đến mức xương của tôi cũng muốn mềm nhũn.

Ninh Hải vì thành tích xuất sắc, lấy đủ tín chỉ, nên đã thuận lợi thi vào viện nghiên cứu cùng lúc với Tô Ân Đồng. Chẳng bao lâu tôi phát hiện ra cô gái này đã khác hoàn toàn so với trước khi rời nước. Dưới sự ‘dạy bảo’ của Tô Ân Đồng, Ninh Hải của hiện giờ đã lột bỏ vẻ sợ sệt e thẹn ngày trước mà trở nên tự tin và chững chạc. Hơn nữa, còn có chút ương bướng. Cảm giác... họ đi hai năm nhưng lại không chỉ lớn thêm hai tuổi, còn tôi, giậm chân tại chỗ.

Ví dụ như hôm qua, trong giờ tự học. Khi tôi ngồi trong lớp học bậc thang ngâm bút nhìn bóng đèn trên trần nhà thì Ninh Hải và Tô Ân Đồng vừa trò chuyện vừa bước vào, sự xuất hiện của họ dẫn đến một trận xáo động. Tôi vội vàng rút lại đôi chân đang kê trên dãy ghế phía trước, cúi đầu vờ như đọc sách. Hai người họ đến ngồi ở dãy ghế sau lưng tôi. Tôi lập tức cảm thấy phía sau như có hai pho tượng Bồ Tát, áp lực tăng vùn vút, vùng cổ cứng đờ không biết làm gì cho phải. Một bàn tay chỉ chỉ vào vai tôi, tôi thẳng lưng lên dựa ra sau ghế, còn chưa kịp quay đầu lại thì bên tai đã có một giọng nói,

“Ngoan ngoãn ngồi học nhé? Hai chị đây đến để giám sát đấy.” Là giọng của Tô Ân Đồng. Lỗi tai tôi nhồn nhột đến khó chịu, nghiêng đầu qua một bên, dụi dụi lên vai. Phía sau vang lên một tiếng cười khê. Tôi vội vàng bỏ ra bàn lật sách, nhưng khả năng đọc được chữ nào đó cơ hồ là bằng không. Hai người phía sau ngồi nhìn tôi chăm chăm, tôi làm gì cũng bị thấy, nhích cũng không dám nhích. Mười phút trôi qua, sau lưng yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng có tiếng ‘sột sột’ do lật sách, tôi không kiềm được lòng lên quay lại nhìn, Ninh Hải kho lên đầu tôi, không nhẹ đâu.

“Nhìn gì mà nhìn? Mau ôn bài! Cậu bị rớt hai môn, thi lại mà không đậu nữa thì đừng mong tốt nghiệp.”

Tô Ân Đồng ở bên cạnh cũng dừng bút, ngồi ngấm ngấm về mặt tức anh ách của tôi như rất thích thú.

“Cậu, cậu khổ đầu mình sao?”

“Thì đã sao? Cậu chuyên tâm ôn bài mình có thể khổ cậu sao?” Trời ạ! Lòng tôi kêu lên ai oán, Tiểu Hải dịu dàng và ngoan ngoãn lúc xưa đi đâu rồi? Tiểu Hải cứ gặp chuyện là kéo áo của tôi nấp ở sau lưng tôi ngày xưa, bây giờ lại khổ đầu tôi? Tôi rất phẫn nộ mà đập bút xuống bàn, quay qua nhìn Tô Ân Đồng bằng ánh mắt giận dữ.

“Bạn Tô Ân Đồng!”

Tiểu Hải lại rất không lưu tình mà khổ đầu tôi một cái nữa, “Sao lại không biết lễ phép thế này, gọi chị Ân Đồng mới đúng!”

Tôi nhắm mắt lại, hít sâu hai cái mới lại mở mắt ra, nghiêng răng nói với Tô Ân Đồng: “Chị Tô Ân Đồng!”

“Ui cha! Chị sợ quá đi! Tiểu Hải, Lạc Dịch nhà em muốn ăn thịt người kia phải không?” Tô Ân Đồng giờ giọng nhõng nhẽo. Suýt nữa thì tôi đã đập đầu vào thành ghế.

“Cậu hung dữ như vậy làm gì?” Tiểu Hải lườm tôi.

Tôi quay người trở ra trước rồi xoay người qua nửa bên kia để nhìn Tiểu Hải, “Mình phải hỏi chị ấy, trước đây mình đã giao cho chị ấy một Ninh Hải vừa ngoan vừa hiền, nhờ chị ấy chăm sóc, vậy mà chị ấy lại đào tạo ra một Tôn Nhị Nương, rốt cuộc là...” Tôi còn chưa dứt câu thì lỗi tai đã bị kéo dựng lên, Ninh Hải mặt đối mặt với tôi, chớp mũi cơ hồ chạm vào chớp mũi tôi.

“Cậu nói ai là Tôn Nhị Nương?”

“Uhm! Uhm! Không dám nữa! Không phải Tôn Nhị Nương, là Lâm Đại Ngọc, Lâm Đại Ngọc chịu không?”

“Còn Giả Bảo Ngọc nữa chứ? Nói cậu nghe nhé Lạc Dịch, nếu cậu còn ăn nói lung tung, mình sẽ cắt lỗ tai cậu xuống, nghe chưa?”

“Nghe rồi nghe rồi, lần sau không dám nữa.”

Bấy giờ Ninh Hải mới buông tay ra, Tô Ân Đồng cười đến biến cả mặt.

Tôi bắt đầu có một định vị mới cho hai mỹ nữ xuất ngoại này — Mỹ nhân xà.

Nói thì nói vậy, nhưng căn hộ mà hai mỹ nhân thuê ở khu vực gần trường vẫn đã nhanh chóng trở thành nhà ăn miễn phí kiêm khách sạn của tôi. Ở đây có đủ mọi thứ, từ ti vi đến lò vi sóng, từ bàn ủi đến máy nấu cà phê, từ lạnh lúc nào cũng đầy thức ăn, lên mạng chơi game kêu la kiểu nào cũng không sợ làm phiền người khác. Hơn nữa, tài nấu nướng của họ cũng không tệ, ngoài những món ăn Trung Quốc, thỉnh thoảng tôi còn được ăn vài món phương Tây. Mỗi tối khi tôi từ trong trường đến đây, đều có thể thấy họ đứng trong bếp vừa trò chuyện vừa pha chế nấu nướng. Thế là tôi đứng dựa vào khung cửa, vừa ăn táo vừa thưởng thức bức tranh sinh động này. Đương nhiên, trên đời không có bữa ăn miễn phí, trọng trách rửa chén là do tôi phụ trách, dù vậy, so với những món ngăn ngấm trong trường, cuộc sống ở đây vẫn thích hơn nhiều. Chưa kể còn có người đẹp để ngắm nhìn, không thể phủ nhận, đó là sở trường và là sở thích trời sinh của tôi. Tôi không có một chút đồ kị nào đối với những người cùng giới tính xuất sắc hơn mình, hơn nữa còn có khả năng thưởng thức siêu nhiên. Cho dù là một người con gái bình thường, tôi cũng có thể tìm ra điểm nổi bật từ người đó, để rồi ngồi đó mà hâm mộ. Lại nói, Ninh Hải và Tô Ân Đồng vốn dĩ đã là cực phẩm giai nhân. Buổi tối khi tôi ngồi xếp bằng trên sofa để xem truyền hình, thế nào cũng được nhìn thấy họ mặc quần sọt và áo ba lỗ đi lại trong nhà, uống nước, ăn trái cây, đi toilet. Đôi chân thon dài, bờ vai tròn lẳn, cộng thêm vòng một vừa đủ, tất cả đều khiến tôi mất nổi trái tim. Những lúc tắm xong, mái tóc còn ướt, họ chỉ dùng khăn tắm quấn người lại, mỗi lần đi ngang đều khiến tôi chảy máu mũi. Tôi phát hiện, hóa ra cuộc sống có thể tươi đẹp đến nhường này.

Nhưng, cuối cùng, khi lần thứ N nhìn thấy tôi nằm trên chiếc giường sofa trong một buổi sáng vốn dĩ phải ngồi trong lớp học, Tô Ân Đồng đã bốc hỏa.

“Nhạc Dịch! Em không muốn tốt nghiệp rồi phải không!!!”

Tôi hoảng hồn bật dậy, suýt té xuống ghế. Tôi bĩu môi, vẻ mặt không tình nguyện mà đứng dậy đi rửa mặt đánh răng, vừa đẩy cửa phòng vệ sinh ra thì tôi đã đứng hình.

Ninh Hải đang tắm.

Con người này sống ở nước ngoài lâu rồi ngay cả thói quen cũng thay đổi, mới sáng sớm mà tắm rửa gì chứ. Nhưng không thể phủ nhận, cơ thể này thật sự rất đẹp. Vòng một đầy đặn, vòng ba săn chắc, vùng cổ gợi cảm, vùng eo mềm mại. Nước lăn tròn trên da trắng nõn của Tiểu Hải, hơi nước bao bọc toàn thân của cậu ấy hình thành một màn sương. Tôi cảm thấy bụng của mình có một cảm giác là lạ, bất giác nuốt nước vãi theo tiềm thức. Ninh Hải trông thấy tôi đứng thừ người nhìn cậu ấy, liền hứng nước vào tay búng vào mặt tôi, tôi tránh né không kịp thế là hứng đủ, đổ tã tã mặt và vội vàng lui ra ngoài. Đóng cửa lại, vừa quay qua đã nhìn thấy Tô Ân Đồng đứng bên ti vi cười đến không thẳng lưng lên được, tôi nhìn chị ấy, chẳng còn biết làm gì, đành cười khờ theo.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kể Trong Câu Chuyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Ba tháng sau, tôi quyết định không ngủ lại ở nhà trọ của họ nữa. Sau mỗi bữa tối, bất kể muộn cách mấy tôi cũng kiên quyết về ký túc xá. Dẫu rằng ký túc xá giờ đây đã lạnh đến có thể đông cứng hàm răng, trong khi ở đây vẫn có thể mặc áo thun ngồi chơi máy. Nguyên nhân khiến tôi đưa ra quyết định này, là Tô Ân Đồng.

Một đêm nọ khi vừa bắt đầu giai đoạn cung cấp hơi ấm máy điều hòa, không rõ khi ấy mấy giờ, ánh trăng bên ngoài còn hắt chiếc bóng rõ ràng trên vách tường. Tôi vì nhu cầu cá nhân mà nửa đêm bò dậy vào nhà vệ sinh, vừa chuẩn bị ngồi dậy thì trong lòng lung, tôi phát hiện có một bóng người ngồi xôm bên cạnh tôi. “Trời ơi! Không phải là có trộm chứ?” Tôi tức thì tỉnh ngủ, nhưng vẫn không động dậy không mở mắt, trong lòng tính toán xem phải ứng phó bằng cách nào. Trong nhà còn có hai người con gái, nếu để xảy ra chuyện gì thì thật là khỏi phải nói nữa. Còn đang ngẫm nghĩ thì một bàn tay bất ngờ sờ lên tóc tôi, “Làm sao đây làm sao đây?” Tôi phải ngồi bật dậy liều mạng đến cùng hay là giả vờ ngủ để tùy cơ ứng biến? Còn chưa nghĩ ra cách an toàn nhất thì bàn tay ấy đã xuống đến mặt tôi, vuốt nhẹ từ trán, đến sống mũi, rồi bờ môi, cuối cùng là chiếc cằm. Ngón tay hơi mát lạnh, nhưng chắc chắn là rất mềm mại, có thể cảm nhận được đây là bàn tay của phụ nữ. Lẽ nào là ‘Siêu trộm Nhất tỷ’ trong truyền thuyết? Mãi đến khi mùi hương gỗ đàn hương thuộc xông vào mũi, tôi mới phản ứng ra, là Tô Ân Đồng.

Thật lòng mà nói tình cảm tôi dành cho Tô Ân Đồng không khác gì đối với một người chị. Dẫu rằng khi đùa giỡn, tôi thường xuyên quỳ một gối xuống đất làm ra tư thế cầu hôn rồi nói với Tô Ân Đồng đang ngồi trên sofa rằng “Ôi! Nữ hoàng! Ban cho một nụ hôn đi!” chị ấy sẽ bưng mặt tôi lên và cho một cái kiss thật kêu lên gò má; cũng có lúc khi tôi sửa xong dây mạng trong nhà, chị ấy sẽ đùa rằng phải cưới tôi về ở rể. Nhưng tất cả những thứ ấy đối với tôi, chẳng qua là sự thân thiết giữa hai người bạn bình thường, hoặc vì hai chúng tôi vốn đã rất thích đùa giỡn, vậy nên tôi chưa hề nghĩ nó theo hướng

khác. Nhưng giờ đây, giữa đêm hôm thế này, chị ấy không ngủ mà chạy ra phòng khách vuốt mặt tôi, tôi không hiểu, tại sao? Tôi lay động, tay của chị ấy “huyết” một cái nhấc lên ngay, sau đó nhanh chóng đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, tôi hé mắt nhìn theo, quả như suy đoán.

Từ đó, tôi lấy lý do nhà trường kiểm tra quân số mà mỗi đêm đều về ký túc xá. Dẫu cho có lạnh đến sống không bằng chết, tôi cũng không muốn khiến tình bạn thuần túy này bị biến chất. Rất nhiều năm sau khi nghe tôi kể về việc này, Tiểu Hải đã lờm tôi nói: “Cậu nằm mơ thôi phải không? Đừng tự tác đa đình nhé, Ân Đồng không phải loại người như vậy đâu. Nếu chị ấy thích cậu thì đã sớm xòa vào lòng cậu nói ‘I love you’ rồi, chứ đâu cần phải như vậy?” Tôi im lặng, xòa cằm ngồi cười.

Khi giáng sinh một lần nữa tìm đến cũng là lúc tôi chuẩn bị rời khỏi trường, trở về quê nhà của mình. Ba tôi đã tìm cho tôi một công việc biên tập trong tòa soạn, sẽ thực tập trước, sau đó có thể ở lại, đối với một người không có chí lớn như tôi, đó dường như là một nơi vô cùng thích hợp.

Vốn dự định về nhà vào ngày 21, nhưng Ninh Hải và Tô Ân Đồng nhất mực đòi chờ đêm giáng sinh để kết hợp mừng sinh nhật và từ biệt tôi. Không còn cách khác, đành đổi thành về xe ngày 25, chờ đợi noel.

Bữa cơm ấy tôi ăn mà buồn bực vô cùng, hai người họ chỉ lo uống rượu, hoàn toàn phớt lờ sự tồn tại của một đứa phải về nhà vào ngày mai, cũng tức là tôi đây. Ban đầu là rượu đỏ, tiếp đến thì bia tươi, cuối cùng còn đôi nốc cả rượu đế. Tôi vội vàng ngăn chặn, bảo phục vụ viên lấy một ấm trà, kết quả là cả hai cùng hét vào mặt tôi: “Nhiều chuyện!” Tôi lạnh run cả người. Uống xong, họ lại bắt đầu giờ ngón gọi số*. Trong một nhà hàng sang trọng nọ, khúc nhạc tranh cổ điển du dương lan truyền khắp không gian, mọi người đều trò chuyện lịch thiệp với âm giọng vừa đủ nghe, chỉ có hai cô gái xinh đẹp uống đến say xin ngồi chơi gọi số, không thể phủ nhận đây là một cảnh tượng khá là thú vị.

(Chú thích: “Giờ ngón gọi số” là trò chơi trong lúc uống rượu, hai người cùng lúc đọc một con số bất kỳ và giờ ngón tay ra, chỉ giờ năm ngón hoặc không giờ ngón nào, nếu con số của ai đọc ra bằng tổng của số ngón tay mà hai người giờ ra thì người đó thắng, người thua thì phải uống rượu.)

Đợi đến khi tôi vừa lờ vừa diu cả hai ra khỏi nhà hàng thì đã qua 10 giờ đêm. Vẫy gọi một chiếc taxi, nhìn hai cô nàng say đến như vậy, biết rằng nếu để cả hai cùng ngồi ở đây ghé sau thì thế nào cũng té ghế. Tôi đành mở cửa cho Tô Ân Đồng ngồi vào ghế lái phụ, thắt dây an toàn, sau đó đặt Ninh Hải ngồi ở phía sau, quàng tay ôm lấy Hải rồi gọi tài xế khởi hành. Suốt chặng đường Ninh Hải cứ không ngừng lăm bắm gì đó, Tô Ân Đồng thì cất cao giọng hát “Bài ca Quốc tế”. Tài xế taxi toát mồ hôi lạnh, chuyên tâm lái đi thật nhanh. Tôi lên hôn lên mặt của Ninh Hải, tôi biết, ngày mai thôi, chúng tôi lại phải xa nhau.

Về đến nhà, Tô Ân Đồng vẫn giữ chặt bác tài bắt người ta hát bài “Sát thủ đánh cá”, tôi tranh thủ nửa bông nửa bẻ đưa Ninh Hải lên lầu rồi quay trở xuống, trả tiền, vừa đỗ dành Tô Ân Đồng xuống xe, cửa còn chưa đóng lại thì tài xế đã đạp ga phóng đi mất bóng. Tôi đành lúi Tô Ân Đồng lên nhà.

Trên cầu thang, Tô Ân Đồng đột nhiên không hát nữa, chị ấy vòng lấy cổ tôi, rất tình tứ mà nói với tôi:

“Nếu như không có Ninh Hải, em có thích chị không?” Đôi mắt của chị ấy sáng ngời giữa cầu thang âm u.

Tôi từng người, sau đó nhanh chóng bật cười nói: “Cho dù có Ninh Hải thì em cũng thích chị mà.”

Tô Ân Đồng cũng cười theo, nụ cười rất xinh đẹp. Chị đưa ngón tay lên chấm vào ấn đường của tôi và nói: “Em cứ việc giả khờ đi!”

Hôm sau khi đưa tôi ra trạm tàu lửa thì hai người này lại đã trở về trạng thái bình thường, không ngừng căn dặn tôi phải cẩn thận, đến nơi phải gọi điện báo bình an. Ninh Hải nhét vào túi tôi một chiếc hộp, sau đó hối thúc tôi lên xe. Khi tàu lăn bánh, tôi mỉm cười vẫy chào mọi người. Vì không đeo kính, tôi không thấy rõ nét mặt của ai cả.

Ngồi trong khoang tàu, tôi mở chiếc hộp ấy ra, lại là một chiếc lắc tay. Nhưng chiếc lắc này là một sâu chuỗi màu đỏ, từng hạt san sát nhau, đỏ đến phát sáng.

Tôi khẽ thở ra một hơi, nhìn những thửa ruộng phủ đầy tuyết lướt nhanh bên ngoài cửa sổ, một nỗi buồn chợt len lỏi khắp người, lấn áp cả niềm vui sắp sửa về với quê hương.

Tôi nhanh chóng hội hợp với những đứa bạn chí cốt thời phổ thông. Bốn người bơi tiếp sức năm xưa ngoại trừ A Tứ đã đi nước ngoài thì ba người còn lại đều đã trở về cố hương. Kỳ thật thì A Tam – Dương Căng căn bản không hề rời khỏi, đại học mà nó thi vào ở ngay tại quê nhà. A Đại – Trần Đàm tốt nghiệp trường Cảnh sát, nay đã là cảnh hoa, còn là loại cảnh sát hình sự có tính chất công việc gay gắt nhất, mỗi ngày đều vác súng truy lùng sát thủ hoặc kẻ cướp; Khắc Khắc (biệt danh của Dương Căng) học ngành ngoại ngữ, nay là nhân viên văn phòng trong một công ty nước ngoài, còn nuôi một con chó giống Husky đẹp đến quá đáng; và tôi, ngoài việc ‘vùi đầu’ vào công việc nhàm chán ăn không đủ no mà đói cũng không đủ chết thì mỗi ngày, việc vui nhất chính là quây quần bên họ, ba chúng tôi choàng vai nhau đi đây đi đó, sau lưng dắt theo chú chó Husky oai phong lẫm liệt, khiến ai cũng phải ngưỡng mộ.

Mẹ tôi bắt đầu bận tâm về vấn đề tình cảm của tôi, song lần nào cũng bị thái độ lạnh nhạt của tôi làm cho tức điên.

Những ngày không có Ninh Hải rất bình dị, tôi đang trải qua, trải qua mà thôi.

Đến hè, tôi về trường lấy bằng tốt nghiệp, sẵn tiện tham gia tiệc chia tay, tôi đến nhà trọ thăm Ninh Hải và Tô Ân Đồng. Hôm ấy đổi lại là tôi uống say, trong mơ hồ tôi nghe thấy Tô Ân Đồng nói chị ấy và Ninh Hải chuẩn bị thi TOEFL để ra nước ngoài. Trường đại học mà họ theo học ở Mỹ đã gửi thư mời họ sang đó tiếp tục lên cao học. Hai chữ ‘Chúc mừng’ rất lớn tiếng, tôi dùng nó che giấu nỗi trống trải trong lòng. Tôi luôn như vậy, luôn lẩn tránh, luôn đùn đẩy, có lúc ngay chính tôi cũng phải hỏi mình, tại sao mà lại vô dụng như vậy?

Lại một năm qua đi.

Tôi triệt để lột bỏ vỏ bọc sinh viên, trở thành một nhân viên văn phòng thật sự. Vào một ngày cuối xuân, một buổi sáng như bao hôm nào, trong lúc tôi và đồng nghiệp Đoàn Phi Phi ngồi ngắm nghĩ xem nên giải quyết bữa trưa bằng món gì thì đột nhiên, điện thoại nội tuyến gọi vào nói có người đến tìm tôi. Tôi ưỡ ỏi đứng dậy, từ từ đi xuống bốn tầng lầu. Vừa đến cửa cầu thang, tôi đã nhìn thấy Ninh Hải, cậu ấy đứng đấy, mỉm cười với tôi.

Ánh nắng bên ngoài quá chói chang, tôi không khỏi nhắm chặt mắt lại, tôi muốn xác định hình ảnh trước mắt là thật hay ảo tưởng. Ninh Hải đã uốn tóc, mái tóc gọn sóng màu nâu vàng xõa dài trên sống lưng, áo len mỏng cổ lọ màu xanh lá với tay áo bầy phên, váy trắng chữ A dài đến gối, đôi chân thon dài đứng trên chiếc giày cao gót, bờ môi đỏ hồng, cặp mắt long lanh, làn da mịn như vỏ trứng gà. Tôi thầm cảm thán, ôi một năm, chỉ một năm thôi, sao có thể trưởng thành đến xinh đẹp và quyến rũ vậy chứ, nụ cười ấy thật sự muốn làm tan chảy cả trái tim tôi.

Đoàn Phi Phi đã kéo tôi lại khi tôi phóng về phòng làm việc xin nghỉ phép, cô ấy chỉ vào mũi tôi hỏi: “Thành thật đi! Quen được một người xinh đẹp như vậy từ lúc nào?” Tôi cười hi hi, thừa lúc cô ấy không đề ý thì nhanh chóng thoát khỏi kiểm cô, tâm trạng phấn khởi chạy đi tìm Tiểu Hải.

Xe của Ninh Hải rất thơm, tôi hít sâu một hơi.

“Wow! Ninh Hải cậu phát tài rồi sao? Mới đây đã sắm được chiếc xe đẹp như vậy!”

Ninh Hải không trả lời, giang tay ôm lấy tôi. Rất lâu sau, bên tai tôi vang lên giọng nói khe khẽ của Ninh Hải:

“Lạc Dịch, mình nhớ cậu.”

Tôi không cảm được lòng mà hôn lên mặt Tiểu Hải một cái, cậu ấy đỏ mặt, buông tôi ra, xoay người lại thắt dây an toàn, khởi động xe. Tôi nghiêng mặt nhìn Tiểu Hải, vừa nhìn vừa cười, Ninh Hải ngưng ngưng, bên lườn tôi hỏi: “Cười gì chứ?”

“Mặt cậu đỏ hồng như vậy nhìn xinh thật.”

Ninh Hải mỉm môi cười.

“Chỉ thua chiếc xe này thôi.”

Tay trái đang giữ vô lăng, Ninh Hải giơ tay phải qua véo tôi, tôi lách người trốn khỏi.

“Nè, nè! Chuyên tâm lái xe được không, sinh mạng tài sản của hai ta đều nằm trong tay cậu đấy.”

“Biết mà còn chọc.”

“Thì có gì nói đó mà.”

“Còn nói?”

“Không dám nữa không dám nữa. Tiểu Hải.”

“Hừm?”

“Chẳng phải cậu đã đi Mỹ sao?”

“À, Ân Đồng đã đi, mình không đi. Mình tìm được công việc ở đây rồi, hơn nửa năm sau là nhận được bằng Thạc sĩ, cũng đủ rồi, không muốn học lên nữa.”

“Thật sao?”

“Gạt cậu làm gì? Mình đang làm giảng viên thực tập ở Học viện Kiến trúc, đi làm được hai ngày rồi.”

Tôi không giấu được niềm vui, miệng cười toét đến hai bên tai, “Vậy là sau này chúng ta có thể gặp nhau mỗi ngày rồi?”

Ninh Hải gạt đầu. Tôi chỉ thiếu nhào lộn tại chỗ thôi.

“Vậy mình dẫn cậu đi gặp bạn mới.”

“Những đứa bạn ăn chơi của cậu mình không thèm quen đâu.”

“Ai nói thế! À phải, tại sao cậu lại không đi Mỹ? Thi rớt á?”

“Không, đã nhận được giấy báo nhập học, visa cũng đã xong, đến cuối cùng khi phải khởi hành thì mình từ bỏ.”

“Tại sao?” Tôi tròn mắt hỏi.

Ninh Hải không đáp, tôi sấp tới gần cười gian xảo.

“Không phải là vì mình đấy chứ? Cậu có thể xem mình là gia quyến mà dắt theo mà?”

Đúng lúc đến chốt đèn đỏ, Ninh Hải quay sang nhìn vào mắt tôi, “Cho dù có đưa cậu theo thì cũng không phải là gia quyến.”

“VẬY LÀ GÌ?”

“Thú cưng!”

“.....”

Hôm sau, tôi cùng Ninh Hải đến quán bar, tôi đã hẹn A Đại và A Tam, muốn giới thiệu họ quen nhau. Tôi hy vọng Ninh Hải có thể hòa nhập với bạn bè của tôi, cũng hy vọng bạn bè của tôi chấp nhận cậu ấy. Trần Đàm dù không mặc cảnh phục cũng không làm thuyền giám nét anh khí, từ nhỏ Trần Đàm đã như vậy, da ngăm đen, cao ráo, cặp chân mày rậm, đôi mắt sáng sủa rất có thần, nhìn lướt thì khá giống Kim Yến Tây trong “Kim phần thế gia”. Có điều, Trần Khôn trang điểm quá đậm, Trần Đàm thì khác, A Đại vốn là con gái, nhìn vào đã thấy xinh hơn nhiều, chỉ là quần jeans và áo thun đơn giản, mặc lên người nó lại rất tự nhiên mà toát lên phong vị khác. Dương Căng vẻ ngoài lạnh lùng, trên thực tế lại rất hoạt bát, dẫu rằng mỗi khi thiếu ngủ, nó sẽ sống trong trạng thái mộng du, nhưng cơ bản thì chỉ cần có nó, chắc chắn không sợ không có tiếng cười. Từ năm mười tuổi chúng tôi đã cùng học bơi, mười mấy năm qua, tình bạn của chúng tôi đã vô cùng khăng khít. Khi tôi và Ninh Hải bước vào thì Trần Đàm đang một tay ôm con Husky của A Tam, một tay cầm điện thoại. A Tam thì chăm chú nhìn lên sân khấu với cặp mắt si mê, vấn đề là trên sân khấu chỉ có một chiếc micro, ngoài ra chẳng còn ai, thật không hiểu nó đang say đắm vì cái gì. Trần Đàm vừa trông thấy chúng tôi thì nhanh chóng kết thúc cuộc gọi và đứng dậy, không quên vỗ một cái vào đầu của A Tam, kết thúc giấc mơ đến quá sớm của nó. Tôi vừa giới thiệu xong, còn chưa chờ người ta phản ứng thì Khắc Khắc đã nhào tới trước Ninh Hải, chớp chớp mắt rồi hỏi với vẻ ngây thơ:

“Ninh Hải, tôi có thể gọi cô là chị dâu không?”

Ninh Hải ngó ra, tôi thì tối xăm mặt mũi. Vẫn là Trần Đàm hiểu A Tam, xòe tay ra là nắm nó ra sau ngay, bản thân thì nói với Ninh Hải:

“Con nhóc này đầu óc có vấn đề, hay ăn nói lung tung, đừng để tâm ha. Sau này chúng ta đều là bạn rồi, Lạc Dịch nhiều phiền phức như vậy mà cô có thể chủ động thu gom nó, chúng tôi thật sự vạn phần cảm kích. Xin giới thiệu thêm, đây là Apollo, hiện đang thay thế vị trí của A Tứ.”

Vừa nói, Trần Đàm vừa chỉ vào con Husky đang cố mạng nguẩy đuôi. A Tam thì rất phối hợp mà ra lệnh:

“Apollo, bắt tay.”

Chú chó nhanh chóng ngồi xuống, giờ một chân phải lên. Ninh Hải sau khi trải qua những giây phút ngạc nhiên ban đầu thì bắt đầu bất kịp và thích nghi với biểu hiện của hai người này. Tiểu Hải tươi cười khom xuống nắm lấy chân của chú chó rồi lắc lư qua lại.

“A Tứ, xin chào mày nhé.”

Cử động này rất được lòng của Trần Đàm và Dương Căng. Vậy nên tiếp theo đó, A Tam đã tận tình phát huy sở trường bà tám của nó, thêm vào sự “hỗ trợ” nhiệt tình của Trần Đàm, hai người họ đã hùa nhau kể hết mọi chuyện xấu hổ của tôi khi còn nhỏ. Họ kể rất nhập tâm, đến mức sóng biển phải chào thua, mà trời đất cũng phải biến sắc, Apollo cái đồ trọng sắc khinh bạn chưa chi đã kê đầu lên đùi của Ninh Hải. Trần Đàm châm một điếu thuốc, cười một cách gian xảo. Tôi vô cùng hối hận với quyết định đưa Ninh Hải đến đây của mình, chỉ biết ngồi nốc bia. Ninh Hải có vẻ rất có hứng thú với chuyện năm xưa của tôi, A Tam thì như gặp được tri âm vậy, đúng là nhiều chuyện mà! Có việc này không thể không nói, Dương Căng cái cô nương khờ này cứ nhất mực đòi gọi Ninh Hải là chị dâu, mỗi khi cái xưng hô này tuôn ra, không khí đều tự nhiên trầm xuống, và chỉ đen trên mặt tôi cũng tăng thêm vài đường. Thật không hiểu cái cách xưng hô này từ đâu mà ra, song sau vài lần ngượng ngạo, Ninh Hải đã bắt ngờ thừa nhận trong im lặng, khi A Tam gọi chị dâu, cậu ấy cũng chịu đáp lại???! Trong việc này, tôi thật sự không biết phải nói gì.

Ra khỏi quán bar, tôi phải mất rất nhiều hơi sức mới có thể tách rời bàn tay không chịu buông tha Ninh Hải của A Tam, đồng thời đá nó qua cho Trần Đàm rồi kéo Ninh Hải lên xe, tự mạch sau này sẽ giảm thiểu cơ hội gặp nhau của họ.

Ninh Hải dường như rất thích họ, vừa lái xe vừa cười nói với tôi:

“Bạn của cậu vui tính thật, mình cười đến cứng cả hàm rồi. Cậu ngày nào cũng đi chung với họ thật là thú vị.”

Tôi rất bất lực mà nhắc nhở Ninh Hải: “Tớ phải trả giá bằng danh dự của mình đấy.”

“Cậu còn có danh dự à?”

Tôi đột nhiên hiểu ra Ninh Hải là một người vô cùng nhiệt huyết trong việc hạ tôi xuống một vị trí cực hạn, vì vậy tôi quyết định trả thù. Bản lĩnh khác tôi không có, nhưng cù lét Ninh Hải trong lúc cậu ấy lái xe thì tôi rất giỏi, ngờ đâu tôi vừa giơ tay qua đó, còn chưa kịp hành động thì tay đã bị giữ lại. Ninh Hải giữ lấy tay tôi và đặt trên chiếc nệm nhỏ phía sau cần số, không nói gì thêm, chỉ nắm lấy. Không khí bắt đầu trở nên ngượng ngạo, tôi không mấy quen với việc có cử chỉ thân mật với người khác, nắm tay khi đi dạo hay qua đường thì không sao, nhưng tự dưng nắm tay kiểu này sẽ khiến tôi rất khó khăn, vậy nên, lòng bàn tay lại bắt đầu đỏ mơn hời.

“Cậu nóng lắm sao?” Ninh Hải mắt vẫn hướng về trước, hỏi rất tự nhiên.

“Hửm? À, không, không nóng.”

“Không nóng sao lại đổ mồ hôi?”

“Ừm...um...” Tôi ậm ừ nửa ngày cũng không nêu được lý do gì, đúng lúc phía trước có ngã rẽ, Ninh Hải buông tay tôi ra để gạt cản số, tôi vội vàng rút tay lại, song lại cảm thấy như vậy không hay lắm, bèn nhòm tới lấy chai nước suối trên tablo.

“Lạc Dịch.”

Trong lúc tôi đang rầu vì nghĩ xem phải hóa giải sự ngượng ngao này như thế nào thì Ninh Hải đã lên tiếng.

“Hửm?”

“Hơn một năm qua, cậu đã làm gì?”

“Làm gì? Làm gì là sao?”

“Ừm...nói gì cũng được, ví dụ như công việc, cuộc sống. Và...” Ninh Hải khựng lại một lúc, “Tình cảm.”

Khi nói đến hai chữ cuối cùng, Ninh Hải vẫn nhìn về trước, giọng hơi thò thè, nhưng thái độ lại rất kiên định.

“À, cũng không có gì. Chỉ là đi làm ở nhà xuất bản, bình thường thì đi chơi với Trần Đàm và Khắc Khắc. Tớ rất lười, cậu biết mà, nên cũng không có gì đặc biệt.” Tôi mở nắp chai ra hộp một ngụm nước, nói rất thoải mái.

“Vậy, còn tình cảm?”

“Ặc ặc ặc...” Tôi ho một cách giả tạo, thật sự muốn cười.

“Gi mà tình cảm chứ, cậu muốn hỏi mình có quen bạn trai không chứ gì? Nói vắn vè như vậy làm gì.”

Ninh Hải cười, dưới ánh đèn neon, gương mặt của Ninh Hải mang nét đẹp đặc biệt huyền bí.

“Không có.” Tôi ngã lưng ra ghế, chỉ tuôn ra hai chữ.

Thông qua ánh phản chiếu từ kính cửa sổ, tôi nhìn thấy khóe môi của Ninh Hải dần dần cong lên, và dừng lại ở một mức độ vừa đẹp. Tôi rất muốn hỏi: Tiểu Hải, còn cậu? Tình cảm của cậu thì thế nào? Nhưng thấp thoáng, tôi dường như có thể đoán biết đáp án của cậu ấy sẽ giống như của tôi, dù vậy, tôi cũng không hỏi. Những lời nói như vậy quá mập mờ, có lẽ trong mắt người khác, đây chẳng qua là cuộc trò chuyện của hai người bạn lâu năm, nhưng tôi biết, không phải.

Trường đại học ấy cung cấp cho Ninh Hải một phòng nghỉ trong ký túc xá, đó là một tòa nhà xây theo phong cách xưa. Nghe nói tòa kiến trúc này được xây bằng gạch men đỏ từ thập niên 80 của thế kỷ trước. Giáo viên mới đến đều như vậy, phúc lợi tính từ cấp bậc thấp nhất. Tôi bảo Tiểu Hải đừng nhận làm gì, dù sao thì ngày nào cũng sẽ về nhà, nhận căn phòng rách nát này chỉ phiền thêm. Nhưng Ninh Hải không chịu, lý do của cậu ấy là trường đã cho thì mình không thể để trống, cậu ấy thích không khí sinh hoạt bình dân như thế. Trong ký túc xá còn có những giáo viên khác và gia quyến của họ, mỗi ngày đều rất đông đúc và náo nhiệt, nghỉ thôi cũng thấy thú vị. Ninh Hải dẫn tôi đến tham quan, không biết thì thôi, đến rồi chỉ có kết cuộc là bị dọa chết. Các căn phòng được ngăn bằng thạch cao, rồi dùng sơn quét lên cho giống vách tường, hiệu quả cách âm cực kỳ tệ. Cụ thể là tôi đã nghe được rõ ràng có một người ở căn kế bên vừa thở hơi. Tôi nói với Ninh Hải nếu như ngủ ở đây, buổi tối nằm mơ nói mơ sẽ bị người ta nghe thấy. Tại nơi này, ngoài tiếng hít thở ra thì còn gì mà người ta không nghe thấy cơ chứ? Ninh Hải bèn nói buổi tối vẫn sẽ về nhà, nơi đây chỉ dùng để nghỉ trưa, vì vậy mới thu dọn ít đồ đạc sang đây. Thế là, tôi vinh dự trở thành nhân viên gia chính, bỏ ra một buổi chiều cùng Ninh Hải dọn dẹp sạch sẽ chỗ ở mới.

Buổi tối, tôi cùng Ninh Hải đến siêu thị mua đồ dùng sinh hoạt, khăn giấy khăn tay đủ thứ, chất đầy cả một xe đẩy. Khi đi ngang một quầy triển lãm, nhìn thấy những tấm ga giường được xếp trong hộp, Ninh Hải bước tới cầm một cái có hoa văn lông vũ và hạt đậu viền xanh, hỏi tôi, “Đẹp không?”. Tôi gạt đầu, “Đẹp.” Thế là Tiểu Hải để nó vào xe.

Tôi cười cậu ấy: “Xem ra cậu định sống ở đó thật rồi, thôi thì mua thêm bếp từ luôn đi?” Ngờ đâu Ninh Hải nhìn tôi với ánh mắt mơ màng một hồi, cuối cùng gạt đầu nói: “Cũng có lý, đi thôi, tôi đó xem.”

Khóe môi giựt giựt, giữa siêu thị náo nhiệt, tôi đã đứng hình.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kể Trong Câu Chuyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Chương 5 (1)

Khi niềm vui vì sự xuất hiện của Ninh Hải dần lắng xuống thì tôi lại bắt đầu thấp thỏm. Thật ra, tôi không phải một người dửng dưng, đối với việc có xu hướng tình cảm khác với người bình thường, tôi đã nhận ra từ rất sớm hơn nữa chẳng cần mất nhiều thời gian thì đã hoàn toàn chấp nhận con người của mình. Nhưng tôi không định lấy ra chia sẻ cùng người khác. Khi Khắc Khắc gọi Ninh Hải là “chị dâu”, tôi nghĩ có lẽ nó đã nhận ra gì đó. Tuy nhiên điều này không quan trọng, tôi tin tưởng Khắc Khắc, nó có đủ sự lương thiện và khả năng tiếp nhận, chắc chắn sẽ không vì vậy mà thay đổi cách nhìn về tôi. Hơn nữa, còn một điểm rất quan trọng, chính là Trần Đàm, A Đại là một người rất thông thoáng trong chuyện tình cảm. Những người mà nó đưa đến gặp tôi và Khắc Khắc, có đàn ông bảnh bao, cũng có phụ nữ quyến rũ. Việc này khiến tôi cảm thấy nhẹ nhõm, chí ít, trong mắt bạn bè, tôi không phải một kẻ dị hợm. Dẫu rằng thời đại đã tiến bộ và tự do hơn, nhưng tình cảm nói thế nào cũng là chuyện riêng tư, vì vậy tôi chưa bao giờ nói với ai về tâm lý này của mình. Có lẽ chỉ trong tương lai gần thôi, cuộc sống của tôi sẽ xuất hiện một người nào đó dưới danh nghĩa tình yêu, tôi không thể xác định người đó là nam hay là nữ, tôi chỉ biết tôi sẽ dùng thái độ thành khẩn nhất để tiếp nhận nó. Duy nhất, người đó không thể là Ninh Hải.

Không cần suy nghĩ tôi cũng biết tình cảm tôi dành cho Ninh Hải là thế nào. Tôi quan tâm Ninh Hải, vô cùng quan tâm. Song cũng chính vì vậy mà tôi không muốn để Hải rơi vào hoàn cảnh gian nan. Tôi có thể cảm nhận được tình nghĩa mà Ninh Hải dành cho tôi, Ninh Hải dửng dưng hơn tôi. Tôi không biết đó là vì Tiểu Hải có xu hướng tình cảm giống tôi, hay chỉ đơn giản vì người đó là tôi, vì sự đồng cam cộng khổ như đối với người thân, song xuất phát từ bản năng, tôi hy vọng Tiểu Hải có thể có cuộc sống như người bình thường.

Những lần gặp gỡ Ninh Hải bỗng trở nên đau khổ. Phải biết rằng, với tôi mà nói, Ninh Hải chính là một sự cám dỗ. Nét đẹp và khí chất nho nhã, tính tình dịu dàng và cả hương thơm thoát ẩn thoát hiện của cậu ấy, đều có thể khiến tôi không thể kiềm chế, nhưng lý trí lại hết lần này đến lần khác nhắc nhở và cảnh tỉnh tôi. Có những lúc, ngồi nhìn cậu ấy, tôi sẽ tự nhiên như người mất hồn. Lúc ấy Ninh Hải sẽ đến gần tôi, hoặc là vỗ vỗ vào mặt tôi, hoặc sẽ dùng tay nắm hai lỗ tai rồi dùng đầu của tôi, tôi càng thêm hoảng loạn, thậm chí là đỏ mặt. Đây... thật sự là cuộc thử thách khó khăn.

Một hôm, trong lúc đang ăn trưa với Ninh Hải thì tôi nhận được một cú điện thoại, được thông báo sếp đã đi công tác ở Bắc Kinh, buổi chiều không cần đến tòa soạn nữa, tôi vui không tả xiết.

Ninh Hải ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi tôi: “Chiều nay có một tiết tự chọn, 4 giờ là mình có thể tan ca, chúng ta đi xem phim nhé?”

“Hửm? Được đó! Nhưng mà còn phải chờ đến 4 giờ cơ à? Vậy trung gian mình biết làm gì đây?”

“Ngủ một giấc đi, như vậy tối nay dù có đi trễ một chút cũng không sợ.” Ninh Hải rất hiểu cái tính ngủ gật của tôi, hai chúng tôi đi chơi, dẫu cho có vui đến mức nào, Tiểu Hải cũng sắp xếp thời gian cho tôi ngủ.

“Cũng được, nhưng mà mình không muốn về, về nhà mẹ lại hỏi này hỏi nọ.”

“Đến chỗ của mình vậy, ký túc xá ấy. Buổi chiều giáo viên đều vào lớp, ở đó khá yên tĩnh.”

“Không đi đâu, nhớ bắt gặp người nào đó hỏi mình dạy khoa nào, sao lại trốn tiết thì lại phiền. Hay, mình ngủ trên xe của cậu được không?”

“Nếu cậu không sợ chết vì nóng thì mình không có ý kiến.” Ninh Hải hớp một ngụm nước trái cây, nhìn tôi nói.

“Cũng đúng.” Đang là đầu hạ, nhiệt độ trong xe đích thật rất kinh người, đầu lý nào mở máy lạnh để ngủ, như thế càng dễ chết ngạt hơn. “Vậy làm sao đây?”

“Vào lớp với mình nha? Dù gì cũng là tiết đại cương, học sinh rất nhiều. Huống chi nhìn cậu rất là thật thà vô tội, nói là học sinh cũng không ai nghi ngờ đâu.”

Nhìn tôi... thật thà vô tội? Đây là cách ví von gì đây? Hình như đâu phải đang khen? Nhưng, kiến nghị này có vẻ không tệ, tuy tôi không thích vào lớp, nhưng nay đã không còn áp lực thi cử, nghe giảng cũng có vẻ khá thú vị, huống chi còn là tiết dạy của Ninh Hải, xem như bổ túc thêm kiến thức chứng khoán vậy, không chừng tương lai còn có cơ hội mua cổ phiếu phát tài.

Trên đường cùng Ninh Hải vào lớp học, tôi có hơi khản trương, các phòng học vừa đi qua đều đã có sinh viên, đúng như thường lệ, ba dãy bàn đầu trông không. Nghĩ đến việc phải bước vào lớp học dưới ánh nhìn của mọi người thì tôi bắt đầu lo lắng, nhưng đến cũng đến rồi, thôi thì cứ cầm đầu mà đi vậy, huống chi còn có Ninh Hải, đi chung với Ninh Hải, nói thế nào mọi người cũng nể mặt hơn.

Đến gần cửa phòng, Ninh Hải chợt dừng lại nói:

“Cậu vào trước đi, cứ chọn một chỗ để ngồi. Tiết đại cương không có quy định vị trí.”

“Tại sao? Mình đi theo phía sau cậu không được ư? Nếu không người ta sẽ tưởng mình dạy thế đó.”

Ninh Hải cười bảo: “Vào sau mình thì xem như là vào trễ rồi. Quyền sách này cho cậu, mau vào đi.”

Hóa ra là vậy, xem ra tôi buộc phải bước vào lớp và chấp nhận ánh nhìn của mọi người rồi. Được, hít sâu, đẩy cửa, vào thôi.

Đúng như dự đoán, học sinh rất nhiều. Song cũng ngoài dự đoán, ba dãy bàn đầu đầy người.

Tôi khá sững sốt, những đôi mắt nhìn về phía tôi đều không mấy thiện cảm, tôi lờ mờ thấy một chiếc ghế trống ở cuối dãy, vội cúi đầu đi tới đó. Thấp thoáng nghe thấy vài tiếng bàn tán:

“Còn tưởng là giáo viên dạy thế chứ.”

“Thì đó, hủ hồn.”

“Cô Ninh không tới thì chúng ta coi như lãng phí công sức rồi.”

Ôi trời! Cái lũ háo sắc! Dùng ngón chân để suy nghĩ thì tôi cũng biết mấy người tuyệt đối không phải vì cách giảng dạy xuất sắc của Ninh Hải mà chỉ đơn thuần là vì vẻ đẹp bên ngoài rồi. Ninh Hải vì vẫn chưa nhận được bằng thạc sĩ nên chỉ có thể làm giáo viên thực tập, thêm vào đã là cuối học kỳ, Tiểu Hải chỉ cần dạy những môn tự chọn không cần thi cử. Chỉ là không ngờ, tiết tự chọn mà quân số cũng có thể đông như vậy, đúng là thời thế đổi thay mà!

Tôi vừa ngồi vào chỗ thì Ninh Hải bước vào, đặt sách xuống bàn, quay lại nhìn lên tấm bảng đen được bôi sơ xài, Ninh Hải cầm đồ lau bảng lên lau sạch một lần nữa, rồi mới bắt đầu vào tiết.

Thiệt là nhảm chán quá! Nội dung bài giảng tôi chẳng hiểu gì cả, nhìn quyển sách Ninh Hải đưa cho tôi: “Cơ sở đầu tư chứng khoán”, hình như đang nói về tỷ lệ chênh lệch gì đấy, Ninh Hải chắc chắn là cậu ấy đang nói tiếng Hán chứ? Tại sao tôi lại chẳng hiểu gì cả? Trong bài còn có công thức toán học, thật kinh khủng! Chưa đến 20 phút tôi đã ngáp không dưới 10 lần. Ninh Hải đứng trên bục giảng lườm tôi một cái, tôi thề lưỡi làm mặt xấu, khiến Ninh Hải vừa tức mình vừa tức cười, thế là không thèm nhìn tôi nữa, e là cậu ấy sợ sẽ không kiềm được lòng mà bật cười đây, kỹ thuật làm trò của tôi lâu nay luôn là số một.

Trái lại là học sinh trong lớp, ai ai cũng mắt sáng rõ, không bỏ qua một giây phút nào để nhìn Ninh Hải, nhưng theo như tôi quan sát, người thật sự chú tâm lắng nghe ngoài những nữ sinh đeo kính dày cui nhìn vào là biết ngay đó là học sinh ngoan, thì cơ hồ chẳng còn ai. Hơn nữa tôi phát hiện có vài nam sinh trông còn lớn tuổi hơn cả tôi và Ninh Hải, nếu không đoán sai ắt hẳn là người bên Viện nghiên cứu, đúng là già mà còn không nên nét! Ninh Hải hôm nay mặc váy liền thân phong cách quân đội màu vàng hung, tay áo dài đến khuỷu, bên dưới cổ áo là sợi dây màu cà phê được thắt như chiếc cà vạt, vòng eo là thắt lưng nòng. Mái tóc gọn sóng xỏa trên vai trông rất phong cách, nhìn Ninh Hải thật sự rất có cảm giác của nữ điệp viên thời Đảng Quốc Dân. Đương nhiên đó là suy nghĩ của riêng tôi thôi, nếu để cậu ấy biết được thật không biết sẽ thế nào nữa.

Bỏ đi, thuận theo số đông, ngắm nhìn Ninh Hải vậy, tiện thể để chi phối suy nghĩ trong lòng. Ày, đừng tưởng nhé, cũng ra dáng giảng viên lắm. Tôi vẫn luôn cho rằng, Ninh Hải cũng là một cô nhóc vừa rồi ghé nhà trường thôi, làm sao mà giảng bài được, chắc chắn sẽ lắp ba lắp bắp, bị học sinh làm cho tức điên. Ngờ đâu hoàn toàn không phải như vậy. Nội dung tôi không hiểu nên không bàn cãi, chỉ xét về khí chất thôi, từng cử chỉ từng lời nói đều rất tự nhiên và lưu loát, đôi mắt trong vắt nhưng sắc bén ấy lướt một vòng quanh phòng học, đừng nói là ngủ gật, ngay cả một tiếng xì xầm cũng không có. Hoặc giả vì không ai muốn bỏ lỡ cơ hội thưởng thức cái đẹp chẳng, tóm lại là so với những tiết học của tôi trước đây, không khí trong phòng học này quả thật tốt hơn nhiều.

Tuy nhiên, thật xin lỗi, tôi và cô Ninh của mấy em vừa mới ăn trưa xong, lát nữa còn phải cùng cô Ninh của mấy em đi xem phim nữa, cơ hội mà tôi ở bên cô Ninh nhiều hơn các em rất rất nhiều, vì vậy tôi không cần phải trân trọng như mấy em. Hiện giờ thức ăn trong bao tử của tôi đang bắt đầu tiêu hóa, vì vậy phải chiếm dụng phần lớn dưỡng khí của quá trình tuần hoàn máu, khiến não của tôi vì thiếu oxy mà bắt đầu buồn ngủ. Vậy nên, mí mắt trên của tôi đang rất muốn tìm mí mắt dưới trò chuyện, tôi lâu nay luôn tuân thủ nguyên tắc nuông chiều chúng, vì vậy cuộc gặp gỡ này xem như đã được cho phép, còn tôi, cũng là lúc tìm Châu Công đánh cờ rồi.

Tiết học đại cương như thế này thường sẽ kéo dài 90 phút, trung gian có 10 phút nghỉ giữa giờ. Trong mơ màng tôi nghe thấy tiếng xôn xao từ xung quanh, bèn ngẩng đầu lên nhìn, có lẽ là giờ giải lao, phía trên bục giảng Ninh Hải đang bị vây kín, học sinh không ngừng đặt câu hỏi, tôi quyết định không làm phiền, tiếp tục giấc ngủ.

Tiếng chuông báo hết tiết vang lên làm tôi giật mình, tiếp đó tôi nghe thấy giọng nói tuyên bố hết giờ của Ninh Hải. Mọi người lần lượt rời khỏi phòng, tôi ngồi dậy vươn vai, cử động bắp tay đã ê ẩm của mình, rồi cầm sách lên đi tìm Ninh Hải.

Ninh Hải vừa đi vừa lườm tôi.

“Cậu lợi hại thật, ngủ suốt một buổi.”

“Ai nói thế? Mình đã ngồi nghe gần nửa tiếng đấy, cũng 1/3 thời gian mà, xem như đã rất nỗ lực cậu rồi đúng không?”

“Vậy tức là mình còn phải cảm ơn vì đã ủng hộ?” Ninh Hải nhướn mày nói.

“Đương nhiên, tối nay cậu đãi là được.” Tôi không chừa thói mặt dày.

Ninh Hải không kịp cãi lại tôi, vì có một ông thầy hỏi đầu đã mượn có đến bất chuyện, đầu câu cô giáo Ninh cuối câu cũng cô giáo Ninh. Tôi thấy buồn bực, nhưng đây là nơi làm việc của Ninh Hải, cậu ấy cần tạo mối quan hệ tốt với mọi người. Tôi đành lặng lẽ theo sau, không nói nhảm với Ninh Hải nữa.

Mãi đến khi tới bậc thang cuối cùng, vị “Bộ trưởng Trung Ương” ấy mới chịu bỏ đi, tôi kéo tay Ninh Hải đi nhanh qua sân trường để khỏi phải gặp thêm những người vô can. Ngồi lên xe, Ninh Hải hạ kính cửa sổ xuống, tôi vì đã no giấc nên tinh thần rất tốt, bèn bắt chuyện.

“Ninh Hải, cậu đoán xem lúc này khi cậu giảng bài, mình đã nghĩ đến ai?”

“Châu Công.” Ninh Hải lại lườm tôi, xem kìa, cái kiểu lườm này ngày càng nhuần nhuyễn rồi.

“Châu Công thì gặp luôn rồi, mình đang hỏi ‘nghĩ đến’ mà.”

“Không biết.”

“Tiểu Tả.”

Ninh Hải nhìn tôi nghi hoặc, “Tiểu Tả nào?”

Không chờ tôi nói thì Tiểu Hải đã tự nhớ ra, “Cô giáo môn thanh nhạc?”

Tôi mỉm cười gật đầu, “Đúng vậy!”

Tiểu Tả là giáo viên âm nhạc thời phổ thông của chúng tôi, vào trường cùng khóa với chúng tôi, phụ trách môn âm nhạc của toàn khối. Năm xưa khi lần đầu tiên cô bước vào lớp, chúng tôi đều đã vô cùng kinh ngạc. Cũng đúng thôi, lúc ấy chúng tôi đều là những đứa học trò mười mấy tuổi đầu, nào có nhiều cơ hội nhìn thấy tuyệt sắc giai nhân, gặp được cô giáo xinh đẹp phải nói là chuyện tốt lành chỉ có thể mơ chứ không thể cưỡng cầu, không ai ngờ mình lại may mắn được học cô giáo Tả. Lớp của Ninh Hải như thế nào tôi không rõ, nhưng lớp của tôi lúc ấy cơ hồ là đồng loạt nín thở, thấp thoáng kèm theo vài tiếng cảm thán “Xinh quá!”. Lớp chuyên Toán của Ninh Hải vốn dĩ là nam nhiều nữ ít, tình trạng lúc ấy e rằng chẳng thua kém gì lớp tôi.

Từ đó, cô Tiểu Tả trở thành người tình trong mộng của tất cả nam sinh toàn khối, đồng thời cũng là đối tượng mà nữ sinh tranh nhau mô phỏng. Hai tiết âm nhạc mỗi tuần cũng trở thành ngày lễ của chúng tôi. Ngay cả cử chỉ cầm phấn và ngôn ngữ cơ thể của cô Tiểu Tả khi hát cũng khiến chúng tôi kích động, những bài nhạc cổ điển mà cô mở cho chúng tôi nghe tuy không đóng góp nhiều trong việc nâng cao khả năng cảm thụ âm nhạc, nhưng chí ít đã khiến chúng tôi chịu bình tâm cảm nhận thế nào là nghệ thuật. Ngờ đâu, lớp 11 chỉ mới khai giảng không bao lâu thì có tin cô Tiểu Tả và chủ nhiệm lớp A7 – thầy Đinh phụ trách môn Sinh vật đang hẹn hò. Ông thầy họ Đinh ấy tuy cũng rất to mẩy rậm, nghe nói thời Đại học còn giành giải Quán quân đánh lể, nhưng cái vóc dáng nhìn kiểu nào cũng “đôn hậu” quá mức ấy nói sao cũng không xứng đôi với cô Tiểu Tả. Trong trí tưởng tượng của chúng tôi, người sánh đôi cùng cô Tiểu Tả phải là một chàng trai cao ráo và phong độ, vậy mới là cặp đôi hoàn mỹ. Thầy Đinh với mái tóc sư tử kia suy cho cùng vẫn hợp với cô tổng vụ béo tốt hơn.

Cuối cùng, người đương sự hoàn toàn phớt lờ tâm lý thương hoa tiếc ngọc của “dân chúng”, mối tình chẳng ai ủng hộ này trái lại đã thuận buồm xuôi gió, còn tu thành chính quả, kết duyên vợ chồng vào cuối học kỳ năm lớp 11. Tiết âm nhạc cũng vì vậy mà bị trống những hai tuần, toàn thể nam sinh buồn chán lạ thường. Chuyện đời khó lường, việc đau lòng hơn còn ở phía sau, đến lớp 12, tiết âm nhạc bị hủy bỏ, nhưng vì muốn học sinh có sức khỏe tốt để nghênh chiến kỳ thi tốt nghiệp, tiết thể dục vẫn được giữ lại. Khi chúng tôi ngẩng đầu ưỡn ngực đứng xếp hàng trên sân vận động, thì một bóng người bước đi từ từ trên con đường nhỏ cạnh sân bóng rổ tình cờ đập vào mắt. Giây phút ấy, linh hồn của lũ trẻ chúng tôi như bị vỡ thành trăm mảnh. Đó là cô Tiểu Tả xinh đẹp một thời, vì sao lại nói là xinh đẹp một thời? Bởi vì cô Tiểu Tả của bây giờ đang bụng mang dạ chửa. Những người nói phụ nữ xinh đẹp hơn khi mang thai tin chắc chẳng ai khác ngoài những người đã tạo ra phôi thai ấy! Cô Tiểu Tả giờ đây, đừng nói là xinh đẹp, thật chất chỉ miễn cưỡng nhận ra được gương mặt của cô mà thôi. Làn da lỏng lẻo, lại còn sưng phù, bụng to như chiếc trống, gương mặt nổi đồi mồi, mái tóc cũng chỉ búi lại đơn giản. Nữ thần ngày nào trở nên thế này, sự xung kích ấy giống thẳng vào đầu chúng tôi, để rồi không một ai nghe rõ khẩu lệnh của thầy thể dục, kết quả toàn đội hình bị rối tung sau khẩu lệnh “Bên trái, quay!”.

Sau chuyện đó, nam sinh trong lớp không ai không hận bản thân vì sao lại ra đời trễ vài năm, mặt khác lại cảm thán “Đinh đưa hấu” quả không hổ danh là Quán quân đánh lể, một cô giáo như hoa như ngọc cũng có thể bị hấn làm cho thế này, thật là cao thủ (-_-!). Về mặt nữ sinh, không ít người đã thầm hạ quyết tâm sau này nhất định không sinh con, thiết nghĩ cô Tiểu Tả tuyệt sắc như vậy mà sau khi mang thai cũng có thể đáng sợ thế này, những người có tư chất bình thường càng không biết sẽ thành ra thế nào.

Chuyện về cô Tiểu Tả, cuối cùng đã chính thức hạ màn bằng bài diễn văn kết tình tình yêu Đinh-Tả chào đời của thầy Sinh vật vào hai tháng trước lúc chúng tôi đi thi. Song mãi đến khi tốt nghiệp chúng tôi cũng không có duyên gặp mặt kết tinh mang tên Đinh Hiểu Cường ấy, tuy nhiên, nó đã phá hoại hình tượng hoàn mỹ của cô Tiểu Tả trong lòng mọi người, vì vậy chỉ có thể chịu vận mệnh giống như ba của nó: bị đưa vào danh sách không được yêu thích.

“Vì sao lại nghĩ đến cô?” Đường như ký ức về cô giáo xinh đẹp này của Tiểu Hải không phong phú như tôi, cậu ấy nghiêng đầu hỏi.

“Tiểu Hải của bây giờ giống hệt như cô Tiểu Tả của ngày xưa, ý mình là... được học sinh yêu thầm ấy.” Tôi trêu.

“Cậu từng yêu thầm cô Tả?” Tôi những tưởng Ninh Hải sẽ ngượng ngùng, sau đó nhào tới kéo lỗ tai của tôi, ngờ đâu cậu ấy lại hỏi tôi một câu như thế, thật sự có hơi bất ngờ. Thật lòng mà nói năm xưa tôi có một chút chút thích cô Tiểu Tả, song đó chỉ đơn giản là sự ngưỡng mộ của học sinh dành cho giáo viên, không liên quan tình yêu, dẫu rằng, cô Tiểu Tả cũng là loại hình mà tôi thích.

“Không thể gọi là yêu thầm đâu nhì? Con trai mới gọi là yêu thầm. Còn mình là thưởng thức cái đẹp.”

Ninh Hải mỉm cười, không tiếp tục đề tài này nữa. Còn tôi, đột nhiên nảy ra một tưởng tượng kỳ lạ. Có khi nào Ninh Hải cũng sẽ như cô Tiểu Tả, quen nhau và hẹn hò với một thầy giáo tâm thường nào đó, rồi trải qua một thời kỳ thê thảm, cuối cùng biến thành một bà nội trợ toàn chức? Hình ảnh ấy bất giác khiến tôi rùng mình, lên quay sang nhìn Tiểu Hải, nhìn làn da trắng hồng sạch sẽ ấy, tưởng tượng khi nó nổi đồi mồi... tôi vội vàng nhắm mắt lại xóa sạch suy nghĩ ấy đi, đáng sợ quá!

Buổi xem phim đêm đó tôi và Ninh Hải đều không tập trung. Tôi buồn vì cái tương lai mà mình đã tự tưởng tượng ra, mà Ninh Hải thì hiểu lầm tôi từng yêu thầm cô Tiểu Tả, thế là tự ngồi “uống giấm”. Đương nhiên, khi ấy chúng tôi đều không biết đối phương đang nghĩ gì, sau này trong một lần tình cờ nhắc lại chuyện cũ, tôi và Ninh Hải mới phát hiện hóa ra chúng tôi là cặp đôi vớ vẩn số một!

Chương 6: Chương 5 (2)

Ngày sinh nhật của Trần Đàm. Mới buổi trưa nó đã gọi điện báo tôi tối nay phải ra chơi, còn đặc biệt căn dặn nhất định phải đi cùng Ninh Hải, dài dòng hết sức, nói mãi không thôi, tôi không nhịn được liền chặn họng:

“Định làm gì đây? Nôn nóng vậy là sao! Mày dám có ý nghĩ gì với Ninh Hải tao liều mạng với mày nghe chưa?”

“Hi hi...” Tiếng của Trần Đàm nghe như rất xảo trá, “Đừng có mà không biết lòng người tốt nhé, tao đây đang tạo cơ hội cho ai hả! Huống chi tao cũng sắp đính hôn rồi, sẽ không làm quá đâu. Với cái tính ‘nhị suy’ của quý cô nương, chờ lúc mày nhận ra thì người ta đã bị giật đi mất rồi, tới chừng đó muốn khóc cũng không biết đi đâu khóc cho mà xem.”

Tôi thắc mắc: “Tính cách ‘nhị suy’?”

“Thì suy đôi và ‘suy gan’.”

(Chú thích: “suy gan” chỉ là lấy âm, ý muốn nói nhút nhát. Gan yếu => nhát gan)

“Xì!”

Chưa chờ tôi nói thêm, Trần Đàm đã nhanh chóng ngắt lời: “Vậy nha, tối nay gặp!”

Tôi lắc đầu, chẳng còn cách khác, tiếp tục hiệu chỉnh bài viết thôi. Mười lăm phút sau tôi đột nhiên phản ứng ra, gì mà bị người khác giật mất? Tôi có gì phải khóc? Cảm điện thoại lên định giải thích rõ ràng, song khi ngẫm lại, tôi từ bỏ ý định. Chúng tôi lớn lên cùng nhau, chút xíu tâm tư đó của tôi thì qua mắt được ai?

Ninh Hải rất chu đáo. Để ý thấy Trần Đàm có hút thuốc, Ninh Hải đã chọn một chiếc bật lửa Zippo làm quà sinh nhật. Tan ca là giờ cao điểm, xe cộ xếp hàng dài, mà điện thoại của Trần Đàm thì cứ như cuộc gọi truy hồn, để đến khi chúng tôi có mặt ở nhà hàng thì đã trễ mất nửa tiếng. Người phục vụ mở cửa phòng, tôi lập tức choáng ngợp với cảnh tượng bên trong, vội vàng lùi lại một bước trong vô thức, suýt nữa đập phải Ninh Hải đang đứng ở sau lưng.

Người trong đó khá nhiều. Có em trai của Trần Đàm—Trần Lạc, hai anh em Vương Đông Huy, và hai nam ba nữ tôi không quen biết, căn phòng thoát chốc trở nên chật hẹp. Tôi lâu nay đã ghét những nơi đông người, vì vậy chân mày rất tự nhiên mà chụm vào nhau.

“Giờ này mới tới à? Còn tưởng mày lấy chuyện công làm việc tư, giữa đường bắt cóc Ninh Hải rồi chứ?” Trần Đàm vừa nhìn thấy tôi đã không quên trêu ghẹo.

“Tao nào có dám, chuyện khác không nói, bắt người là chuyên môn của đại cảnh sát Trần đây mà, tao chạy đi đâu thì cũng bị bắt về thôi.” Tôi vừa nói vừa nắm tay Ninh Hải đi vào.

Trần Đàm đuổi người đàn ông đang ngồi cạnh em trai mình ra chỗ khác để hai chúng tôi ngồi xuống. Ninh Hải trao cho Trần Đàm một chiếc hộp nhỏ rất tinh tế.

“Sinh nhật vui về.”

“Ha! Vẫn là Ninh Hải tốt!” Trần Đàm nhận lấy rồi cẩn thận cho vào túi. “Cám ơn nhá!”

Ninh Hải mỉm cười, Trần Đàm quay lại gọi người phục vụ lên thức ăn. Tôi nhìn xung quanh, chẳng thấy Dương Cầm đâu, bèn hỏi:

“Khắc Khắc đâu?”

“Hả? Chuyện gì?”

Tiếng nói còn chưa dứt thì nó đã nhòe dần từ chiếc ghế đang bỏ trống ở vị trí hơi xéo với tôi. Gương mặt ửng hồng, nhìn thì biết ngay là do chui dưới gầm bàn này giờ, tay còn đang khuấy ở dưới, chắc là Apollo đang ngoe nguẩy đuôi rồi. Tôi bó tay, cầm tách trà lên uống. Khắc Khắc vừa trông thấy Ninh Hải liền nhào tới, và không ngoài dự đoán, Apollo rất trung thành mà lon ton theo sau.

Ninh Hải cười tươi vô cùng, Vương Đông Huy ở bên cạnh chủ động đứng dậy nhường chỗ, thế là Khắc Khắc và Ninh Hải lại chụm vào nhau trò chuyện. Trong lúc chờ món ăn lên, Trần Đàm tranh thủ thời gian giới thiệu mọi người quen biết nhau, bây giờ tôi mới biết những người còn lại là bạn bè ngoài xã hội của Trần Đàm, trông cũng không giống người xấu. Tôi nhìn Vương Đông Huy, thì thầm vào tai Trần Đàm:

“Mày chuẩn bị đính hôn?”

Trần Đàm châm một liều thuốc lên, trề môi.

“Không còn cách khác, là ý của gia đình, tao không đính hôn thì bà cô sẽ không giao xường được cho tao.”

“Mày định kinh doanh thật sao? Không làm cảnh sát nữa à?”

“Đương nhiên là không phải, cảnh sát chắc chắn phải làm. Nhưng tao thật sự không có lý do phản đối, đính hôn thôi mà, đâu phải kết hôn, có lý do gì để từ chối?”

“Nhưng mà,” Tôi hơi khựng lại, “Nhưng mà, mày thích anh chàng đó sao?” Tôi vừa nói vừa lên nhìn về Vương Đông Huy.

“Không thích.” Trần Đàm trả lời rất dứt khoát.

“Vậy sau này thế nào?”

“Thế nào gì? Thuận theo tự nhiên thôi, hôn nữa, với tính cách này của tao, kết hôn với ai cũng vậy thôi, thích hay không thích cũng chưa bao giờ duy trì được hơn ba tháng, chỉ bằng cứ chọn anh ta vậy, chỉ ít đáng tin cậy, lại vừa ý người ba mẹ, vui nhà vui cửa.”

Tôi không biết phải nói gì cho phải, ai cũng có nỗi khổ của riêng mình, haiz!

Vừa quay lại, tôi bắt gặp em gái của Vương Đông Huy – Vương Nghiên đang nhìn tôi, dường như là đang chú ý xem tôi và Trần Đàm nói gì. Cô bé này chưa chi đã lớn vậy rồi, cũng xinh đẹp hẳn ra, chỉ là, ánh mắt ấy có gì đó rất khó diễn đạt, cảm giác khá kỳ lạ. Tôi không nghĩ ngợi thêm, quay trở về gia nhập cuộc trò chuyện của Ninh Hải và Khắc Khắc.

Bữa tiệc diễn ra khá dung hòa, giữa chừng Tiểu Hải đi vào nhà vệ sinh, Khắc Khắc liền nhích qua ngồi cạnh tôi nói:

“Nhạc Dịch, khai mau đi.”

Tôi nhìn nó, đôi mắt rất sáng sủa, hướng chỉ lâu nay Khắc Khắc vẫn được phong là ngàn ly không say mà, đâu giống như không tỉnh táo?!

“Khai chuyện gì?”

“Hó!” Khắc Khắc tỏ vẻ như xem thường, “Còn giả bộ nữa sao? Có một không vậy?”

“Uống bao nhiêu ly rồi?”

“Đừng đánh trống lảng, tao đang hỏi mà, Ninh Hải đó, mày định thế nào?”

Tim tôi chùng xuống, im lặng. Tuy biết Khắc Khắc rất có thể đã nhận ra gì đó, nhưng đến khi thật sự phải mạng ra để thảo luận, tôi vẫn cảm thấy không thoải mái.

“Tao biết mày nghĩ gì. Ý kiến của tao là, nếu có dũng khí tiếp nhận, thì hãy nắm bắt cơ hội; Nếu không thì đừng làm tổn thương Ninh Hải. Tuy chỉ mới gặp nhau hai lần, nhưng Ninh Hải thật sự là một cô gái rất tốt, đừng tổn thương người ta.”

“Tao không biết.”

“Tao biết ngay mày sẽ tỏ thái độ này mà, bao nhiêu năm rồi mày vẫn cứ cái kiêu này, chết không chết sống không sống! Bỏ đi bỏ đi, không thèm nói nữa, nghe ý trời vậy. Có câu... của mày thì chạy cách mấy cũng không thoát, không phải của mày thì có giữ cũng chẳng được lâu.”

Khắc Khắc dứt lời thì lắc đầu ngồi về chỗ, đúng lúc Ninh Hải quay về, câu nói “Không phải của mày thì có giữ cũng chẳng được lâu” ấy khiến tâm trạng tôi trở nên tệ hơn. Tự tôi biết nếu thật sự có một ngày để tôi nhìn thấy Tiểu Hải thuộc về một người khác, dẫu cho là một người đàn ông đi nữa, thì cảm giác của tôi cũng chỉ có một: không đành lòng.

Sau bữa tiệc, nhóm người Trần Đàm lại rủ nhau đi hát karaoke, tôi không muốn đi, một mặt vì ghét đông người, hai là... tôi thật sự không có tâm trạng. Vừa đứng dậy tôi đã cảm thấy mình như đi trên mây, hai chân mềm nhũn, cơ hồ là không trụ vững. May thay đầu óc vẫn còn tỉnh táo, tôi biết, Ninh Hải đã đỡ lấy tôi. Trần Đàm tiễn chúng tôi ra ngoài, gọi một chiếc taxi, Ninh Hải cũng đã uống rượu, đành để xe lại đây thôi. Vừa mở cửa là tôi chui ngay vào xe, sau đó nghe thấy Ninh Hải báo địa điểm với tài xế, là Học viện Kiến trúc. Tôi không nói cụ thể địa chỉ nhà của mình, mà chỉ ngã lưng ra ghế, nhắm mắt lại, chỉ mong xoa dịu cơn đau đầu đang ập đến từng cơn dưới tác dụng của chất cồn.

Trong mơ màng, tôi cảm nhận được Ninh Hải tựa vào vai tôi, mái tóc lướt qua cổ tôi có cảm giác nhồn nhột. Tay của Ninh Hải đặt trong tay tôi, vẫn mát lạnh như ngày nào. Tôi cảm thấy lòng yên bình hơn, đầu cũng không đau như lúc này. Đột nhiên, bên tai vọng lên tiếng nói khe khẽ:

“Lạc Dịch, mình không biết nhà cậu ở đâu, về ký túc xá của mình nghỉ tạm được không?”

Mùi hương thoang thoang hòa cùng mùi rượu truyền đến, tim của tôi chợt lỡ mất một nhịp. Tôi và Ninh Hải không phải chưa từng thân mật như vậy, nhưng trong tình huống này, không khí như bị dán lại bởi hồ. Tôi “ừm” một tiếng, ngồi thẳng dậy, quay sang quàng tay qua vai của Ninh Hải, nhìn vào mắt cậu ấy.

Không biết là vì tác dụng của cồn, hay vì tư thế này của tôi mang ý nghĩa quá mập mờ, hai má của Ninh Hải thỉnh thoảng hồng, cúi mắt xuống không dám nhìn tôi, hàng mi khẽ chớp mở, tôi nghe Tiểu Hải nói:

“Cậu làm gì thế? Say đến vậy mà còn không ngồi yên, nhìn gì chứ?”

Tôi lấy hết dũng khí, song vẫn không dám vượt mức, cuối cùng chỉ hôn nhẹ lên trán Tiểu Hải. Sau đó buông tay ra, dựa trở về ghế, miệng thì cười. Mặt tôi nóng hổi, tôi tin giờ đây nó không khác gì bộ phận nào đó của chú khỉ.

Ninh Hải vẫn chưa kịp có phản ứng, cậu ấy quay người nhìn ra cửa sổ, còn tôi thì ngồi cười một mình. Một lúc sau, bàn tay man mát của Ninh Hải lại chủ động đặt vào lòng bàn tay của tôi. Tôi phát hiện, mượn danh say rượu, thật sự có thể làm nên rất nhiều việc.

Tiểu thay, tôi không thể tiến thêm bước nữa. Điện thoại của mẹ đã gọi đến, nghe ra được tôi đã say rượu, mẹ rống lên liên hồi, suýt làm thủng chiếc điện thoại của tôi. Tôi mang gương mặt trắng bệch quay lại nhìn Ninh Hải, rằng tôi phải về nhà thôi, nếu như ngày mai cậu ấy còn muốn nhìn thấy tôi.

Ninh Hải bật cười trừ ghẹo: “Sợ mẹ đến vậy sao? Cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

“Chịu thôi, ăn của người mà, mình ăn com mẹ nấu hai mươi mấy năm rồi, có thể không sợ sao.”

Ninh Hải không nói thêm nữa, tôi báo với tài xế địa chỉ khu nhà tôi ở rồi quay lại nhìn Tiểu Hải, trái tim tham vọng bỗng chốc an phận trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kể Trong Câu Chuyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chương 6

Dương Căng đòi lên núi Thái Sơn, người mẹ đã quy y của Phật hay của Đạo của Khắc Khắc bảo nó phải đi trả lễ. Tôi thật sự không biết trả lễ cụ thể phải làm những gì, Khắc Khắc cũng không có ý định giải thích, chỉ nói thẳng thừng với tôi rằng: đi du lịch. Và tôi, chẳng qua vì xuất phát từ lòng tốt nên mới hỏi “Đi một mình như vậy có an toàn không?”, thế mà đã bị nắm cán, Khắc Khắc nặng nạch bắt tôi đi cùng. Cứ nghĩ đến việc mô hình nhại “bò” lên đỉnh núi Thái Sơn thì chân cẳng của tôi đã muốn rụng rời. Song, cuối cùng tôi đã chịu thua, hai chúng tôi chia nhau thuyết phục Trần Đàm và Ninh Hải, đi đoàn bốn người dù sao cũng thú vị hơn.

Vậy nên giờ đây, chúng tôi đang ngồi ăn chơi đùa giòn trên chiếc Polaris màu đỏ của Trần Đàm, khởi hành đến chân núi Thái Sơn. Theo như những gì Dương Khắc Khắc nói thì trả lễ nhất định phải thành tâm, có vậy mới linh nghiệm. Cách thể hiện sự thành tâm là gì? Chính là không đi xe, không ngồi cáp treo, suốt cả hành trình phải dùng đôi chân của mình, leo từ cửa Hồng Môn đến đỉnh Ngọc Hoàng. Vừa nghe đến đây, sắc mặt của tôi lập tức biến thành màu cầu vồng. Thông thường người ta lên núi chỉ toàn đi xe đến cửa Trung Thiên, ai có sức thì leo lên Bồn Thập Bát, không có sức thì đi cáp treo lên đỉnh Ngọc Hoàng để đón bình minh, vậy đây mà đã có rất nhiều người không thể kiên trì đến cùng. Bây giờ phải đi theo kiểu của tên Dương Khắc Khắc này, chúng tôi chẳng khác nào leo núi Thái Sơn hai lần.

Trước cổng Hồng Môn, tôi ngồi lì trên ca nô không chịu dời bước.

“Không leo đâu! Tao còn muốn giữ lại đôi chân này đó, mà dù không lấy chân thì cũng phải lấy giày. Leo kiểu này, thôi thì gọi sẵn 120 cầm băng ca đến khiêng tao xuống cho rồi! Tao biểu quyết! Nhất định phải lên cửa Trung Thiên! Tới cửa Trung Thiên mới bắt đầu leo!”

Thật bất hạnh, không ai thêm đoái hoài đến tôi. Ba người họ chỉnh chu hành trang xong thì đi mua vé vào núi. Tôi thấy vô vọng, đành hốt nhanh chiếc áo khoác nhét vào ba lô, xách thêm hai chai nước rồi chạy nhanh tới nhập đoàn. Trời đã tối mà đèn lại không sáng, dễ bị lạc thì nguy.

Vì muốn ngắm bình minh, chúng tôi lựa chọn leo núi vào ban đêm. Núi Thái Sơn tôi đã đến vài lần, nhưng đích thật chưa từng leo núi vào ban đêm, nghĩ lại cũng thấy gay cấn. Đang ngắm nghĩ xem nên nhai sing-gum hay ngậm kẹo mút thì phía trước đã xuất hiện tòa kiến trúc đầu tiên. Theo thông lệ, vào trong xá lạ.

Dương Khắc Khắc cầm theo bó nhang cao mà mẹ giao cho, thật sự là một bó, dày bằng bắp chân của tôi, dài một mét. “Đốt nhang cao” mà tục ngữ thường nói lẽ nào là nói loại này? Nhìn nhiều vậy đây, nhưng nghe nói nếu hề thấy Phật là cúng thì từng này chưa chắc đã đủ, lúc đó phải mua thêm Khắc Khắc vác bó nhang trên vai, tay phải giữ nhang, nếu không nhờ nó mặc áo thun màu hồng, thì nhìn chẳng khác nào người khuôn vác trên núi. Tôi thật không hiểu, rõ ràng mẹ của Khắc Khắc làm việc trong thư viện, đúng lý phải thuộc phần tử tri thức tôn sùng chủ nghĩa duy vật mới phải, sao lại chấp nhất với những thứ quỷ thần này kia chứ?

Khắc Khắc rút ra khóm nhang to khoảng ngón tay cái, rồi giao hết phần còn lại cho Trần Đàm cầm hộ, lấy bật lửa ra đốt nhang. Tôi tranh thủ chạy vào đại điện, quỳ lên tám nệm có hơi dơ bẩn ấy, rất nghiêm túc mà lạy ba lạy. Một cầu cho ba mẹ sức khỏe dồi dào, hai cầu cho bạn bè người thân bình an, ba cầu cho... cầu cho Ninh Hải hạnh phúc, còn về hạnh phúc bằng cách nào, chờ xem ý của Bồ Tát vậy.

Tôi đứng dậy, vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Ninh Hải đang đứng bên ngoài điện nhìn tôi, nét mặt như đang suy tư gì đó. Khắc Khắc cầm theo nhang

bước vào, đi ngang qua tôi, khoi nhan hung vào mặt làm tôi nhủu mắt lại. Dựa vào cửa điện, dụi dụi mắt, đến khi mở mắt ra, tôi hoảng hồn khi phát hiện, Ninh Hải đã biến mất.

Trong đại điện chỉ gần duy nhất một bóng đèn có ánh sáng lờ mờ, vì vậy mà khung cảnh cũng mơ hồ theo, không hiểu là vì yếu tố hoàn cảnh hay vì lý do gì, tôi chợt thấy hoang mang. Đây là nơi thờ cúng, nghiêm cấm huyền ảo, tôi chỉ có thể hạ thấp giọng gọi nhỏ:

“Ninh Hải!”

“Hửm?” Âm thanh phát ra từ sau lưng tôi, tôi vội vàng quay lại, Ninh Hải đang đứng ở phía sau Khắc Khắc, neho mắt nhìn tôi, như thắc mắc sao tự nhiên tôi lại gọi cậu ấy.

Tôi thờ phũ, lắc đầu nói: “Không có gì, mình tưởng cậu chạy đi đâu rồi.”

Dứt lời tôi bèn đi ra ngoài, đứng bên cạnh Trần Đàm— người đang cảm cả bó nhan to. Trần Đàm mỉm cười nhìn Khắc Khắc và Ninh Hải đang ở bên trong điện. Đứng từ góc độ này, bên dưới bức tượng to lớn, con người bỗng trở nên nhỏ bé, đèn lửa hiu hắt, không khí trang nghiêm, đàn hương hòa vào nhau tạo nên một cảnh tượng như thật lại như ảo.

Khi bắt đầu từ chân núi, độ dốc không cao, bước đi không mấy khó khăn. Chúng tôi vừa đi vừa dừng tại những gánh hàng lưu niệm, chẳng mấy chốc đã lên được một đoạn khá dài. Trên tay trên cổ đều đeo không ít những món trang sức thủ công mang đậm phong cách cổ đại. Dương Khắc Khắc buộc băng rôn loại có viết chữ “Leo núi Thái Sơn cầu bình an” trên trán, lại thêm vào bó nhan trên vai, tôi thật sự rất muốn nói với những du khách khác rằng tôi không quen cái đĩa thần kinh này. Nhưng nó lại chẳng có cảm giác, suốt ngày vây quanh tôi như sợ người ta không biết chúng tôi đi cùng nhau.

Thói quen cứ thấy Phật là lạy này của tôi đã gây ra một trò cười. Chuyện là khi leo được khoảng một phần tư ngọn núi, phía trước xuất hiện một khuôn viên khá to, du khách cũng đặc biệt nhiều, nhưng đa số là những người già đã bảy tám mươi tuổi. Hương hỏa thịnh vượng như vậy chắc chắn là rất linh nghiệm, tôi bèn kéo Ninh Hải vào trong dập đầu, còn phải xếp hàng nữa. Đến phiên chúng tôi, theo thông lệ tôi quỳ xuống lạy ba cái. Ninh Hải thì không, cậu ấy đứng ở bên cạnh tôi, hai tay khép chặt và khề củi người, cũng xem như là một sự tôn kính đối với thần linh. Chúng tôi lạy xong ra ngoài thì phát hiện Trần Đàm và Dương Cầm đang đứng cười đến không thẳng người lên được. Tôi ngạc nhiên, bèn hỏi Khắc Khắc:

“Sao không vào thấp nhan?”

“Tao chưa cần lạy vị thần tiên này.” Khắc Khắc cố gắng nín cười.

Tôi chớp chớp mắt, quay lại nhìn tượng phật ấy, là một nữ bồ tát, còn đeo đầu bông. Sao lại không cần lạy? Tiếp tục nhìn xuống, một bảng tên nhỏ khắc dòng chữ: “Tổng Từ Nương Nương”.

(Chú thích: “tổng từ” tức ban con.)

Trời đất! Chả trách toàn là lão bà bà! Mặt của tôi lập tức đỏ bừng, Ninh Hải cũng ngượng ngùng mà trách tôi:

“Không chịu nhìn kỹ đã lạy, xấu hổ chưa?”

“Thì ra hai người còn có dự tính này à?” Trần Đàm phun ra một câu, hàm ý sâu sắc. Tôi úp luôn chiếc nón đang cầm trên tay đội lên đầu, nói như chợt dậ:

“Leo núi leo núi! Không nhanh chân thì khỏi đón bình minh!”

“Gấp gấp gì chứ, nửa đêm nửa hôm mà đội nón chi vậy, lát nữa rót xuống khe núi bây giờ!” Giọng nói của Trần Đàm vọng đến, tôi quyết định bỏ ngoài tai.

Một lúc sau, đôi chân lâu ngày không được tập luyện của tôi bắt đầu nhói đau, hít thở cũng trở nên khó khăn hơn. Con đường này cứ khoảng 500 mét lại có một ngọn đèn, nơi có đèn thì thường sẽ có một điểm tham quan, chung quanh cũng tự ắt có quán ăn. Đã 11 giờ đêm, chúng tôi nghỉ chân tại một nơi tương đối rộng rãi, định bụng ăn ít gì đó để lấy sức. Thức ăn rất đơn điệu, món đặc sắc nhất cũng chỉ là mì gói và một quả ộp la, chiếc chảo nhìn cũng chẳng sạch, may mà họ dùng loại mì tô, nếu không thật chẳng biết phải nuốt bằng cách nào. Ninh Hải chỉ ăn một ít thì đã buông đĩa, sau đó lấy khô bò ra để giết thời gian trong lúc chờ chúng tôi. Một lúc sau cậu ấy nhìn thấy gần đây có một từ đường **, nói là vào đó tham quan, vừa dứt câu đã đứng dậy đi sang đó. Trần Đàm vội cản đứt sợi mì đang ăn dang dở và nói với tôi:

“Đi chung đi! Bên đó tối như vậy, cũng chẳng thấy ai, đừng để Ninh Hải đi một mình!”

Tôi sững người, quãng đưa xuống là chạy đi ngay, kịp lúc nhìn thấy Ninh Hải bước vào điện. Tôi chạy nhanh tới đó, đột nhiên nghe thấy cậu ấy kêu lên một tiếng, âm thanh không to, nhưng đầy kinh hoàng, tim tôi thất lại.

Ngay sau đó tôi nhìn thấy Ninh Hải sắc mặt trắng bệch chạy ngược trở ra, đụng vào người tôi, Tiểu Hải lập tức dùng hết sức siết lấy eo của tôi.

“Lạc Dịch! Có người!”

Tôi ôm lấy Ninh Hải, nhìn kỹ nét mặt của cậu ấy.

“Sao vậy? Có ai?” Cũng trong lúc đó, tôi nhìn thấy trên vai Ninh Hải có vài dấu ngón tay dơ bẩn, lửa giận chợt bùng phát, tôi ngược mặt lên nhìn vào

trong

Một đạo sĩ lớn tuổi với áo bào màu vàng cam bước ra, mái tóc dài được búi cao và cố định bởi một cây trâm bằng tre, nhìn không khác gì những nhân vật trong phim truyền hình. Nhưng gương mặt của lão đạo sĩ này dơ bẩn, còn có rất nhiều râu. Đôi mắt nhỏ ấy phát ra tia nhìn gian trá. Tôi lườm ông ấy.

“Ông bắt cô ấy sao?”

“Vô lượng thiên tôn! #¥•#—*(+¥#•#%.....¥•¥#***!)*—*(-_! Không nghe rõ ông ấy nói gì)”

Giờ đây! Đong phim sao? Bây giờ Ninh Hải cũng đã ngược mặt lên và nói nhỏ với tôi:

“Lúc này ông ấy kéo mình lại không biết muốn làm gì, mình giật mình nên...”

Đạo sĩ ấy đi vào trong, đứng cạnh tượng thần rồi chỉ xuống tấm đệm dưới đất. Tôi chau mày, xem ra ông ta muốn chúng tôi quỳ lạy? Tôi vỗ vỗ vai chán an Ninh Hải, rồi cùng cậu ấy vào trong, quỳ xuống tấm đệm ấy. Ninh Hải chỉ đứng ở bên cạnh, suốt chặng đường này cậu ấy chỉ lễ phật trong tư thế đứng. Đạo sĩ ấy không chịu, chỉ xuống tấm đệm bên cạnh tôi bắt Ninh Hải phải quỳ xuống. Tôi vừa định bảo Ninh Hải ra ngoài chờ tôi một lúc thì ngờ đâu, Ninh Hải cắn cắn môi rồi quỳ xuống bên cạnh tôi. Tôi nhìn cậu ấy trong sự ngạc nhiên, đạo sĩ kia không biết đã gõ lên cái gì đó làm vang lên một tiếng “Ting”. Tôi và Ninh Hải đều quỳ thẳng lưng nhìn chăm chăm vào ông ấy, ông ấy nhắm mắt, miệng lầm bầm gì đó như đang đọc kinh văn. Một lúc sau, ông cầm theo chén sứ ở bên cạnh, đi tới trước mặt tôi và Ninh Hải, lấy gì đó ở trong chén rồi chấm lên trán của chúng tôi, man mát, dường như là nước. Sau đó lại lấy từ trong tay áo ra hai chiếc túi nhỏ bằng vải, loại mà chúng tôi nhìn thấy ở suốt chặng đường này, chỉ thù màu vàng, miệng túi được thắt lại bằng dây màu vàng. Ông cầm nó đeo vào cổ của hai chúng tôi, cái của Ninh Hải màu đỏ, còn của tôi màu xanh. Sau khi làm xong những việc này, lão đạo sĩ quay lại khép chặt hai tay và cúi lạy tượng phật, trông giống như một nghi thức cổ xưa nào đó, cảm giác rất thần thánh. Cuối cùng, hai chúng tôi quỳ lạy ba cái trước phật, rất thành tâm, lạy xong tôi mới nghĩ, vậy là sao? Bái đường ư? Tự quyết định chuyện chung thân?

Chúng tôi vừa đứng dậy thì Trần Đàm và Khắc Khắc cũng vào đến, họ đã ăn xong, Khắc Khắc vào thấp nhàn. Vị đạo sĩ ấy không thực hiện nghi thức lúc này với họ, mà chỉ im lặng đứng về một phía. Tôi có hơi thất thần, đưa tay lên sờ vào vầng trán còn hơi mát lạnh trong vô thức. Vào một đêm khuya, tại một tú đường nọ, có một lão đạo sĩ thần bí, cảnh tượng này về sau khi nghĩ lại cũng có hơi rùng rợn, song khi ấy, trong lòng tôi không sợ một chút nào, trái lại còn có một cảm giác bình tĩnh như đã thoát tục.

Trước khi rời khỏi, tôi cho 20 đồng vào thùng từ thiện, chỉ là một tấm lòng. Lão đạo sĩ ấy đứng ở cửa điện nhìn chúng tôi rời khỏi, không hiểu là do tâm lý hay thế nào, thần tình của ông ấy bây giờ trông không còn xảo trá nữa.

Ninh Hải vẫn im lặng giữ lấy tay tôi. Tôi sờ lên chiếc túi vải trước ngực, bên trong dường như có vật gì đó tròn tròn tựa như đồng tiền. Đạo sĩ kia bảo không được mở ra xem, huống chi, miệng túi đã bị may kín, tôi cho nó vào bên trong cổ áo. Tôi vốn không tin chuyện quỷ thần, song lần này lại xem trọng một cách lạ thường, chiếc túi ấy phẳng phất như một tín vật, thắt chặt tương lai của tôi và Ninh Hải.

Đoạn đường tiếp theo biến thành một cuộc chiến kịch liệt với thể lực, tôi tập trung tinh thần cao độ để khống chế cơn buồn ngủ và sự mệt mỏi đang ập đến. Khi đến Bồn Thập Bát thì đôi chân của tôi đã không còn cảm giác gì nữa, nó đã hoàn toàn tê dại. Một tay nắm chặt thành cầu thang, tay còn lại tôi giữ lấy tay Ninh Hải, nhịp thở của Tiểu Hải cũng rất cao và nặng nề, chắc chắn là mệt lắm rồi. Trần Đàm vì làm cảnh sát nên lúc nào cũng rèn luyện sức khỏe, Khắc Khắc lại là tay Taekwondo đai đen tam đẳng, thể lực hiển nhiên là tốt hơn chúng tôi, vì vậy họ đều đi ở phía trước dẫn đường, còn tôi chỉ việc cầm đầu cầm cổ mà leo, như vậy cũng tiết kiệm sức lực hơn. Chúng tôi nghỉ ngơi mấy lần trên bậc thang, xung quanh đã bắt đầu dậy sương, va chạm với mồ hôi từ trên người làm cơ thể trở nên ướt át, thân nhiệt cũng thấp hơn. Càng lên cao thời tiết càng lạnh, tôi mở ba lô lấy áo khoác ra khoác cho Ninh Hải.

Khi bước lên nấc thang cuối cùng để đặt chân đến Thiên Lộ, tôi thở phào một hơi thật dài. Điều thú vị của môn leo núi chính là đây, quá trình dẫu có mệt mỏi cực khổ cách nấy, thì giây phút đặt chân lên đỉnh núi, cảm giác trong lòng cũng chỉ có thư thái và dễ chịu. Chưa kịp làm gì để bộc lộ cảm xúc lúc này thì cái hắt xì đã nhắc nhở tôi hãy nhanh chóng đi làm việc quan trọng. Khi thuê áo khoác quân sự xong thì kim đồng hồ cũng mới chỉ đến ba giờ. Cả nhóm quyết định thuê nhà trọ trên đỉnh núi nghỉ ngơi.

Ở đây có phòng tiêu chuẩn hai giường, mỗi người một giường, đặt lưng xuống là ngủ như chết, tôi không còn tâm trí nhìn xem người nằm ở cạnh tôi là ai. Giấc ngủ ngắn như vậy mà cũng có thể nằm mơ, và ngay cả trong mơ cũng đang leo núi, thật là khổ mà! Cảm giác như chỉ mới nhắm mắt thôi, sao điện thoại đã báo thức rồi, tôi ‘um’ một tiếng rồi ngủ tiếp, hoàn toàn không biết trời trăng mây gió. Sau đó, có người vỗ nhẹ lên mặt tôi.

“Lạc Dịch, dậy thôi! Dậy mau, đi ngắm bình minh.”

“Um!” Tôi chỉ đáp lại, nhưng không động dậy.

“Mau lên, còn không dậy thì không kịp đâu, mau lên, ngoan, nghe lời!”

Tôi mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy Ninh Hải ở trước mặt mình, cậu ấy đang nhìn tôi, tay vỗ lên mặt tôi. Thấy tôi đã mở mắt, Ninh Hải nắm lấy hai tay của tôi, kéo tôi ngồi dậy. Thế là bị ép buộc thức dậy rồi, chạy đi dùng nước lạnh rửa mặt đánh răng xong, tôi mặc áo khoác vào rồi cùng họ chạy ra hành lang đã chờ ông mặt trời ló dạng.

Trời vẫn chưa sáng, chung quanh tối đen như mực, ngay cả một tia sáng yếu ớt từ ông mặt trời cũng không thấy. Hiện giờ không phải mùa du lịch, vì vậy người đến đây cũng không nhiều. Trần Đàm và Khắc Khắc chạy tới chạy lui một hồi rồi chẳng còn thấy đâu, Ninh Hải đứng ở một vị trí bên hành lang đá, tay đặt trên đó, chờ đợi giây phút đầu tiên của bình minh. Tôi bước tới dán người vào lưng Tiểu Hải, tay luồn qua vòng lấy eo của cậu ấy, đứng cạnh cậu ấy với một tư thế vô cùng mập mờ. Cách nhau chiếc áo khoác quân sự dày cộm, tôi vẫn cảm nhận được Tiểu Hải đã run nhẹ một cái.

Giây phút tia màu đỏ ấy rách phá màn đêm để lộ đầu ra từ phía đường chân trời, mọi người xung quanh hô lên mừng rỡ. Dường như bị cảm nhiễm từ không khí ấy, tôi cũng kích động vô cùng. Ninh Hải ngã lưng ra sau dựa vào lòng tôi, tôi nhìn nửa gương mặt của cậu ấy, trắng trẻo, mịn màng, chiếc lỗ tai nhỏ nhắn, những sợi tóc con áp sát vào làn da ở vùng cổ, tôi không kiềm được lòng, khẽ gọi:

“Ninh Hải.”

Tiểu Hải quay sang nhìn tôi, đôi mắt thâm tình và bờ môi hồng dễ thương ấy đi vào mắt tôi, không nghĩ ngợi nhiều, tôi đã đặt lên đó một nụ hôn.

Mềm mại, uơn ướn, có mùi hương của bạc hà từ son giữ ẩm, còn có một mùi hương nhàn nhạt thoát ần thoát hiện. Ninh Hải khá khản trương, hơi thở man mát và có phần gấp rút ấy phả vào mặt tôi, càng khiến tôi thêm đắm chìm trong mùi vị của bờ môi này. Tôi cắn nhẹ vào môi của Ninh Hải, cậu ấy khẽ ậm ừ một tiếng, như thờ dài, như rên rỉ, nó khiến tôi say, khiến tôi mê. Đầu lưỡi đã đưa sang đó, Ninh Hải lui lại một bước, song nhanh chóng đón nhận, dịu dàng mà cuốn quýt. Tiểu Hải rất non nớt, nhưng vô cùng dũng cảm, dưới sự dẫn dắt của tôi, chúng tôi đã có một nụ hôn đầu tiên ăn ý đến gần như hoàn mỹ.

Đã bao lâu rồi tôi không có hôn? Không còn nhớ nữa. Tôi thậm chí suýt quên mất cái cảm giác rung động và run rẩy, nhưng vì Ninh Hải, ngọn lửa ấy trong tôi lại được bùng cháy. Tôi đang mặc áo khoác quân đội, cổ áo được dựng đứng lên che mắt gương mặt, vì vậy những người xung quanh không phát hiện chúng tôi đều là con gái, trái lại đã vỗ tay huýt sáo cổ vũ cho nụ hôn của chúng tôi, cánh tay của tôi càng siết chặt Ninh Hải hơn, thôi thì hãy để ngọn núi hùng vĩ và bình minh âm áp này minh chứng cho chúng tôi vậy! Hãy để sự ngọt ngào này của chúng tôi được kéo dài thêm một lúc.

Trên đường về, tôi cuộn người ở dây ghế sau, nằm gối đầu lên đùi của Ninh Hải ngủ, trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, tôi cảm nhận có một bàn tay man mát sờ lên mặt mình, bàn tay ấy vén tóc mái của tôi lên, xoa dịu ấn đường của tôi, tôi nhắm mắt, mỉm cười. Sự thật là tôi đã khao khát sự tiếp xúc này từ rất lâu rồi, nỗi cô đơn của da thịt thật sự có thể khiến con người trở nên khô héo, tiêu điều. Ninh Hải là người đến xoa dịu nỗi cô đơn của tôi, tôi yêu cậu ấy đã bao lâu rồi? Chính tôi cũng không dám tự hỏi.

Chúng tôi thật sự rất ăn ý, sau ngày trở về từ núi Thái Sơn, không ai trong chúng tôi nhắc đến hay chỉ rõ điều gì, song lại bắt đầu một cuộc hẹn hò trọn vẹn tựa như những cặp tình nhân bình thường khác. Tôi thừa nhận, tôi rất không hậu đạo, nhưng tính của tôi vốn là như vậy. Bắt tôi đi tới trước mặt Ninh Hải nói “Xin hỏi mình có thể yêu cậu không?” thì chi bằng cầm dao giết tôi vậy, như thế dễ hơn. Nếu như Ninh Hải chờ đợi ngày đó, e là chờ đến khi Sao Hỏa đụng vào địa cầu tôi cũng chưa chắc đã đủ dũng khí nói ra. May thay, Ninh Hải không phải loại người tính toán so đo, cậu ấy tin tưởng vào cảm nhận của bản thân, cậu ấy không cần tôi nói những lời nói ngọt ngào. Giống như câu phát biểu của Khắc Khắc: nước muối ngâm đậu hủ, một vật trị một vật.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kể Trong Câu Chuyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 7

Khi mùa hè đến thì những ngày tháng địa ngục của tôi cũng bắt đầu, thể chất nhiệt khiến tôi thích mùa đông và ghét mùa hạ, ‘khô hạ’ mà con người thường nói đã thể hiện ở tôi một cách rõ rệt và triệt để. Cứ đến mùa này, tôi sẽ không muốn ăn, và hoàn toàn không có tinh thần, thể trọng vốn đã không cao nay càng tụt dốc. Máy lạnh cũng không giúp được tôi, bởi vì chỉ cần ở trong máy lạnh ba tiếng trở lên, tôi nhất định sẽ đau bụng, điều này khiến ba tôi – người cũng sợ nóng dù có liều cả mạng già cũng không dám mở điều hòa khi ngủ. Tôi chỉ còn cách giảm thiểu thời gian về nhà, lang thang ở đâu cũng được, miễn sao cho ba mẹ mất được giấy nào hay giấy đó.

Buổi chiều, trời cũng không mát mẻ hơn, hơi nóng bốc lên từ con đường trải nhựa đã bị hong suốt một ngày cơ hồ khiến tôi choáng ngợp, tôi cảm giác như chỉ cần một nhịp hít thở cũng có thể làm mồ hôi tuôn ra. Về nhà tắm rửa xong, tôi đẩy chiếc Vespa con của mẹ chạy xồng xộc ra phố, dẫu rằng chạy như thế khi dừng lại sẽ càng nóng, nhưng chỉ ít trong quá trình đó, tôi được mát mẻ.

Gọi điện cho Ninh Hải rủ đi ăn kem, không ngờ cậu ấy lại đang ở cái phòng ngăn vách ấy.

“Cậu muốn chết vì nóng sao? Thời tiết thế này cái phòng đó chẳng khác nào phòng xông hơi!”

“Học sinh đang ở bên này, cậu qua đây đi. Mình còn một chút nữa thôi, làm xong chúng ta sẽ ra ngoài.”

Khi đến nơi tôi mới phát hiện, không chỉ ở phòng của Ninh Hải, mà cả tòa ký túc xá này đều náo nhiệt lạ thường. Phòng kế bên còn đông hơn, tivi được vận to đến mức cả lỗ tai, học sinh thì người kêu người la. Hỏi ra mới biết, đêm nay có một nhạc hội mang tên “Đêm ***” tại Nhà thi đấu Thể dục Thể thao, mời rất nhiều ngôi sao nổi tiếng. Sinh viên không đủ khả năng mua vé vào cổng, mà tivi trong ký túc xá lại chỉ bắt được kênh thời sự, vậy nên mới chạy đến chỗ của những giáo viên trẻ xem nhò. May thay Ninh Hải không sống ở đây, nên không có tivi trong phòng. Song vẫn có một nhóm người vây quanh cậu ấy, tôi đến gần xem, hóa ra là đang báo cậu ấy hướng dẫn thao tác trang chứng khoán trên laptop. Haiz! Đúng là sóng Trường Giang lớp sau xô lớp trước, đời sau tiến xa hơn đời trước mà! Thời tôi còn đi học, dạy kèm đã được xem là đi thực tiễn xã hội rồi, ai như lớp trẻ bây giờ, xem kìa!

Ai cũng đang bận rộn, tôi không quấy rối làm gì, bèn chạy tới nằm lên chiếc giường nhỏ của Ninh Hải. Đột nhiên nghe thấy tiếng xào xáo, áp tai vào tường nghe thử, thôi được, phòng kế bên đang chơi mạt chược! Tiếng xào bài trộn lẫn tiếng kêu la, quả là náo nhiệt! Tôi thờ dài, úp lỗ tai vào chiếc gối

thơm phức của Ninh Hải, dần thiếp đi.

Trong giấc mơ, đột nhiên cảm thấy mặt mình nhồn nhột, đưa tay lên sờ thử, có gì đó sọc sọc. Mở mắt ra xem, gương mặt của Ninh Hải đang ở ngay trước mặt, hai tay chống ở hai bên cổ tôi, tóc xõa xuống khều lên mặt, ánh mắt ấy khiến tôi nhất thời không tìm được hình dung từ. Cái này, cái tư thế này cũng quá... gì đó rồi chẳng? Tôi giựt giựt khoe môi, cố gắng nở ra một nụ cười. Không còn cách khác, tìm tôi đã nhảy nhót với nhịp độ phá kỷ lục rồi, không tìm được cách che đậy nó, không có. Song, Ninh Hải lại phì cười hỏi:

“Ồn vậy mà cậu cũng ngủ được à? Chà trách Ân Đồng lại nói cậu là thần ngủ.”

“Hi...” Khi không biết phản ứng thế nào, cách tốt nhất là cười khờ. Tôi ngồi dậy, trong phòng không còn ai, cửa phòng đã đóng lại, chỉ là, âm thanh kính thiên động địa ấy vẫn còn văng vẳng.

“Học sinh của cậu đâu cả rồi? Về hết rồi sao?”

“Ừm, chỗ này ồn quá, không thể giải thích rõ ràng, hôm sau vào lớp mình sẽ hướng dẫn cụ thể hơn.”

“Vậy chúng ta ra ngoài chứ?”

“Ừm, đi, nhưng mà...”

“Hừm? Thế nào?”

“Mình phải thay đồ đã, áo bị ướt mồ hôi rồi.” Ninh Hải vừa nói vừa chỉ vào người mình.

“Ồ, vậy thay đi.” Tôi chưa kịp phản ứng ra, vẫn nói như chẳng có gì.

Ninh Hải hơi khựng lại một lúc, rồi đi tới tủ đứng lấy ra một chiếc áo thun màu trắng, đặt nó ở một bên, hai tay bắt chéo nắm ở hai vạt áo rồi cởi chiếc áo đang mặc trên người xuống.

May mà cậu ấy đối lưng với tôi. Trước mắt tôi là một đường cong rất đẹp của sóng lưng và hai sợi dây trong suốt, nếu không, có lẽ... tôi sẽ chảy máu mũi. Ninh Hải nhanh chóng mặc áo thun trắng vào, sau đó quay lại đi tới bên tôi. Tôi cũng là một thanh niên có máu có thịt, sinh lý chín chắn tâm lý già cỗi, ở vào tình thế này, nhìn thấy sắc đẹp như vậy mà còn không có phản ứng thì thật có lỗi với hai mươi mấy năm sinh sống của mình. Thế là, tôi giang tay kéo Ninh Hải đến gần, vì tôi đang ngồi và Tiểu Hải đang đứng, nên mặt của tôi đúng lúc ở ngay bụng của cậu ấy, chóng cảm trên khâu cài thắt lưng của Ninh Hải, tôi ngược mắt nhìn cậu ấy và nói:

“Cho mình hôn cái nha?”

Cơ thể của Ninh Hải rõ ràng là cứng lại vài giây, đôi má ửng hồng, song nhìn mặt có vẻ như cũng khá vui. Tôi quan sát tình thế xung bên được nước làm tới, kéo Tiểu Hải ngồi xuống bên cạnh mình, giữ lấy cổ của cậu ấy rồi đặt xuống một nụ hôn. Có vị ngọt của sô-cô-la, chắc chắn là mới ăn kem xong, nghĩ thế, bờ môi đang chiếm đóng bờ môi của Ninh Hải bắt giác cong lên. Nhưng tôi không có thời gian để chứng thực điều này, từ lúc xác định quan hệ đến nay, trừ vài lần được hôn nhẹ trên xe thì không còn cơ hội khác để thân mật nữa, dẫu cho ngay bây giờ đây, tôi đang hôn Tiểu Hải, cơ thể còn rất nóng.

Đối với người thành niên mà nói, hôn nhau ngoài việc để biểu đạt tình yêu thì còn một tác dụng khác rất quan trọng nữa: khúc dạo đầu. Tôi xin thề với trời đất rằng ban đầu, tôi chỉ đơn thuần muốn hôn cậu ấy, nhưng một lúc sau tôi có hơi không chống chế được mình, ngón tay bắt đầu bò lên cơ thể của Ninh Hải. Tay của Ninh Hải để ở mặt trong hai bên tay của tôi, muốn ngăn chặn động tác của tôi, tôi chỉ có thể tiếp xúc với bộ phận ở bên hông của cậu ấy. Cũng vì là lần đầu tiên gần gũi với Ninh Hải, tôi không biết chỗ nhạy cảm của cậu ấy ở đâu, vậy nên tôi đã nghĩ đến một ý tưởng xấu, nghĩ được là làm ngay, tay của tôi đi thẳng vào chủ đề, tìm đến vòng một của Ninh Hải. Để tránh cậu ấy quá kích động, cái đầu tiên chạm vào chỗ mềm mại ấy là mu bàn tay của tôi.

“Ừm...”

Ninh Hải vẫn đã hoảng sợ, không màng bờ môi vẫn đang hôn nhau với tôi, cổ họng cậu ấy phát lên một âm thanh rồi lui ra sau theo phản xạ. Tôi biết nếu để cậu ấy thoát ra được thì cục diện sẽ rất khó xử, vì vậy tôi ngã ra trước theo thể rút lui của Ninh Hải, và nụ hôn, vẫn tiếp tục. Ninh Hải mất đi trọng tâm liền ngã ra sau, và tôi thì rất tự nhiên mà nằm lên người cậu ấy.

Mục tiêu của tôi rất rõ ràng, nhưng, tình thế này cũng quá hợp ý rồi chẳng, không thể phụ lòng nó. Tôi ngăn không cho Tiểu Hải phát ra âm thanh, bàn tay đặt lên đó, cậu ấy run lên một cái, dẫu rằng vẫn cách nhau lớp áo, nhưng tôi cảm nhận được rõ ràng thân nhiệt của Ninh Hải đã khác ngày thường, cơ hồ muốn bùng nổ. Ninh Hải bị tôi hôn đến gần như không thở được nữa, cậu ấy cố gắng lấy tay nhấc mặt tôi lên, rồi khỏi bờ môi của tôi. Lần này tôi không kiên trì nữa, nói thế nào thì chuyện này cũng không thể miễn cưỡng.

“Lạc Dịch, cậu muốn làm gì?”

Những lúc thế này có nói gì cũng là giả tạo, chỉ bằng có sao nói vậy.

“Cho mình yêu cậu...” Không cần soi gương tôi cũng biết, đôi mắt của tôi ắt hẳn đã bốc lửa, và vì tư thế của chúng tôi vẫn chưa thay đổi, nên ý vị trong câu nói này càng thêm sâu sắc. Mặt của Ninh Hải thoát chút đỏ bừng, thần sắc có hơi hoảng loạn. Tôi ngờ rằng cậu ấy sẽ từ chối, mặc dù tôi không mong cậu ấy từ chối. Thế nhưng, Tiểu Hải khẽ cắn môi một lúc thì đã ngược lên nhìn tôi.

“Lạc Dịch, cậu xác định là cậu đang nghiêm túc, đúng không?” Giọng nói nhỏ đến cơ hồ không nghe thấy.

Tôi gật đầu.

“Sẽ mãi yêu mình, đúng không?”

Tôi gật thêm vài cái.

“Vây... mình đồng ý.”

Dứt lời, Ninh Hải nhắm mắt lại, màu đỏ trên đôi gò má càng thêm sẫm màu. Tôi vô cùng cảm động, đỡ Tiểu Hải ngồi dậy, tôi nói bên tai cậu ấy:

“Chúng ta mãi mãi ở bên nhau....”

Thế là, dưới tiếng nhạc inh tai, giữa tiếng xào bài mặt chược rộn ràng, trong căn phòng bốc mùi cũ kỹ, trên chiếc giường đơn sơ nhỏ bé, Ninh Hải nhắm mắt, tôi quỳ ở trước cậu ấy, từ từ đặt lên vầng trán, cánh mũi, bờ môi, cằm nhọn, dái tai, vùng cổ nụ hôn nồng nhiệt; tay luồn vào trong áo, vuốt ve sóng lưng mịn màng, vòng eo săn chắc, mở cài áo bên trong, nhẹ nhàng kéo áo thun trắng lên. Sau bao nhiêu năm, sau từng ấy năm tiếp xúc trong tình cảm mập mờ như có lại như không ấy, Tiểu Hải của tôi, cuối cùng, đã run rẩy mà rơi vào vòng tay tôi.

Tôi không lạ lẫm với chuyện yêu đương, tôi cũng rất vui mừng vì cơ thể của mình đã không trở nên dần dẹt và cứng cáp sau bao năm cô đơn. Nó đã thành công thức tỉnh dưới sức quyến rũ của Ninh Hải. Huyết dịch lưu thông trong niềm phấn khích, các tế bào đều đang reo vui một cách nhiệt tình, cơ thể run lên vì sự hòa hợp cùng một cơ thể khác. Tôi đã say, bờ môi quét qua làn da mềm mại như tơ như ngọc, Ninh Hải rùng mình, có tiếng nấc như của trẻ sơ sinh vang lên, Tiểu Hải đặt tay trên vai tôi, mồ hôi làm tóc mái dán vào trên trán, chiếc cằm với đường cong nhỏ nhắn ngưỡng lên, đôi mắt khẽ mở nhìn tôi trong mơ màng.

Giữ lấy bàn tay đang dần di chuyển xuống của tôi, nét mặt của Ninh Hải có hơi thấp thòm và bất an.

“Lạc Dịch... nhẹ, mình...”

“Mình biết, đừng sợ, hửm?” Hơi thở của tôi gấp rút.

Bấy giờ Ninh Hải mới buông tay, vòng lấy cổ của tôi, áp mặt vào mặt tôi.

Ninh Hải bị làm cho cong người lên khi tôi đi vào, âm thanh hô hấp mơ hồ bị nén lại và biến thành tiếng rên, bàn tay dùng hết sức giữ lấy bờ vai của tôi, hai chân khấp chặt tay tôi.

“Ng Sloan, gắng chịu một lúc, một lát sẽ không đau nữa.”

Nước mắt sóng sánh trong khoang mắt của Tiểu Hải, nhưng cậu ấy cố cắn chặt môi không chịu khóc ra, tôi hôn lên bờ môi quật cường ấy, giúp Tiểu Hải thả lỏng hơn, tay từ từ di chuyển... mắt tôi đã đỏ cả lên, không ngừng hôn lên gương mặt và cơ thể của Tiểu Hải. Cậu ấy đang run rẩy, nước mắt cuối cùng đã trào ra, rồi khỏi khóe mắt, chảy xuống mái tóc óng mượt.

Không biết trải qua bao lâu, khi chung quanh đều đã lặng xuống, tôi nhảy phốc xuống giường, nhanh chóng mặc đồ vào rồi chạy nhanh ra ngoài, tôi thậm chí không kịp giúp Tiểu Hải đang không một mảnh vải che thân đóng cửa phòng lại. Tôi cứ cắm đầu chạy nhanh trên đường, dưới màn đêm của mùa hè, có một Lạc Dịch nắm chặt bàn tay dòn hết sức mà chạy, gốc cây bên lề đường lần lượt bị tôi bỏ lại ở phía sau, ngọn gió không hề mát mẻ của buổi tối làm cho thân nhiệt của tôi càng thêm tăng cao. Đến khi tôi dừng lại, đôi chân dường như đã không còn có thể đứng vững, miệng không ngừng thờ dốc. Tôi ngồi xồm ở ven đường, nước mắt không chịu nghe lời mà thi nhau tuôn ra. Tôi không biết phải giải thích như thế nào về hành vi và tâm lý của mình trong lúc này, bao năm qua, tôi lừa dối mình một cách ngu ngốc, ngỡ rằng đây chính là con đường đưa Tiểu Hải đến với hạnh phúc. Thế nhưng, tôi không phải một kẻ kiên cường, tôi có sự ích kỷ và nhu nhược nực cười, mặt khác lại muốn vào vai vĩ đại. Để rồi cuối cùng cũng đi đến bước này, niềm vui và hạnh phúc của Ninh Hải cuối cùng cũng đã bị hủy trong tay tôi, hoặc giả cậu ấy yêu tôi, hoặc giả cậu ấy đồng ý sống cùng tôi, nhưng chúng tôi không có tương lai, tôi không cách cho cậu ấy bất kỳ lời hứa hay đảm bảo nào. Giây phút này tôi hận bản thân chết đi được, hai bàn tay siết vào nhau, móng tay đâm vào da thịt cũng không có cảm giác, tôi không ngừng quẹt hết nước mắt nước mũi vào tay áo, hãy cho tôi một chút thời gian, tôi cần bình tĩnh.

Đến khi nước mắt ngừng rơi, tôi đứng dậy, đi ngược trở về. Chặng đường ấy, tôi đi rất nhanh, song không còn chạy nữa.

Đứng trước phòng của Ninh Hải, cánh cửa đang hé mở, tôi đẩy cửa bước vào.

Ninh Hải đã mặc quần áo và đang ngồi ôm gối trên giường, cậu ấy chống cằm trên đầu gối, đôi mắt trống rỗng nhìn về phía trước. Tôi ngồi xuống bên cạnh Tiểu Hải, khẽ gọi:

“Ninh Hải, Ninh Hải.”

Một lúc sau, Tiểu Hải mới từ từ quay mặt nhìn về tôi, tuôn ra bốn chữ:

“Cậu chạy gì chứ?”

Tôi không trả lời, chỉ nhìn sâu vào mắt Ninh Hải, giang tay ôm cậu ấy vào lòng. Ninh Hải run rẩy, tôi biết cậu ấy đang khóc, tôi vỗ lưng dỗ dành Ninh Hải như vỗ về một đứa trẻ, hôn nhẹ lên vàng trán ấy, tôi khẽ nói:

“Bất kể tương lai thế nào, mình cũng muốn ở bên cạnh cậu.”

Đây là sự ấm áp mà tôi có thể trao cho, tôi có thể gạt tất cả mọi người, duy chỉ không thể không nhìn vào trái tim mình. Tôi yêu Ninh Hải, không có cách phủ nhận, ngay từ cái nhìn đầu tiên, trái tim của tôi đã rung động. Khi cậu ấy hết lần này đến lần khác xuất hiện trong cuộc sống của tôi, thì lý trí và tình cảm trong tôi đã cấu xé nhau không chỉ một lần hai lần, để đến cuối cùng, cái giành được thắng lợi, vẫn là tình cảm.

Tôi nắm lấy tay Ninh Hải đưa cậu ấy về nhà. Tiểu Hải rất yên tĩnh, dường như là ở trên xe hay khi đi trong khuôn viên khu phố. Đêm đã rất khuya, bên ngoài gần như không còn một ai. Tôi dẫn Tiểu Hải đến ngồi xuống dãy ghế gỗ bên ngoài công viên nội bộ, và tôi, khụy một gối xuống ngồi xôm trước mặt cậu ấy, đưa mắt nhìn cậu ấy.

“Còn đau không?”

Ninh Hải lắc đầu, vẫn nhìn tôi với nét mặt không có biểu cảm.

“Về nhà tắm rửa, ngủ một giấc thật ngon. Ngày mai tan ca mình dắt cậu đi chơi, chịu không?”

Ninh Hải đã cười, cậu ấy hiểu, đây là phương thức đặc biệt, là cách tôi biểu thị tôi đồng ý chịu trách nhiệm. Tôi đã nói như vậy, cũng có nghĩa là, tôi và Ninh Hải sẽ chính thức bắt đầu một tình yêu danh chính ngôn thuận như lời mà Khắc Khắc dự đoán trước đây. Tôi không muốn suy nghĩ cho tương lai, vì tôi không có cách, cũng không có dũng khí giải quyết nó, vậy chỉ bằng cho mình hạnh phúc. Mặc kệ nó ngăn ngui hay hư ảo, chỉ ít khi ở bên Ninh Hải, tôi rất vui vẻ.

Thật không ngờ vận mệnh của ký túc xá ấy còn ngăn ngui hơn tình yêu của chúng tôi, Học viên Kiến trúc lên kế hoạch xây dựng lại thư viện, mà ký túc xá lại nằm trong khu vực quy hoạch. Chẳng bao lâu, mọi người đều vui vẻ dọn khỏi nơi này. Ninh Hải gọi điện hỏi tôi, thích ở lầu một hay lầu sáu, tôi chẳng cần nghĩ ngợi liền nói ngay: “Lầu sáu! Mình thích có gác lửng!” Ninh Hải bật cười nói được thôi, vậy thì chọn lầu sáu. Sau khi cúp máy tôi mới nhớ ra, rõ ràng là cậu ấy ở mà, sao lại hỏi tôi thích lầu mấy?

Hiệu trưởng của Học viện Kiến trúc không biết từ đâu mà biết được chức vụ của ba Ninh Hải, không chỉ cho cậu ấy quyền tự do chọn phòng, mà còn cho phép Ninh Hải đi làm thêm ở công ty chứng khoán vào những lúc không có tiết. Thật ra với khả năng của Ninh Hải, công ty chứng khoán mới là nơi dễ cậu ấy phát huy tài năng. Làm giáo viên chỉ là ước mơ thời thơ ấu, Tiểu Hải nói cậu ấy thích cái cảm giác đứng trên bục giảng, nhìn những đôi mắt trong sáng và ham học bên dưới lớp, nó hoàn toàn khác cái cảm giác tranh đua lợi lộc trên sàn giao dịch. Cậu ấy muốn bảo lưu sự thuần khiết này, dường như, công việc giảng viên đã chiếm dụng rất nhiều thời gian quý báu của cậu ấy, mà đối với Ninh Hải, thời gian mới đích thực là tiền bạc!

Điều khiến tôi càng thêm bất ngờ là, trong công ty chứng khoán, Ninh Hải không phải một nhân viên bình thường phải mặc đồng phục màu đỏ và ngồi thao tác những loại cổ phiếu trên máy vi tính như tôi đã tưởng tượng. Cậu ấy vào công ty với chức vụ Phó tổng giám đốc, cậu ấy chẳng qua là một sinh viên mới tốt nghiệp không bao lâu, bằng thạc sĩ vẫn còn đang học, sao lại có thể nhận chức vụ cao như thế? Thật khiến tôi kinh ngạc. Song, đôi khi tôi biết ông chủ của công ty ấy là cậu của Ninh Hải thì tôi đã bỏ cuộc sự khinh thường và bất mãn mạnh mẽ của mình đối với hiện tượng hủ bại này. Ninh Hải lờ mờ tôi và nói tôi không ăn được nhö nên nói nhö chua, rằng cậu ấy đâu phải không có năng lực, tại sao phải bắt đầu từ vị trí nhân viên để lãng phí tuổi thanh xuân, rằng thị trường chứng khoán không giống như quản trị kinh doanh, phải tích lũy kinh nghiệm từ những vị trí cơ bản, điều quan trọng là phải tinh tế và gan dạ, phải nhanh, chuẩn và nhẫn, có thể mới thu được lợi nhuận cao nhất trong thời gian ngắn nhất. Mặt tôi ngơ ra, ngẫm nghĩ thấy cũng chẳng liên quan gì mình, có sao phải lo chuyện bao đồng? Ninh Hải làm chức cao kiếm được nhiều tiền vậy mai mốt đi chơi cứ để cậu ấy trả là được, nghĩ đến đây tôi lại thấy vui, mang theo tâm trạng phấn khích cùng Tiểu Hải đi xem phòng mới.

Đây không phải là căn phòng mới hoàn toàn, chủ nhân trước đây của nó là một cặp vợ chồng lớn tuổi dạy môn Mỹ thuật, nay đã di dân ra nước ngoài, vì vậy căn phòng được trang trí rất nghệ thuật. Vừa vào công tôi đã vọt thẳng đến cầu thang để tìm kiếm cái tầng áp mái mà tôi đã ao ước từ thuở còn bé, thậm chí còn không kịp nhìn địa hình nơi đây. Tôi yêu chết đi được loại tầng áp mái có vách tường nghiêng nghiêng và cánh cửa sổ nhỏ nhỏ, nằm mơ cũng muốn có một căn nhà như thế. Trước đây khi ba mẹ mua nhà, tôi đã bày tỏ nguyện vọng này với mẹ, nhưng căn bản là mẹ đã xem lời nói của tôi như không khí. Nghĩ lại cũng phải, tạm gác vấn đề thời tiết khắc nghiệt và tự dung phải trả thêm phí quản lý không nói, chỉ xét về số tầng đã là không phù hợp với ba mẹ đã ngoài năm mươi của tôi. Song, tôi vẫn nằm mơ ban ngày mà chạy đến bàn bạc với mẹ, xem có thể bán căn nhà cũ rồi mua một căn khác ở tầng áp mái cho tôi không, mẹ tôi phán rằng, căn nhà đó bà định cho thuê để dành dụm tiền, chờ ba tôi về hưu hai vợ chồng sẽ đi du lịch, nếu tôi có thể phụ trách chi phí du lịch của họ thì căn nhà đó sẽ để lại cho tôi. Ngẫm lại mức thu nhập ít ỏi của mình, tôi đành để nén ước mơ, ngoan ngoãn dọn vào sống trong căn hộ ở lầu hai. Bấy giờ thì sướng rồi, Ninh Hải có căn hộ tầng áp mái, tôi rảnh rỗi cứ việc chạy sang đây hưởng thụ cảm giác ấy là được.

Tầng áp mái này không rộng, cũng không ngăn vách, chỉ là một căn phòng trống, nền nhà là loại gỗ màu trắng xám, hệt như trong tưởng tượng của tôi. Tôi hưng phấn đến mức không cần biết nó sạch hay dơ, chạy nhanh lên gác lửng rồi nằm xòa xuống nền trượt đi một đoạn ngắn, sau đó ngồi dậy múa may tay chân. Ninh Hải đi ở phía sau, đứng trước cửa nhìn tôi và cười hỏi:

“Thích đến vậy sao?”

“Ừm!” Tôi gật đầu thật mạnh, “Rất rất thích!”

“Thích thì dọn đến ở chung với mình nhé?”

Tôi đứng hình.

Thật lòng mà nói, tôi chưa nghĩ đến việc này. Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ những năm đại học sống xa nhà thì tôi cơ hồ không đi đâu, rất ít khi ngủ lại ở nơi khác, ngay cả nhà của cô dì chú bác cũng không. Nhưng mà mẹ tôi đã chán ngán những thói hư tật xấu của tôi, bà chỉ cầu mong cho tôi đừng về nhà phá hoại cái không gian mà bà cất công quét dọn sạch sẽ. Đây cũng là lý do chính giải thích cho việc vì sao bà lại nóng lòng tìm bạn trai cho tôi: sớm ngày lấy chồng, đừng ở nhà làm phiền. Vì vậy lời đề nghị của Ninh Hải cũng không phải là không có tính khả thi. Nhưng, tôi xoay tròn đôi mắt, tự hỏi... vậy thì khác nào sống chung phi pháp?

Những từ này khiến tôi giật mình, trong lòng tôi, nó chẳng khác gì hai chữ “Xấu hổ”. Ninh Hải dễ dàng nhận ra tâm tư của tôi, cậu ấy nói như chẳng có chuyện gì:

“Chúng ta đều là con gái, có sao đâu?”

“Chúng ta là con gái và chúng ta còn lên giường đấy chứ.” Tôi lảm bảm bằng thanh âm nhỏ nhất.

“Cậu...” Kết quả là Ninh Hải vẫn đã nghe thấy, mặt cậu ấy đỏ lên, đùng đùng đi xuống, tôi ngồi tại chỗ, hiểu là mình lại xui xẻo rồi.

Không chần chừ lâu, tôi chạy nhanh xuống giải thích: “Mình không có ý đó, Tiểu Hải, cậu nghe mình nói đã.”

“Vậy ý cậu là gì?”

Tôi nghĩ ngợi, quả thật không giải thích được gì, bèn ôm lấy Ninh Hải, cậu ấy vùng vẫy không chịu, tôi cố giữ không buông tay, chẳng bao lâu thì hai chúng tôi đã thờ xồng xộc.

“Chẳng phải cậu vừa nói muốn chúng ta ở chung sao? Đầu lý nào mới ngày đầu tiên mà chúng ta đã phải kết thúc trong cái vớ đúng không?”

Nghe vậy, Ninh Hải mới ngừng giằng co, song vẫn thờ hờn hờn. Tôi hiểu, Ninh Hải giận là vì hành vi chạy ra ngoài của tôi hôm ấy. Chuyện đó trở thành vách ngăn tương đối lớn giữa hai chúng tôi, mỗi khi nhớ lại Ninh Hải đều không vui. Nhưng trên đời đâu có thuốc hồi hận, cũng đã như vậy rồi, tôi đâu còn cách nào khác.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kể Trong Câu Chuyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chương 8

Phòng ký túc xá mới là loại căn hộ hai phòng ngủ, không rộng, nhưng do có tầng áp mái nên có cảm giác thoáng đãng hơn. Dẫu nơi đây đã được trang trí lại, nhưng Ninh Hải vẫn quyết định quét vôi vách tường lần nữa, và đương nhiên, còn phải mua một số nội thất. Sảnh và phòng khách Ninh Hải dùng màu trắng, phòng ngủ là màu be nhạt ấm áp, tầng áp mái thuộc về tôi, tôi quyết định chọn màu thịt đỏ mà tôi thích. Kết quả là người ta rất lịch sự mà nói với tôi rằng người ta không có màu đó, tôi vô cùng phẫn nộ! Ninh Hải ngẫm nghĩ một lúc, nhanh chóng thu hồi chủ quyền của tôi, rồi chọn luôn giấy dán tường mang hoa văn màu lục nhạt, hoàn toàn phớt lờ ý kiến của tôi. Để trả đũa, tôi chọn tấm nệm to thật to màu ngụy trang dùng trong quân sự, dùng cho tầng áp mái, kiên quyết không chịu mua giường. Ninh Hải cãi không lại, đành thỏa hiệp.

Khi vào siêu thị nội thất, không hiểu vì sao, tôi đột nhiên cảm thấy rất hưng phấn, tìm đập thành thịch. Cái cảm giác tựa như hai vợ chồng sắp cưới đi mua sắm đồ dùng gia đình ấy, khiến tôi phấn chấn lạ thường. Mắt thẩm mĩ của Ninh Hải rất cao, cậu ấy hỏi rất cặn kẽ và lắng nghe nhân viên bán hàng tư vấn, còn tôi thì như người bị điên nói này nói nọ, nhưng lại chẳng trúng vào trọng tâm. Ninh Hải lườm tôi rất nhiều lần nhưng vô hiệu, đành mặc kệ. Một lúc sau, nhân viên bán hàng đưa chúng tôi vào phòng mẫu tham quan, bản thân thì về kho tìm những món trang trí đi kèm. Cô ấy vừa đi ra thì tôi tiện tay đóng cửa, quay lại là vô tới bên Ninh Hải làm cậu ấy ngã lên chiếc giường to màu đỏ tươi ở sau lưng, Ninh Hải hoảng hồn, hai má lập tức đỏ hồng, tôi chẳng màng hoàn cảnh thời gian, cứ thế mà kéo áo của Ninh Hải, hôn lên cổ của cậu ấy khiến hơi thở của Ninh Hải trở nên gấp rút. May mắn thay, Tiểu Hải lý trí hơn tôi, cậu ấy kịp lúc đẩy tôi ra trước khi nhân viên bán hàng quay lại, rồi nhanh chóng chỉnh chu quần áo của hai chúng tôi, duy chỉ có đốm đỏ hồng trên gương mặt là chưa kịp tan biến.

Hôm ấy tôi về nhà nói với mẹ rằng tôi muốn dọn đến ở cùng Ninh Hải, may mà mẹ tôi chỉ lo lắng việc tôi có làm phiền người khác hay không mà không hề nghi ngờ ý đồ của chúng tôi. Vậy nên, dưới những lời giải thích vô cùng hoàn hảo được tôi chuẩn bị từ trước, bà đã vui vẻ nhận lời, điều này khiến tôi càng thêm khoái chí.

Không lâu sau, tôi đã dọn vào căn hộ của Ninh Hải, chính thức bắt đầu cuộc sống của chúng tôi. Điều kỳ lạ là, sau khi ở chung với nhau, tôi lại không có hiện tượng mất kiểm soát như ngày đi mua nội thất, chúng tôi thường chỉ thân mật một lúc sau khi tắm, tần suất “yêu đương” cũng vô cùng có chừng mực và điều độ. Điều này khiến cho hành vi hưng phấn giữa thanh thiên bạch nhật ăn vận chỉnh tề của tôi trong buổi sáng hôm ấy trở nên khó hiểu, Ninh Hải nói lúc ấy cậu ấy rất thấp thòm, ngỡ rằng tôi là người có dục vọng rất mạnh mẽ, sợ sau này không thể tiếp nhận, về sau mới biết hoàn toàn không phải thế. Sau nhiều lần thảo luận, chúng tôi rút ra kết luận, đó chính là, hàm lượng Formaldehyde trong siêu thị nội thất quá cao, tôi đã bị trúng độc. Song, tôi vẫn không khỏi đặt câu hỏi, lẽ nào formaldehyde có tác dụng kích thích dục vọng?

Cuộc sống của chúng tôi đã bắt đầu.

Đơn giản, nhưng rất hạnh phúc. Ninh Hải sau giờ làm việc hành chánh vẫn cố gắng hết mình hoàn thành chức trách của một người nội trợ, và tôi cũng thay đổi thói quen không làm việc nhà, hết mình giúp đỡ cậu ấy khi cần thiết. Hai chúng tôi là “công chúa” điển hình khi sống ở nhà, thật ra tôi biết mẹ tôi cũng có ý muốn xem tôi sẽ tạo ra trò cười gì, bà biết khả năng tự sinh tồn của tôi cơ hồ là nhỏ hơn không. Nhưng Ninh Hải từng có kinh nghiệm sống tự lập, chúng tôi có tình yêu, do đó, lẽ đương nhiên là không việc gì quật ngã được chúng tôi. Cũng sẽ lo toan về cơm áo gạo tiền, cũng có những lúc va chạm, chúng tôi sống cuộc sống như những gia đình bình thường khác, chúng tôi không có điểm đặc biệt. Điểm khác nhau duy nhất có lẽ là chúng tôi đều hiểu hạnh phúc không dễ có, vì vậy càng khoan dung hơn, trân trọng hơn, và nữa là, yêu nhiều hơn.

Mỗi buổi hoàng hôn, ánh sáng tán xạ tó lên bầu trời một màu đỏ, sau khi ăn cơm và tắm rửa, tôi thay quần ống túm màu trắng và áo thun, cầm theo quyển sách rồi đi ra ban công, ngồi lên chiếc ghế mây cổ xưa mà chúng tôi đã mua ở “Chợ đồ cổ”, hai chân vắt lên khung cửa sổ, lật vài trang sách, hưởng thụ làn gió đêm. Một lúc sau, Tiểu Hải cũng sẽ mặc áo dây và quần đùi cùng màu với tôi, mái tóc uơn ướn, tay cầm ly kem vị dâu hoặc vị vani bước ra. Tiểu Hải của lúc này bao giờ cũng mang một mùi hương thanh khiết, nước trên mái tóc nhỏ xuống bờ vai, lồng ngực, và chảy dần xuống nắp vào một nơi nào đó, cảnh tượng như thế khiến tôi ngây người, mãi suy đoán nơi mà giọt nước ấy sẽ dừng chân sẽ là ở đâu. Tiểu Hải bước một chân qua chân tôi rồi cứ thế mà ngồi lên người tôi, lắc lư thoải mái. Kem ở trên đầu lưỡi, Tiểu Hải dụ tôi ăn, hạt kem mát lạnh và ngọt ngào ấy tức thì hóa thành nước mật trong khoang miệng, bị chúng tôi nuốt vào. Tiểu Hải bung lấy mặt tôi, trán tôi tựa vào trán Tiểu Hải, mũi cũng cọ quậy vào nhau, tôi đưa ngón tay út quẹt lên lưng Tiểu Hải khiến cậu ấy cười khúc khích vì nhột.

Nụ hôn và thế đã rơi xuống, không làm gì cả, chỉ là hôn, một nụ hôn dịu dàng và tí mỉ. Bờ môi và đầu lưỡi của tôi dần dất Ninh Hải, tôi cần quết, và cưỡng đoạt mùi hương thuộc về tôi. Ánh mắt của Tiểu Hải trong vắt như nước, ấm áp và lời cuốn, gương mặt của tôi được cậu ấy giữ trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng xoa dịu. Tôi mỉm cười nhắc nhở:

“Nè, cẩn thận bị tên háo sắc nào đó ở nhà đối diện nhìn thấy cô giáo Ninh của chúng ta cả gan diễn cảnh phim hạn chế tại nhà đó nha.”

Tiểu Hải cười nói: “Phải qua tận nhà đối diện mới có tên háo sắc sao? Người ở trước mặt mình không phải à?”

Ngôi sao dần leo lên bầu trời, triển hiện luồng sáng tươi đẹp của chúng, song tôi không có tâm trạng để thưởng thức, bởi vì cô gái ở trước mắt tôi, xinh đẹp hơn chúng nhiều.

Lễ Quốc khánh đến. Dự tính ban đầu là cùng Tiểu Hải đi chơi, ngờ đâu quyền tập san do nhóm chúng tôi phụ trách được thông qua phê duyệt, thế là phải tăng ca để kịp phát hành trước kỳ nghỉ lễ. Phi Phi và những người trong tổ đều than ngắn thở dài, tôi bĩu môi, sao cũng được. Về đến nhà kể với Tiểu Hải, cậu ấy nói đúng lúc ba mẹ và chị hai đều sẽ đi du lịch ở đảo Tam Á, không có người trông coi cháu trai Du Du, nên Du Du sẽ được đưa sang đây. Tôi rất thích trẻ con, nên đồng ý ngay. Một ngày trước kỳ nghỉ lễ, Ninh Hải đột nhiên bảo tôi cùng cậu ấy về nhà đón Du Du, tiện thể dùng cơm ở đây. Tôi không mấy thích, song vẫn nhận lời. Dù thế nào thì sau này cũng phải đối mặt, chỉ bằng thực tập trước vậy.

Sau giờ làm, vừa ra khỏi tòa nhà tôi đã thấy xe của Tiểu Hải dừng ở bên kia đường. Mở cửa ngồi vào trong, tôi nói:

“Chúng ta mua gì trước đã, đi tay không đến nhà cậu không hay lắm.”

“Mình mua rồi, để ở phía sau.”

“Ồ.”

Suốt chặng đường, Tiểu Hải không nói gì, tôi muốn tìm chủ đề gì đó để thảo luận, cũng không có, đành im lặng. Đến trước cửa nhà, Ninh Hải gạt cần số, tôi vừa định xuống xe đã bị cậu ấy giữ lại.

“Lạc Dịch.”

“Hừm? Sao vậy?”

Tôi quay lại nhìn, Ninh Hải chỉnh lại mái tóc cho tôi, rồi nhìn vào mắt tôi.

“Sao thế này? Chỉ là dùng bữa cơm thôi mà, đây là nhà của cậu đấy, sao trông cậu còn khấn trương hơn mình vậy?”

“Mình muốn người nhà của mình cũng thích cậu.”

“Hi hi. Vậy mình sẽ ngoan một chút, nhưng họ thích hay không thì... mình không quyết định được.”

Bấy giờ Ninh Hải mới cười, cậu ấy nhướn người hôn lên mặt tôi một cái, xem như cho tôi thêm sức mạnh và dũng khí.

Khi Ninh Hải đứng cùng với mẹ và chị gái thì dù là người khô khạo cách mấy cũng nhận ra được họ là mẹ con và chị em. Bởi vì, bất kể là từ ngoại hình hay dung mạo, họ đều giống nhau, chỉ là chị của Ninh Hải trông cao ngạo và lạnh lùng hơn, có vẻ không dễ gần. Ninh phó thị trưởng làm quan lâu rồi, gương mặt cũng đánh thép hơn, chẳng biết cười là gì. Dù vậy, cả nhà họ đều rất khách sáo với tôi. Họ chỉ xem tôi là bạn học của Ninh Hải thôi, không có lý do để lạnh nhạt. Khi anh rể của Ninh Hải bước ra từ phòng sách, tôi đã hít một hơi lạnh. Cao ráo, bảnh bao, đẹp trai, trí thức, là một nhân vật hiếm thấy. Anh ta gật đầu chào tôi.

“Chào em.”

Tìm tôi bất chợt chùn xuống: Nhạc Dịch ơi Nhạc Dịch, nếu như không có mây, có lẽ... Ninh Hải cũng sẽ có một người chồng xuất sắc như thế. Còn bây giờ, chính bản thân mây còn chưa rõ tương lai của mây đang ở nơi nào.

Tôi nhanh chóng định thần, chào hỏi mọi người. Bé trai tên Du Du ấy chạy tới đứng trước tôi, đôi mắt tròn xoe, mặt mũi trông rất lanh lợi. Tôi ngồi xổm xuống định chơi với nó, nào ngờ nó lại bỏ chạy. Tôi mỉm cười, bỏ qua vậy.

Bữa ăn diễn ra rất thuận lợi, chỉ đến khi ngồi vào sô pha dùng món tráng miệng, mẹ của Ninh Hải mới hỏi tôi:

“Nhạc Dịch à, nghe nói cháu và Kiều Kiều ở chung trong ký túc xá?” Kiều Kiều? Là... Tên của Ninh Hải ư? Tôi thờ người ra một lúc mới “Vâng” đáp lại.

“Kiều Kiều tính tình hơi ương bướng, chắc đã làm phiền cháu nhiều lắm phải không? Nghe nói trước đây khi ở trong trường, cũng nhờ cháu chăm sóc cho nó, lâu nay đi vẫn muốn cảm ơn cháu.” Khi cười, đôi mắt của mẹ Ninh Hải cong lại, trông rất xinh.

“Dạ không đâu ạ, di quá khách sáo rồi. Là cháu làm phiền Ninh Hải mới đúng. Đều do bạn ấy thu dọn cả.”

“Hi, để nó sống một mình ở ngoài, cả nhà đều rất lo lắng. Bây giờ có con, di cũng an tâm hơn nhiều.”

“Vâng ạ, tụi cháu ở chung cũng vui lắm, có một người bạn ở bên cạnh sẽ nhộn nhịp hơn. Hi hi...” Không còn cách khác, tôi chỉ có thể giả vờ.

“Nhạc Dịch à, cháu có bạn trai chưa?” Suýt nữa tôi đã cắn đứt đầu lưỡi của mình, tôi nhìn qua Ninh Hải với vẻ mặt bất lực. “Cháu suốt ngày đi cùng Kiều Kiều, nếu thấy có người nào thích hợp thì chú ý giúp di nhé, đứa con này di nói mãi mà nó cũng nghĩ không thông.” Xem ra người làm mẹ trên thế giới này đều như nhau.

Tôi đành ứng phó: “Không đâu ạ, Ninh Hải xinh đẹp như vậy...” Tôi còn chưa nói xong thì Ninh Hải đã nhướn mày ngắt lời tôi:

“Mẹ ~, mẹ sợ không ai nhận con gái của mẹ sao?” Mẹ Ninh Hải không phản bác lại, chỉ nhìn con gái mình và cười hiền từ. Tôi cũng thừa cơ cho qua. Trong lòng thầm nghĩ: còn lưu ý gì nữa? Người đó là tôi đây nè không phải sao? Nếu di biết được sẽ còn ngồi gọt táo cho tôi ăn ư? E là ném tôi ra khỏi nhà rồi chẳng?!

Khi cùng Ninh Hải đưa Du Du về nhà thì thằng bé đã ngủ say. Tôi bồng nó lên đến lầu sáu, muốn gây cả xương tay. Thằng nhóc này ăn cái gì thế này, nặng quá đi mất. Buổi tối sau khi tắm rửa, Ninh Hải ngồi sấy tóc, còn tôi thì bò bên mép giường nhìn Du Du đang say giấc. Chợt nhớ ra gì đó, tôi quay lại hỏi:

“Cậu tên là Kiều Kiều á?”

Mặt của Ninh Hải liền đỏ lên như có phép thuật vậy, cảm chiếc lược ném về phía tôi.

“Không cho cậu gọi tên này!”

Tôi càng thêm đắc ý, đứng dậy vòng qua phía bên kia giường để tránh xa cậu ý một chút,

“Kiểu này thì mình ‘Kim ốc tàng kiều’(*) thật rồi. Sao cậu lại có cái tên ở nhà tức cười thế? Giống tên của con gấu trúc gì đó quá.”

(Chú thích: “Kim ốc tàng kiều” là câu thành ngữ xuất phát từ “Câu chuyện của Hán Vũ Đế”, kể rằng khi còn nhỏ Hán Vũ Đế từng nói nếu như có thể cưới chị họ của mình là Trần A Kiều làm vợ thì nhất định sẽ xây một ngôi nhà bằng vàng cho chị ở. Về sau câu thành ngữ được dùng để chỉ chồng giấu người tình ở bên ngoài hoặc ý chỉ cưới vợ nhỏ.)

Ninh Hải đặt máy sấy xuống rồi rượt theo tôi, tôi vòng qua vòng lại một hồi cuối cùng cũng bị bắt được, chỉ biết xin tha.

“Không dám nữa, không dám nữa.”

Ninh Hải nín lấy cổ áo của tôi không chịu buông tha.

“Suýt..., làm Du Du thức giấc bây giờ.” Tôi khẽ nói rồi thừa lúc cậu ấy quay lại nhìn, tôi nhanh chóng vọt khỏi xiềng xích chạy vào nhà tắm rồi đóng cửa lại. Bên ngoài, Ninh Hải nói:

“Có giỏi thì đêm nay cậu đừng ra!”

Hôm sau, vừa tan ca tôi đã chạy vào shop đồ chơi trẻ em mua xe điều khiển định về nhà chơi với Du Du. Ngờ đâu nhóc con này không hợp tính với tôi, suốt ngày nghiêng rãng vừa hét vừa la vào mặt tôi, Ninh Hải nói mấy lần mà nó cũng không nghe lời, tôi đành bỏ qua, tự mình ra ban công đọc sách.

Buổi tối tôi trở về giường tiếp tục lật quyển “Bộ nhớ” đang đọc dở. Ninh Hải tắm cho Du Du, thay đồ rồi cầm chiếc khăn lông to lau tóc cho thằng bé. Du Du không chịu ở yên, nhảy lên giường nhún qua nhún lại. Tôi bị cái nhún nhảy của thằng bé làm cho chóng mặt, nhất thời không chú ý thì nó đã đập thẳng vào bụng tôi, tôi đau đến mặt mũi chum vào nhau. Ninh Hải vội vàng chạy đến bên tôi, tôi xua tay nói không sao. Ngờ đâu Du Du vẫn chưa chịu yên, kiểu nào cũng bắt tôi phải xuống giường, nói nó phải ngủ ở chỗ này. Ninh Hải dỗ dành rất lâu nó cũng không chịu.

“Bỏ đi, mình qua phòng khách, cậu ngủ với nó đi.” Tôi thờ dãi, mở tủ lấy chăn và gối rồi đi ra ngoài.

“Lạc Dịch...” Ninh Hải gọi, tôi không dừng lại, chỉ nói:

“Ngủ sớm đi.” Dứt câu thì tôi đã đi ra ngoài. Thật lòng mà nói, tôi không vui, không phải vì cú đá của Du Du mà vì phải ngủ một mình ở phòng khách. Ngồi trên giường một lúc sau tôi mới trằn trọc qua đầu.

Vừa thiếp đi thì tôi đã bị lay dậy, Ninh Hải chui vào chăn của tôi, nằm xuống bên cạnh tôi và nói nhỏ:

“Giận rồi à?”

“Không.”

“Nói dối. Mỗi lần không vui cậu đều bủn xỉn, xem môi của cậu kìa.” Ninh Hải vừa nói vừa nhéo vào mặt tôi.

“Ai bảo suốt ngày hôm nay cậu đều không ở bên mình, Du Du đâu?”

“Ngủ rồi. Bây giờ qua đây rồi nè, cậu lớn hay là Du Du lớn đây?”

“Tuổi thì mình lớn, nhưng tâm tư thì nó lớn.”

“Còn dám nói nữa.”

Tôi ôm lấy Ninh Hải, cười hì hì rồi nói nhỏ vào tai cậu ấy:

“Tiểu Hải, hôm nay vẫn chưa ăn kem, bây giờ ăn bù được không?” Vừa nói tôi vừa cởi nút áo của Ninh Hải.

“Mỗi ngày của cậu đều sống vì chuyện này sao? Sao ăn mãi cũng không no thế?” Ninh Hải véo lỗ tai tôi.

“Có sao? Đã mấy ngày rồi cậu có cho mình ăn đâu.” Lúc này thì áo của Ninh Hải đã bị tôi cởi ra, tôi đưa mặt đến gần...

“Đừng là kiếp trước mình đã nợ cậu mà.” Ninh Hải vất tay qua cổ tôi, chủ động hôn lấy tôi. Và thế là, trong bóng tối, hạnh phúc đã giá lâm, bao trùm lấy chúng tôi.

Vì “chiến đấu” đến nửa đêm mới ngủ, nên khi mở mắt ra thì đồng hồ đã chỉ đến tám giờ ba mươi. Tôi vội vàng chạy vào tòa soạn, song vẫn bị trễ, vừa đến đã bị gọi vào phòng nghe giảng đạo. Lão sếp béo ú cứ khò khò ngón tay mập ú của ông ấy xuống bàn mà răn đe:

“Thanh niên trẻ à! Phải biết học cách tự ràng buộc, có thể mới tiến bộ được! Tự buông thả tức là sa đọa!...”. Nước vãi cứ thế mà văng tung tóe suốt hơn một tiếng đồng hồ, tôi nóng hừng hực trong người, suýt nữa đã đập bàn bỏ về. Chỉ là đi trễ một chút thôi, liên quan gì sa đọa! Buổi chiều, công việc in ấn do tôi phụ trách lại xảy ra chút vấn đề, phải không ngừng gọi điện thương thảo với nhà in. Bận rộn suốt một ngày trời, chờ khi tôi lê bước chân mệt mỏi bò lên lầu sáu thì toàn thân đã rã rời.

Tối hôm đó tôi không muốn làm gì hết, nằm lên giường nhắm mắt nghỉ ngơi. Du Du vẫn như thường lệ, tắm xong là nhảy lên giường. Tôi rất mệt, không muốn mở mắt. Ninh Hải mở nước cho tôi tắm. Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, Du Du đột nhiên dùng bàn chân mập ú của nó đập thẳng vào mặt tôi. Tôi bụm mặt lần luôn xuống đất. Ngồi bên cạnh giường, nước mắt bất chợt tuôn rơi, Du Du cười lăn lóc trên giường. Một lúc sau khi cơn đau qua đi, tôi giận dữ đứng dậy mắng thẳng vào mặt nó:

“Mày làm cái gì vậy hả!!!” Có lẽ nó không ngờ tôi sẽ dữ như vậy, nghe rằng ra là khóc òa lên. Ninh Hải đứng lúc từ phòng tắm đi ra, chạy tới ôm lấy thẳng bệ đờ đành, mặt khác nhìn tôi nói:

“Sao cậu lại lớn tiếng như vậy? Nó chỉ là một đứa trẻ thôi cậu có cần như vậy không? Bao nhiêu tuổi rồi?”

“Sao cậu không hỏi nó đã làm gì?” Tôi che mũi lại, tức anh ách.

“Làm gì thì nó cũng là một đứa trẻ! Con nít thì có thể làm gì cậu chứ, lòng độ lượng của cậu chỉ có bấy nhiêu ư?” Ninh Hải nói với tôi xong thì vỗ về Du Du, “Ngoan, Du Du ngoan, không khóc, chúng ta không chơi với Lạc Dịch nữa, chịu không?”

Tôi tức đến nổi nằm phịch xuống giường. Lúc này thằng bé mặt mũi lem lem hét vào mặt tôi:

“Đứng dậy! Đây là giường của cô út! Sao cô ngủ trên giường của cô út! Cô là người xấu! Cô suốt ngày ở nhà của cô út của tôi làm gì?”

Tôi sững người, không ngờ một đứa trẻ năm tuổi lại có thể nói ra những lời như vậy.

“Du Du!” Ninh Hải không cho nó nói tiếp nữa. Tôi đứng dậy, lẳng lặng đi ra ngoài.

Vừa ngồi xuống sofa thì Ninh Hải đã bước ra.

“Lạc Dịch, cậu đừng nghĩ ngợi nhiều, Du Du còn nhỏ không biết gì, trước đây lại chưa từng gặp cậu nên mới thấy cậu xa lạ.”

“Lời nói trẻ con mà, những lời như thế mới là thành thật nhất.” Tôi lẩm bẩm một mình.

“Lạc Dịch.” Ninh Hải nắm lấy tay tôi, ngồi xuống bên cạnh tôi.

Tôi không chờ cậu ấy mở lời thì đã nói: “Minh ra ngoài hóng gió một lúc.” Nói xong liền đứng dậy mặc áo khoác và mang giày vào.

Ninh Hải đi lên đứng chặn trước cửa, “Trễ vậy rồi cậu còn đi đâu? Không phải nói hôm nay rất mệt sao? Nước ấm đã xong cả rồi.”

“Minh không sao. Chỉ muốn ra ngoài một lúc thôi, cậu tắm rồi thì ngủ trước đi, lát nữa mình sẽ về.” Dứt lời tôi lách qua người cậu ấy, mở cửa ra ngoài.

Tiết trời về đêm của mùa thu, gió se lạnh, tôi kéo dây áo lên, thọc tay vào túi quần, đi không chủ đích. Tôi tự bảo mình đừng suy nghĩ những chuyện không nên nghĩ. Giữa đường tôi mua một gói thuốc lá, ngậm một điếu vào miệng, nhưng không hút, cứ để nó tự đốt đến hết. Ngoài phố rất nhộn nhịp, đèn đuốc ngày lễ khiến con đường đặc biệt rực rỡ. Nhìn những xe cộ qua lại tấp nập, đột nhiên, ánh đèn và hơi rượu của thành phố chợt trở nên hư ảo, giống như chính cuộc sống của tôi vậy, không có một điểm tựa nào là vững chắc. Ngẫm lại đoạn đường của mình và Tiểu Hải, quá khứ tuy không suôn sẻ, song chúng tôi vẫn luôn sát cánh bên nhau. Nhưng tương lai sẽ thế nào đây? Không dám nghĩ, không thể nghĩ.

Khi trở về, đèn trong sảnh vẫn sáng. Tôi không tắm, mà đi thẳng vào phòng khách. Thấp thoáng nghe thấy tiếng thờ dài của Tiểu Hải từ phòng bên cạnh. Đêm ấy, Tiểu Hải không qua tìm tôi.

Hôm sau khi vào đến công ty, tôi gọi điện cho Tiểu Hải nói công việc rất bận rộn, buổi tối sẽ không về đó nữa mà sẽ về nhà ngủ.

“Lạc Dịch...” Ninh Hải như muốn nói gì đó, nhưng tôi tìm lý do nói rất bận rồi nhanh chóng cúp máy. Rất nhiều lúc tôi giống như một con đà điểu, không muốn đối mặt với một số việc.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kể Trong Câu Chuyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 9

Mãi đến khi kỳ nghỉ lễ kết thúc, Tiểu Hải cũng không liên lạc tôi. Mấy lần cầm điện thoại muốn gọi vào dãy số ấy, cuối cùng cũng chỉ đặt xuống trong nỗi hờn. Có gì tôi đã chịu uất ức mà còn phải cúi đầu. Hờ! Không thêm!

Buổi tối ngày thứ bảy, tôi chơi đánh tiến lên trên máy vi tính của công ty. Đoạn Phi Phi cũng ở lại với tôi vì lý do bạn trai đã đi công tác. Cô ấy cầm một chén đậu nành, kéo ghế ngồi cạnh tôi, vừa xem tôi chơi vừa đút tôi ăn, hai người nói bóng nói gió tự nói tự cười.

“Lạc Dịch.” Đột nhiên có người gọi tôi. Tôi và Phi Phi cùng quay đầu lại, Ninh Hải đang đứng trước cửa văn phòng. Tôi không biết cậu ấy đã đứng đó bao lâu, và đã nhìn thấy bao nhiêu cử chỉ gần gũi giữa tôi và Phi Phi, tóm lại là sắc mặt cậu ấy không dễ nhìn chút nào.

Phi Phi đứng dậy chào: “Ninh Hải đến rồi à? Đến đây ngồi nè, để tôi pha cà phê.”

“Không cần đâu. Tôi đến đón Lạc Dịch. Nghe nói mấy ngày qua mọi người đều rất bận rộn, tôi nghĩ chắc bây giờ cũng xong rồi phải không?” Ninh Hải cười rất miễn cưỡng.

“He he, đúng vậy. Ngày nghỉ mà cũng không được nghỉ.”

“Lạc Dịch, cậu xong chưa?” Ninh Hải gọi tôi.

Tôi đứng dậy, “Vậy tôi về nhé Phi Phi, cô cũng về phải không?”

“Ừm, tôi cũng đi đây.”

“Đi cùng nhé, chúng tôi tiễn cô.” Ninh Hải cười nói với Phi Phi.

“Có làm phiền không?”

“Không đâu, tiện đường mà. Đi thôi.”

Sau khi Phi Phi xuống xe thì tôi và Ninh Hải cũng không còn nói thêm lời nào nữa. Về đến nhà, trông tình hình có vẻ như Du Du đã không còn ở đây. Ninh Hải vào phòng tắm, tôi ngồi xuống sofa bật tivi xem. Một lúc sau, Ninh Hải đi ra, choàng trên người chiếc khăn tắm màu trắng, tay cầm khăn lông lau tóc. Tôi nhìn Tiểu Hải, cậu ấy không nhìn tôi, thế là tôi lại quay trở về chăm chăm vào màn hình tivi.

Trong vấn đề này, quan niệm của tôi lâu nay có hơi mâu thuẫn. Một mặt, tôi và Ninh Hải yêu nhau, sống chung với nhau, vậy đáng ra tôi phải là les. Mặt khác, tôi lại cảm thấy tôi và những người cùng giới tính khác có cử chỉ thân mật cũng là chuyện thường tình, là lẽ đương nhiên, không có gì không đúng. Có phải đàn ông đâu, thế thì có vấn đề gì? Chính cái suy nghĩ tự mâu thuẫn này của tôi đã khiến tôi nhiều lần có những cử chỉ vượt mức trước mặt Ninh Hải.

Thế là, chiến tranh lạnh bắt đầu. Da mặt của tôi nhiều lúc dày đến lạ thường, tôi ở nhà của Ninh Hải, ăn thức ăn cậu ấy nấu, mặc quần áo cậu ấy giặt, buổi tối lại ngủ chung giường với người ta, nhưng lại không nói chuyện với người ta. Đương nhiên, người ta cũng không chịu nói chuyện với tôi. Chính vì vậy mới khiến bao lời muốn nói ra của tôi bị chôn chặt trong lòng. Song, cảm giác này không khó chịu, bởi vì Ninh Hải đang ở ngay bên cạnh, dầu rằng không thể ôm cậu ấy, nhưng chỉ cần có Tiểu Hải ở đây thì tôi đã cảm thấy rất mãn nguyện. Chiến tranh lạnh của chúng tôi kéo dài suốt một tuần. Đến ngày thứ bảy, chính Ninh Hải là người phá vỡ cục diện bế tắc này, dầu rằng hậu quả có hơi... khôn lường.

Buổi chiều hôm ấy tôi được nghỉ, Ninh Hải lại không có tiết, chúng tôi đều ở nhà. Cậu ấy cuộn mình trên sofa dài xem phim truyền hình. Một bộ phim Hàn Quốc với kịch bản cũ mèm dở hơi. Nam chính mắc bệnh nan y sắp chết, nữ chính thì cứ khóc suốt. Tôi ngồi một mình trên sofa đơn, tay trái cầm một quyển sách, tay phải là một quả táo, dao trái cây được tôi giữ bằng ngón trỏ và ngón cái của tay phải, thao tác bằng một bàn tay, gọt một miếng thì ăn một miếng. Kỹ thuật này là phải luyện tập, người bình thường khó mà làm được. Tôi rất nhiệt tình với kỹ năng này của mình, những việc tương tự còn có: khi hai tay đều không rảnh, tôi có thể dùng ngón chân xoay nắm tay cửa, vân vân. Chính trong lúc tôi đang ăn rất thoải mái thì nam chính trong phim cũng dần tiến vào giai đoạn lia đời, Tiểu Hải gương mặt đắm lệ nhảy từ sofa bên kia qua chỗ tôi rồi ôm lấy cổ tôi.

Phản ứng của tôi vô cùng mạnh mẽ, tôi đã đẩy cậu ấy ra. Tôi nghĩ trái tim của Ninh Hải ắt hẳn sẽ lạnh đi vì cử động này của tôi, nhưng tôi không thể không làm vậy.

Khi Tiểu Hải vỗ tới, cậu ấy chỉ nhìn thấy quả táo trên tay tôi mà không hề nhìn thấy bên dưới quả táo, tay tôi còn đang cầm một con dao, mũi dao hướng ra ngoài. Tôi vừa phát hiện cậu ấy nhào tới thì chỉ kịp vứt quả táo đi rồi vội vàng xoay mũi dao lại, và thế là, dưới ngoại lực tác động từ cái ôm của Tiểu Hải, mũi dao đã cửa thẳng vào lòng bàn tay tôi. A! Còn nhanh hơn gọt táo nữa! Sự thật thì, cho dù có đâm con dao này vào người tôi, tôi cũng không thể để nó tổn thương Ninh Hải, song, tôi đã không thể nhỏ nhẹ, để chặt bàn tay phải đang chảy máu của mình, tôi hít một hơi lạnh mà nói:

“Cô nương!!! Xem phim thôi có cần kích động vậy không?”

Tôi bị Ninh Hải kéo vào bệnh viện, bàn tay gạt cần số của cậu ấy đang run cầm cập, khoang mắt ứa lệ nhưng vẫn cắn chặt môi. Tôi không còn tâm trạng nói đùa nữa, bởi vì vết cắt thật sự rất đau. Tôi đặt hộp khăn giấy trên đùi, không ngừng rút ra để cầm máu, kèm theo tiếng “xít xoa” vì đau, Ninh Hải không ngừng quay sang nhìn tôi, à không, là nhìn tay của tôi. Tôi bèn nghiêng răng cố gắng không để phát ra tiếng rít, mắt công cậu ấy xong thẳng lên lễ đường.

Vừa đến bệnh viện, chúng tôi xông ngay vào phòng cấp cứu. Một nữ bác sĩ béo người nhìn vào vết thương của tôi rồi liếc qua Ninh Hải.

“Làm gì mà bị như vậy?”

Ninh Hải nói lấp bắp:

“Cắt... cắt trứng, dao trái cây.”

“Làm gì mà để cắt trứng? Đánh nhau sao?”

“Không... không phải, ở nhà...bất cẩn...” Ninh Hải nhìn bàn tay không ngừng chảy máu của tôi, lại nhìn bác sĩ với ánh mắt thỉnh cầu, trả lời mọi câu hỏi của bác sĩ. Tôi không nấn tâm nhìn cậu ấy như vậy, bèn buông tay trái ra muốn an ủi cậu ấy. Kết quả là chỉ vừa buông tay thì máu lại chảy ra, cơn đau khiến tôi không còn tâm tư lo nghĩ cho cảm xúc của Ninh Hải. Nước mắt của Ninh Hải cuối cùng cũng tuôn rơi, cậu ấy không nói gì cả, chỉ nhìn chăm chăm vào vết thương của tôi, giọt lệ như những hạt châu bị đứt khỏi dây.

Đại khái là vị bác sĩ cũng cảm thấy áy náy, bèn bảo y tá mang dụng cụ đến rồi kêu tôi ngồi vào chiếc ghế tròn. Vừa nhìn thấy chai oxy già và ánh mắt nghiên cứu vết thương của bác sĩ thì tôi liền hiểu, thời khắc thử thách tôi đã đến rồi. Tôi quay lại tìm kiếm Ninh Hải, cậu ấy đang đứng sau lưng tôi, vừa thấy tôi quay lại thì liền ôm lấy đầu của tôi. Ủa? Gì thế nhỉ? Sao mềm đến vậy..... A, hóa ra là.....

A.....!!!!!! Còn chưa hưởng thụ đủ thì cơn đau từ bàn tay đã làm tôi toát mồ hôi lạnh. Ninh Hải dùng hết sức ôm lấy tôi không cho tôi quay lại nhìn bác sĩ xử lý vết thương.

Bấy giờ tôi nghe bác sĩ nói: “Chuẩn bị chích thuốc gây tê đấy? Chịu đựng một chút!”

Trời ơi!!! Dù gì cũng chích thuốc gây tê, vậy sao không chờ có thuốc tê rồi mới rửa vết thương? Bắt tôi phải đau hai lần mới chịu sao? Cảm giác có cái gì đó nhọn nhọn đâm vào thịt, tôi thở gấp, toàn thân căng lên, tay trái nín chặt ống quần. Tôi vốn không phải loại người có sức chịu đựng giỏi, nếu không phải vì sợ Ninh Hải lo lắng, tôi nghĩ tôi đã rơi vài giọt nước mắt rồi.

Cuối cùng, sau khi mồ hôi lạnh ngừng tuôn thì bàn tay của tôi cũng đã bị khâu ba mũi. Tôi ngước mặt lên. Tách! Một giọt nước man mát rơi xuống mặt tôi.

“Hải...” Tôi khẽ gọi, Ninh Hải vội ngước mặt lên cao, hít hít mũi.

“Hãy, sau này nhớ phải cẩn thận, xem chị của em đau lòng chưa kia.” Vị bác sĩ vừa rửa tay vừa cười nói.

“Hi hi...” Tôi cười trừ. Chị? Chẳng lẽ nhìn Ninh Hải lớn hơn tôi à?

“Vết thương không được thấm nước, cách hai ngày phải đến thay thuốc một lần, tôi sẽ kê thuốc tiêu viêm cho em.” Ninh Hải bảy giờ đã buông tôi ra, và chăm chú lắng nghe lời dặn dò của bác sĩ.

Tôi ngồi bên cạnh hỏi: “Phải bao lâu mới khỏi ạ?”

“Nhanh lắm cũng phải mười ngày đến nửa tháng, muốn khỏi hẳn thì còn phải lâu hơn nữa.” Bác sĩ vừa kê toa vừa trả lời tôi.

“Vậy làm thế nào để khỏi phục nhanh hơn?”

“Bây giờ thì biết phiền phức rồi sao? Sao lúc đó không cẩn thận một chút?” Bác sĩ nói mà chẳng thèm nhìn tôi.

Tôi oan ức vô cùng, tôi đâu phải sợ phiền phức. Tôi hoàn toàn là vì nhìn thấy Ninh Hải đang khom người bên cạnh bác sĩ, nhìn từ góc độ này.... lại thêm vào lúc này.... cúi xuống nhìn bàn tay bị gói như chiếc bánh ú của mình, chỉ có thể tự an ủi: sắc tức là không.

Về đến nhà, Ninh Hải đặt hết thuốc lên bàn rồi vào nhà vệ sinh rửa mặt, sau đó vào bếp nấu cơm. Tôi đi theo vào trong, ôm Tiểu Hải từ phía sau.

“Hải, lúc này cậu định nói gì với mình thế?”

“Humm?”

“Trước khi bị cắt tay ấy? Cậu muốn nói gì?”

Ninh Hải nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, “Quên rồi.”

Tôi dùng tay trái thọt lét cậu ấy, Ninh Hải vừa cười vừa trốn, bắt cần đựng vào tay phải của tôi, mặt tôi tức thì đau đến biến sắc. Ninh Hải hoảng cả lên, muốn cầm lên xem nhưng lại không dám đựng vào tôi, nét mặt khó xử vô cùng. Tôi vội ôm lấy cậu ấy, thật lòng mà nói, bao nhiêu ngày rồi không được ôm, thật sự rất nhớ. Nhưng thật không ngờ, tôi đã bị đuổi ra khỏi bếp!!!

“Hó, đúng là chẳng chịu hiểu gì hết...” Tôi vừa lau bầu vừa đi ra ngoài, lòng không cam nguyện, nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi vào sô pha chờ ăn cơm.

Đến bữa tối, tôi cầm thìa bằng tay trái vỗ vết một hồi, cuối cùng đĩa thức ăn bị tôi xáo trộn chẳng ra gì. Ninh Hải không chịu được, đi qua cầm chén lên đút tôi, tôi vui vẻ há to miệng. Đút được một lúc, Tiểu Hải chợt thay đổi sắc mặt, dẫn chén xuống bàn, tôi hoảng hồn nhanh chóng ngậm miệng lại, trung mắt nhìn cậu ấy.

“Lạc Dịch mình cho cậu biết, nếu còn để mình thấy người con gái nào khác đút cậu ăn, mình sẽ cắt đôi tai của cậu ra! Mang cho chó gặm!”

Tôi hú hồn hú vía, vội nuốt cơm vào bụng rồi nói: “Mình sẽ cố gắng không để cậu nhìn thấy.”

“Cậu!”

Nhanh chóng rời khỏi hiện trường trước khi Ninh Hải kịp lúc bẻ gãy cổ của tôi. Cuối cùng, bữa cơm được kết thúc trong tình trạng tôi nấp bên ghế mây ngoài ban công sống chết không chịu ra, Tiểu Hải ngồi xôm bên cạnh đút tôi ăn từng muỗng một cho đến khi hết...

Mẹ tôi sau khi biết tin Ninh Hải đã chăm sóc cho tôi trong khoảng thời gian tôi bị thương thì nhất mực đòi mời Ninh Hải về nhà dùng cơm. Mẹ có sở thích trở lại nấu nướng trước bạn bè của ba và của tôi, dầu rằng tài nấu nướng của bà vô cùng “khó tin”. Có một lần, chú Lý bạn thời đại học của ba tôi đến nhà dùng bữa, không hiểu vì sao kiểu nào chú ấy cũng không ăn đĩa mực xào mà mẹ tôi tự cho là món sở trường, vấn đề là mẹ cứ mời người ta. Tôi thấy sắc mặt của chú Lý ngượng ngạo, bèn gấp ăn thử, ừm, thiếu muối....

Ninh Hải rất khẩn trương, đứng trước gương thử hết bộ này đến bộ khác. Không ngừng hỏi tôi:

“Thế nào? Như vậy có đơn giản quá không?”

“Như thế này thì có quá phô trương không?”

“Hình như màu này không mấy hợp.”

“.....”

Tôi kéo tay của Tiểu Hải đặt lên eo của mình, nâng mặt cậu ấy lên và nói nhỏ:

“Thật ra Ninh Hải của chúng ta đẹp nhất là khi... không mặc gì cả...” Lời còn chưa nói xong thì tôi đã bị gót giày của cậu ấy thương cho một cú, và giữa tiếng kêu ai oán của tôi, cậu ấy đi thay chiếc khăn choàng thứ sáu...

Mẹ vẫn phát huy tinh thần trình thám như ngày thường, bà nắm tay Ninh Hải hỏi hết chuyện này lại hỏi chuyện khác. Ninh Hải rất có kiên nhẫn, trả lời mọi câu hỏi của mẹ tôi. Trong lúc ấy, tôi chạy vào bếp ném thử tất cả các món ăn, xác định gia vị đã đầy đủ rồi mới mang ra ngoài. Cả nhà ngồi hết vào

bàn, vừa cầm chìa thì chuông cửa vang lên.

Tôi ra mở cửa. Cửa vừa mở ra, tôi đã đứng hình. Trái tim đột nhiên như muốn nổ tung, bên tai như rít lên tiếng gió.

Là Nhã Đình. Là cô gái mà tôi đã từng yêu hết lòng, dùng cả trái tim để nâng niu và bảo vệ, là cô gái mà tôi từng ước ao có thể chung sống cả đời. Nhã Đình, người đầu tiên tôi yêu trong cuộc đời này. Đôi mắt to và trong như nước hồ ấy vẫn đẹp như ngày nào, tôi có hơi choáng ngợp, quay đầu lại, tìm kiếm Ninh Hải trong ánh mắt cầu cứu.

Khi quen biết Nhã Đình, tôi chỉ mới 13 tuổi, lúc ấy vừa từ tiểu học lên trung học. Phía trước tôi là một cô gái có đôi mắt to rất xinh đẹp, mái tóc đen óng được buộc thành đuôi ngựa, thích lác lác trước mặt tôi. Đột nhiên, cô gái đó quay lại nhìn tôi.

“Minh tên Châu Nhã Đình, còn bạn?”

Tôi nhất thời hoảng loạn, không dám nhìn vào đôi mắt ấy, lắp ba lắp bắp mà đáp:

“Lạc... Lạc Dịch.” (Chú ý tên của Lạc Dịch cũng có nghĩa là ‘thích’, ‘vui lòng’)

“Thích? Thích gì?”

“Không phải, tên của mình là, là Nhạc Dịch.” Mặt tôi đỏ lên. Cô gái ấy chợt bật cười, ánh mắt ấy dịu dàng và trong sáng, tôi nhìn vào nó mà khờ cả người, không biết phải làm sao. Lúc ấy, tôi cảm giác mình như bị rơi tự do, rơi vào một đầm nước sâu thẳm.

Chỉ là ở lứa tuổi ấy, vẫn chưa biết tình yêu là gì. Chúng tôi chỉ đơn thuần là đôi bạn chơi thân với nhau, không có thứ tình cảm đặc biệt, hoặc nói cách khác, là không để vào lòng. Mỗi ngày, tôi và Nhã Đình cùng đi trên một con đường, khi mặt trời lên, hoặc những lúc ngôi sao lấp lánh trên bầu trời, hai thiếu niên, hai chiếc cặp, tiếng cười trải đầy trên con đường nhựa. Tôi phụ trách nói, Nhã Đình thì mỉm cười lắng nghe, quan hệ của chúng tôi trong sáng và tươi đẹp, hệt như dây cây ngô đồng ven đường, chỉ một màu xanh tươi, chứa đầy sức sống. Tôi quen với cuộc sống có Nhã Đình kề bên, suốt ngày muốn đi cùng cô ấy, lúc đó chúng tôi không phải bận tâm về tương lai, mà chỉ cần học hành và thi cử, thành tích tốt, phụ huynh hài lòng thì mọi việc sẽ không thành vấn đề. Tôi và Nhã Đình như một cặp bài trùng, sáng tối dính bên nhau, chúng tôi hiểu đối phương như chính bản thân mình. Có nam sinh gửi thư tình cho Nhã Đình, tôi đều tự ý ra mặt dạy dỗ họ, tỏ vẻ người lớn mà khuyên họ hãy lấy việc học làm trọng tâm, những lúc như thế Nhã Đình đều đứng bên cạnh cười lên.

Lên lớp 9, chúng tôi vừa kết thúc kỳ thi tốt nghiệp thì đăng ký vào cùng một trường phổ thông, tiếp đó thì bắt đầu hưởng thụ kỳ nghỉ hè cuối cùng không bị vướng bận bởi bài vở. Vào một buổi sáng, Nhã Đình ngồi đọc truyện tranh trong phòng của tôi, và tôi thì nằm trên giường chơi trò xếp gạch trong máy điện tử cầm tay. Bên ngoài cửa sổ, ve không ngừng gọi, tôi ngẩng đầu lên nhìn, 10 giờ rồi, bèn quay sang hỏi Nhã Đình:

“Một không? Nghỉ một chút nhé?”

Nhã Đình gật đầu.

“Đề tớ đi lấy kem!” Tôi nói xong liền bật dậy nhảy xuống giường.

Khi thấy tôi cầm hai ly kem vào phòng thì Nhã Đình liền đứng dậy đón, ai ngờ chân tôi bị vấp phải tấm thảm dưới sàn, thế là toàn thân nhào về phía trước. Nhã Đình giang tay ra định đỡ tôi, mà tôi thì ngã ngay lên lồng ngực của cô ấy, gương mặt đâm thẳng vào nơi đã dần hiện dáng quả đồi, kem thì chẳng biết đã bay đi đâu. Chờ khi tôi đứng dậy trong hoang mang thì nhìn thấy gương mặt ửng đỏ vì xấu hổ, và hơi thở hơi gấp rút của Nhã Đình, bờ mi khẽ lay động, đôi môi như đóa hoa chớm nở. Không hiểu vì sao, mà sai quấy khiến, tôi đã đến gần và hôn lên khóe môi của Nhã Đình, một cái, lại một cái, sau đó thì dán hẳn môi mình lên đó. Nhã Đình hơi hoảng loạn, hơi kháng cự, nhưng bị tôi giữ tay lại. Môi của tôi không ngừng in trên ấy, tựa như ăn kem vậy, không thể tự mình. Nhã Đình muốn giằng co rồi khỏi tôi, song dần dần rồi, cô ấy bất ngờ đáp lại nụ hôn của tôi. Chúng tôi không có kiến thức gì về hôn nhau, chỉ biết dùng môi của mình tiếp xúc với môi của đối phương. Tim của tôi đập rất nhanh, gò má cũng nóng hổi, cảm giác trời đất như đã quay cuồng. Rất lâu sau chúng tôi mới tách ra, tôi nhìn Nhã Đình, nhìn vào sắc mặt đỏ như quả táo chín của cô ấy.

Vài phút sau, Nhã Đình vội vàng thu dọn đồ đạc rồi chạy khỏi nhà tôi. Chờ khi tôi hồi thần lại thì chỉ biết ngã lăn ra giường, đầu óc như chứa toàn hồ điệp.

Nếu như sự việc chỉ dừng lại ở đó thì chẳng có gì đáng để nói nữa, nhưng những chuyện xảy ra tiếp theo đây, đã trở thành điểm chuyển biến của tôi và Nhã Đình, thậm chí là cả một đời. Tôi không biết sự xuất phát của nó là ngẫu nhiên hay tất nhiên, chỉ biết, nó đã trở thành sự thật không thể thay đổi.

Sau buổi sáng ấy, tôi không dám liên lạc với Nhã Đình, một mình thấp thòm suốt cả buổi. Hôm sau, lớp trưởng hẹn chúng tôi đến nhà ăn mừng, rất nhiều bạn đều có mặt, bao gồm Nhã Đình. Ánh mắt của chúng tôi đều có hơi lảng tránh, song xung quanh đang là bạn bè, chúng tôi không thể nói gì, dần dần cũng trở nên tự nhiên hơn. Buổi trưa mọi người cùng ăn cơm, nam sinh uống rượu, tôi cũng học đòi uống một ít, đầu óc choáng váng. Sau đó, các bạn đa phần đều đi trượt băng, chỉ có vài người như chúng tôi sợ nắng nên lựa chọn ở lại. Về đến nhà của lớp trưởng, vì có người đang chơi vi tính trong phòng của bạn ấy, vậy nên tôi được dẫn vào phòng của bố mẹ lớp trưởng để nghỉ ngơi. Một lúc sau, có người đi vào, tôi mở mắt nhìn, hóa ra là Nhã Đình. Bỗng dưng thấy tỉnh rượu, tôi nhanh chóng ngồi dậy. Cô ấy cười hỏi:

“Đầu đầu à?”

“Không, hơi chóng mặt thôi, vừa nằm được một lúc.”

“Sau này đừng uống rượu nữa, con gái mà uống rượu gì chứ?”

“Ồ.” Chúng tôi đều lẩn tránh, không ai nhắc đến chuyện ấy. Đúng lúc này thì lớp trưởng đi vào.

“Nhạc Dịch, Nhã Đình, bọn mình ra siêu thị mua ít đồ để tối nay ăn lẩu, hai bạn đi không?”

“Ồ, không đi đâu, mình vẫn còn thấy choáng, mọi người đi đi.”

“Vây cũng được, Nhã Đình vậy bạn ở lại với Nhạc Dịch nha, tụi mình đi nhanh thôi. Nếu buồn quá thì xem VCD vậy, để mình mở.” Vừa nói, lớp trưởng vừa bật tivi và đầu đĩa lên.

“Đĩa phim ở chiếc hộp này, hai bạn tự chọn ha. Mình đi đây, bye!”

Và rồi lớp trưởng cùng các bạn đã rời khỏi, căn nhà chỉ còn tôi và Nhã Đình. Không khí chợt trở nên cô đọng và ngưng đọng, để phá vỡ cục diện này, tôi đứng dậy tìm đĩa phim.

“Cậu muốn xem phim gì?”

“Mình sao cũng được.”

Kỳ thực thì tôi cũng không có tâm trí xem phim, chọn bừa một cái rồi đặt vào đầu máy. Chiếc đĩa ấy thậm chí còn không có tên phim, tôi cũng không chú ý, cho vào rồi thì lui về ngồi lên giường.

Tôi không thể ngờ được đĩa VCD ấy là loại phim cấm mà mọi người thường nói. Khi màn hình xuất hiện một nam một nữ ôm lấy nhau, tôi thừ người ra. Có rất nhiều chuyện luôn đi kèm tính chất ngẫu nhiên, ý trời chẳng, quá trình xấu hổ ấy lại bắt đầu ngay hành động người đàn ông dùng ngón tay đi vào cơ thể của người phụ nữ làm người phụ nữ phát ra những âm thanh quái lạ. Khi phản ứng ra tôi lập tức tắt tivi rồi vội rút đĩa vứt trở về hộp. Nhưng hình ảnh mới này lại đã in sâu trong não tôi. Tôi đỏ mặt tía tai mà đứng đấy, toàn thân... như một khúc gỗ.

Rất lâu sau, Nhã Đình ho húng một tiếng, bấy giờ tôi mới hồi thần lại. Không biết phải nói gì, may mà Nhã Đình mở lời:

“Chúng ta ra ngoài thôi, đừng nằm trong phòng của người khác.”

“Ừm, ừm.”

Chờ lớp trưởng và mọi người quay trở lại, tôi mượn lý do đau đầu nên muốn về nhà sớm, Nhã Đình nói đưa tôi về, lớp trưởng thấy tôi có vẻ không khỏe nên cũng không ý kiến gì, thả tôi và Nhã Đình rời khỏi trước.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kể Trong Câu Chuyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 10

15 tuổi, suy nghĩ rất đơn giản, nhưng cơ thể của chúng tôi lại dần đi đến chín chắn. “Giới tính”, giống như một đóa hoa anh túc, tự hào triển lộ sức hút của nó, khiến những thiếu niên như chúng tôi rục rịch muốn thử. Tôi không phủ nhận, tôi mang một sự tò mò rất lớn trong chuyện này, tôi cảm thấy kỳ lạ đối với bản chất của sự việc ấy. Đương nhiên tôi cũng biết, đó là việc chỉ xảy ra giữa nam và nữ. Nhưng nền giáo dục và những lời răn đe mà chúng tôi nhận được không cho phép chúng tôi thử với người khác giới, mặt khác, cũng chính vì đều là con gái, mới càng khiến lòng can đảm ấy bị phóng đại thêm, chúng tôi có thể không màng hậu quả mà vượt qua giới hạn đó.

Cuối cùng, vào một buổi trưa sau khi ba mẹ đều đã đi làm, tôi và Nhã Đình đã trần trụi mà nằm trên giường. Cô ấy căn bản là ở thể bị động, nhưng sự không phản kháng của cô ấy cũng là nguyên nhân rất lớn thúc đẩy hành động gan dạ của tôi. Hành vi của chúng tôi, được xây dựng trên sự khiêu khích của óc tò mò, song tình cảm lại là cơ sở căn bản.

Tôi rất khản trương, khản trương đến mức ngưng cả hơi thở, tôi sợ Nhã Đình sẽ đột nhiên hối hận mà đẩy tôi ra. Tuy nhiên, cô ấy chỉ nhắm mắt lại, hai tay giữ chặt ga giường. Cơ thể non trẻ của cô ấy mang một màu trắng thuần khiết, tay tôi không khỏi run rẩy khi di chuyển trên ấy. Tôi nhìn thấy huyết quản màu tím nhạt nhỏ li ti bên dưới làn da nõn nà ở vùng cổ, Nhã Đình vì hồi hộp mà làm động tác nuốt nước bọt, tôi không hề do dự, đặt lên đó đôi môi của mình, bàn tay dần di chuyển. Tôi không có kinh nghiệm, ngoài việc dùng làn môi và bàn tay tiếp xúc với cơ thể của cô ấy, tôi không biết còn phải làm gì mới có thể biến nó thành một quá trình chính thức. Hình ảnh về hành động của người đàn ông trong chiếc VCD ở nhà lớp trưởng chợt xẹt lên trong đầu tôi, tôi bắt đầu thử chạm vào vùng kín của Nhã Đình. Cô ấy liên khép chặt hai chân, khiến tôi không thể cử động, vàng trán không ngừng đổ mồ hôi hột. Tôi thở gấp, thậm chí có hơi nóng vội. Cùi chỏ của tôi dùng lực tách chân của cô ấy ra, Nhã Đình dường như không dùng quá nhiều sức lực để kháng cự, hình như cũng đang trông chờ gì đó, dần dần, chân của cô ấy đã tách ra và cong lại. Đây là tư thế tốt nhất, tay tôi không chần chừ nữa. Song tôi vẫn không biết phải tiến hành bước tiếp theo như thế nào, cảm giác ở tay khiến tôi không tìm được điểm tựa để dùng sức. Nhã Đình thốt ra những âm thanh kỳ lạ, cơ thể cũng căng lên, tôi không rõ cô ấy như vậy là đang vui hay đang đau, bèn nhắm mắt làm bừa. Cuối cùng, ngón tay sau một lúc dò dẫm

đã tìm được một hang động, tôi như giải quyết được một nút thắt, cũng không biết là sẽ có cảm giác đau, ngón tay cứ thế mà tiến vào. Nhã Đình chợt kêu lên: “Đau...” Tôi hoảng hồn, không dám động đậy. Tôi cảm giác tay của mình như rơi vào một không gian chật kín nhưng mềm mại, rất nóng, nhưng rất ướt. Cả cánh tay của tôi đều cứng đờ, tôi cơ hồ muốn trở ra và bỏ cuộc tại đây. Nhưng khi tôi rút ngón tay lại thì Nhã Đình lại chợt phát ra một tiếng cảm thán tựa như rất dễ chịu. Biểu hiện này khiến tôi như được tiêm thêm dũng khí, bắt đầu hành động như những gì đã nhìn thấy.

Một lúc sau, tôi nắm được bí quyết, cử động cũng dần nhuần nhuyễn hơn, dưới bàn tay tôi, Nhã Đình như một đóa hoa sen nở rộ.

Mùa hè năm ấy, chúng tôi đắm chìm trong trò chơi điên cuồng này, không cần lo nghĩ đến hậu quả. Kỳ thực, nói không có hậu quả cũng không hoàn toàn chính xác, chúng tôi chẳng qua là không cần sợ hãi hậu quả mang thai mà hành động ấy mang lại, nhưng Nhã Đình đánh mất trinh tiết, còn tôi, đã thay đổi hướng lựa chọn tình cảm từ đó. Suy xét từ một góc độ khác, có lẽ cũng là sự trừng phạt cho những hành động hoang đường của chúng tôi thời niên thiếu.

Sau khi khai giảng, tôi và Nhã Đình đã thi vào cùng một trường phổ thông đúng như dự kiến. Một tháng sau, vào một buổi sáng của ngày cuối tuần, tôi nhận được điện thoại của Nhã Đình.

“Nhạc Dịch! Ba của mình bị điều đi công tác ở thành phố J rồi, mẹ đang làm thủ tục chuyển trường cho mình, làm sao đây?” Tay cầm điện thoại, tôi thờ người ra, “Nhạc Dịch, cậu qua đây được không? Mình muốn gặp cậu.” Thật ra, chúng tôi đã gặp nhau mỗi ngày ở trong trường, nhưng tôi vẫn đã không hề do dự mà cúp máy phóng ngay qua nhà của Nhã Đình.

Nhà cô ấy không có người, bố mẹ đều đang bận bịu công việc chuyển trường và chỗ công tác. Tôi vừa vào cửa thì Nhã Đình đã xò vào lòng tôi, tôi ôm chặt lấy cô ấy, chúng tôi ngồi trên sofa. Tim tôi rối bời, không biết phải dùng lời nói gì để trấn an, an ủi Nhã Đình, cũng là tự an ủi tôi. Mất của Nhã Đình sưng phù, nước mắt vẫn còn vương trên gò má. Tôi cảm giác khoang mắt của mình nóng hổi, như có gì đó muốn trào ra. Chúng tôi đều hiểu đây đã là sự thật không thể thay đổi, chúng tôi cần bản không cách nào phản đối quyết định của bố mẹ. Nhã Đình vuốt ve gương mặt của tôi, khẽ bảo tôi đừng khóc, nhưng bản thân lại dùng nước mắt rửa mặt. Tôi ôm lấy cô ấy, thuận thế ngã xuống sofa.

Đó là lần vui vẻ cuối cùng của chúng tôi, chúng tôi như hai con cá đang giãy giụa trong vô vọng và đau đớn giữa đại dương mệnh mông, khi đến cao trào, Nhã Đình đã không thể tự kìm chế mà cắn vào vai tôi. Cùng với cơn đau, tôi siết chặt cô ấy vào lòng, nước mắt tuôn rơi ướt đẫm vùng lưng của Nhã Đình, cô ấy nói, cái nóng ấy đã thiêu đốt trái tim của cô ấy.

Chẳng bao lâu thì mọi thủ tục đều đã hoàn thành, Nhã Đình sắp sửa rời khỏi thành phố này, rời khỏi cuộc sống của tôi. Lần cuối cùng chúng tôi gặp nhau là tại sân vận động của trường, khi tôi đến nơi, từ xa đã có thể trông thấy Nhã Đình đứng ở bên ngoài sân bóng, bóng lưng nho nhỏ và đầy đặn. Tôi chạy nhanh đến bên cô ấy, gương mặt đầy mồ hôi. Nhã Đình dùng khăn tay lau mồ hôi cho tôi, được một lúc thì đôi mắt ấy chợt đỏ hoe. Tim tôi thấy khó chịu, giọng nói cũng không còn trong trẻo:

“Không đi không được sao?”

Nhã Đình nói trong thôn thức: “Làm sao được?”

“Nhã Đình, lỡ mình nhớ cậu thì sao?”

Nhã Đình vuốt lại mái tóc rối bời của tôi, nước mắt kiên quyết không rơi xuống. “Có thể viết thư mà, mình cũng sẽ gọi điện cho cậu, không thể nào không gặp đâu. Đến lúc đó chúng ta cùng thi vào một trường đại học, vậy thì sẽ lại ở bên nhau thôi, đúng không?”

Kế hoạch như thế khiến tôi hưng phấn trở lại, Nhã Đình im lặng một lúc, rồi lấy ra một xâu chìa khóa, trên ấy có sợi dây được xỏ bằng những hạt đậu to nhỏ màu xanh. Nhã Đình dùng móng tay ấn vào vị trí ở giữa, rồi bẻ chiếc khoen ấy ra, thế là một sợi biến thành hai sợi. Nhã Đình đưa một cái cho tôi.

“Mình không mang theo gì trên người cả, cái này tặng cho cậu, hai chúng ta mỗi người một nửa, nhìn thấy nó sẽ như nhìn thấy mình. Nhạc Dịch, cậu không được quên mình đâu nhé.”

Tôi không ngừng gật đầu, cẩn thận giữ sợi dây ấy trong tay.

“Nhạc Dịch.”

“Hửm?”

“Nếu cậu là con trai thì hay biết mấy.”

Tôi ngẩn người, song không hề ngẫm ra ý nghĩa phía sau câu nói này, tôi chỉ ngây thơ mà tin tưởng lời nói của Nhã Đình. Chỉ là, Nhã Đình của lúc ấy đã hạ quyết tâm mượn cơ hội này rời xa tôi. Cô ấy nhỏ hơn tôi, nhưng có chủ kiến hơn tôi rất nhiều. Có lẽ cô ấy đã phải lòng chàng trai nào đó, có lẽ cô ấy cảm thấy loại tình yêu của chúng tôi không thể có tương lai. Song tất tần tật những điều này, tôi đều không có cơ hội làm rõ, tôi đã chủ quan mà không giữ lại bất kỳ một phương thức liên lạc nào với Nhã Đình, một lòng tin vào lời hứa đến nơi sẽ gọi điện cho tôi của cô ấy.

Sau khi Nhã Đình rời khỏi, sự chờ đợi của tôi dần chuyển biến từ sự trông chờ của ban đầu thành sự bất an về sau, rồi từ đau khổ cuối cùng biến thành phần nộ. Nỗi nhớ không ngừng xâm thực tôi, tôi đứng ngồi không yên, không lúc nào là không nhớ đến gương mặt ấy. Tôi trở nên ngăn ngại và mơ màng, nhưng lại chẳng có ai để tâm sự. Tất cả những khuất mắc và nỗi niềm nhớ nhung bị tôi giấu hết vào lòng, nó khiến tôi khó chịu. Tôi ước rằng cô ấy sẽ đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi, tôi sẽ chất vấn cô ấy rồi sau đó sẽ ôm cô ấy thật chặt. Nhưng, ước mơ chỉ là ước mơ. Đến cuối cùng, ước mơ biến thành tuyệt vọng, tôi bất lực chấp nhận cái sự thật Nhã Đình đã rời khỏi tôi, song vẫn không muốn tin rằng đây là sự từ bỏ có chủ ý, tôi tự an ủi mình có lẽ cô ấy đã gặp phải chuyện gì. Nửa sợi dây chìa khóa ấy được tôi gắn thêm một cái móc, làm thành lắc tay, từ đó, chưa hề để nó rời khỏi mình.

Tôi cũng từng theo ba đến thành J khi ba đi công tác, một lòng muốn tìm Nhã Đình. Nhưng biển người bao la, tôi đứng nhìn ngược xuôi ngang dọc giữa con phố rộng lớn nơi tha hương, cuối cùng không thể không bỏ cuộc. Cô ấy trở thành một ký ức của tôi, một ký ức đau thương được chôn giấu cẩn thận. Tôi cố gắng không chủ động xúc chạm đến nó, bởi vì, đó sẽ là nỗi đau liên hoàn cả tim và cả xương.

Giờ đây, cô ấy lại xuất hiện trước cửa nhà tôi, vẫn ánh mắt trong vắt ấy, song thời gian đã lấy đi nét thẹn thùng và đơn thuần của năm xưa, đồng thời ban cho cô ấy sự chững chạc và quyến rũ. Tôi quay đầu lại, tìm kiếm ánh mắt của Ninh Hải.

Mẹ tôi bước ra xem, “Áy! Đây chẳng phải là Nhã Đình sao, bao nhiêu năm rồi không gặp, vào đây mau! Nhạc Dịch mày làm gì thế hả? Sao bắt người ta đứng ngoài cửa, còn không chịu lên tiếng, đây chẳng phải là Nhã Đình sao? Quên rồi à?”

“Thưa dì, cháu về đây có công việc, nên tiện thể đến thăm dì.” Nhã Đình vừa nói vừa bước lên, tôi nhường sang một bên. Khi đi ngang qua tôi, cô ấy đã ngược mặt nhìn sâu vào mắt tôi.

“Nhã Đình, cháu cùng ăn tối nhé, vừa dọn lên thôi, còn chưa bắt đầu. Đây là bạn của Tiểu Dịch, cũng mới đến chơi hôm nay.” Mẹ chủ động giới thiệu, tôi thì đi bên cạnh, không nói lời nào. Thế là, Ninh Hải và Nhã Đình đã đối mặt nhau, chào hỏi, bắt tay, bình thường hơn bao giờ hết, trái lại là tôi, hơi thờ có hơi vội vã, lúc nhìn người này, lúc nhìn người kia. Ninh Hải nhìn thấy cổ tay của Nhã Đình, trên đó, có một chiếc lằn tay giống hệt chiếc của tôi. Ánh mắt của Ninh Hải trầm buồn, tim tôi nhói đau, nhưng lại không biết nói gì, chỉ âm thầm giấu tay ra sau lưng.

Nhã Đình đã ăn trước khi đến đây, nên chỉ ngồi ở phòng khách xem tivi. Mẹ không ngừng hỏi thúc tôi ăn nhanh để ra nói chuyện với Nhã Đình. Thái độ của bà đối với Ninh Hải tuy rất nhiệt tình, nhưng rõ ràng không thân thiết như khi gặp lại Nhã Đình. Bên dưới bàn ăn, tôi khẽ nắm tay Tiểu Hải, bàn tay đang lạnh đến thấu xương.

Sau bữa cơm, tôi vào bếp rửa chén, Tiểu Hải và Nhã Đình cùng ngồi ở sảnh khách. Tôi nghe mẹ và Nhã Đình không ngừng hỏi qua và đáp lại, rất chi là vui vẻ, bèn gọi Tiểu Hải:

“Ninh Hải!”

“Hừm?” Tiểu Hải đáp lại một tiếng rồi vào bếp.

Tôi cười nói: “Nói chuyện với tớ đi, rửa chén một mình buồn quá chừng.”

Ninh Hải bèn đi đến bên tôi cầm chiếc khăn khô bên cạnh lau sạch chén đĩa tôi đã rửa. Hai chúng tôi nhất thời đều im lặng.

Đột nhiên, Ninh Hải hỏi tôi, giọng nói nhẹ tênh như rất xa xăm, “Lạc Dịch, cô ấy... chính là người trong lòng cậu bấy lâu, phải không?”

Tôi im lặng một lúc, gật đầu nói: “Ừm.”

“Tong” một tiếng. Một cái chén rơi từ trên tay Tiểu Hải xuống đất, vỡ vụn. Tôi nhìn Tiểu Hải trong kinh ngạc. Mẹ và Nhã Đình cũng nhanh chóng xuất hiện trước bếp.

“Sao vậy sao vậy?”

Tôi vội ngồi xuống nhặt lại mảnh vỡ, “Không sao, con bị trượt tay làm vỡ cái chén.” Giọng nói của tôi thấp thoáng như không thật. Nhã Đình tiến lên vài bước giúp tôi, vừa nhặt vừa nói:

“Đừng đụng vào nữa, để mình dọn cho, cẩn thận đứt tay đấy.”

Tôi cười, không lên tiếng.

“Áy! Tay cậu bị sao vậy?” Nhã Đình nhìn thấy vết sẹo trong lòng bàn tay tôi thì kéo đến gần xem, hai chiếc lằn hệt nhau trên cổ tay của hai con người chạm vào một chỗ, rồi cùng đứng đưa.

“Bị cắt trúng, cũng lành lâu rồi.”

Nhã Đình nhìn tôi, ánh mắt dịu dàng. “Sao cậu lại bắt cần như vậy? Bao nhiêu tuổi rồi mà còn hậu đậu thế này.”

Tôi cảm thấy ngỡ ngàng, mặc dù bàn tay của Nhã Đình vẫn ấm áp và mềm mại như xưa, nhưng tôi lại cảm giác như có gai đâm ở sau lưng. Tôi biết, Ninh Hải đang nhìn hai bàn tay của chúng tôi, bèn vội rút tay lại và vỗ như lau lên tạp dề.

“Không có gì, bị thương nhẹ thôi.” Tôi lẩm bẩm.

Đêm ấy về đến nhà, tôi tắm rửa xong thì tắt đèn, leo lên giường ôm chặt Tiểu Hải, quấy nhiễu cậu ấy suốt đêm, không ngừng. Chúng tôi không nói lời nào, cậu ấy không hỏi, tôi cũng không giải thích.

Chỉ là quán quýt.

Chúng tôi len lỏi vào nhau, trao nhau nụ hôn, mùi hương thoang thoảng từ Ninh Hải kích thích các giác quan của tôi. Tôi nhắm mắt đắm chìm trong bóng

tôi bằng kinh nghiệm và cảm quan. Bàn tay ấn trên vai tôi buông thõng rồi lại siết chặt, chiếc gối ướt đẫm một vùng nhỏ, không rõ đó là mồ hôi, hay là nước mắt. Khi trời gần sáng, chúng tôi đều sức cùng lực kiệt, tôi vùi mặt vào cổ của Tiểu Hải, chợt nghe cậu ấy nói, giọng nói yếu ớt song rất rõ ràng:

“Lạc Dịch, mình yêu cậu.”

Đôi mắt cay cay, tôi vội nhắm mắt lại trong hoang mang. Chẳng bao lâu thì đã thiếp đi.

Dự cảm của tôi rất đúng, Nhã Đình quả nhiên không phải chỉ đơn giản là về thăm mẹ tôi. Ngày hôm sau cô ấy đã gọi điện cho tôi, hẹn tôi gặp nhau tại công viên ở gần trường. Tôi đắn đo rất lâu rồi cũng quyết định ra gặp mặt, nếu đã phải đối mặt thì có lần tránh cũng vô ích.

Tôi đến nơi thì Nhã Đình đã có mặt, cô ấy đứng bên một chiếc ghế đá, bóng lưng mỏng manh trông có vẻ mệt mỏi. Thật ra, Nhã Đình nhỏ hơn tôi và Ninh Hải, nhưng không hiểu vì sao, ở cô ấy lại có phong vị từng trải hơn chúng tôi.

Tôi gọi: “Nhã Đình.”

Cô ấy quay lại nhìn tôi, ánh mắt sâu thẳm, cô khẽ nói: “Nhạc Dịch, mình biết cậu sẽ đến.”

“Không về quê hương lâu rồi phải không? Mấy năm nay nơi này thay đổi khá nhiều.” Tôi tự tìm chủ đề.

“Phải đó, thay đổi rất nhiều. Ngay cả cậu cũng không còn như lúc xưa nữa. Nhạc Dịch, cậu sống thế nào?”

“Ừm, cũng tốt lắm.” Tôi vuốt mũi.

“Cậu... và Ninh Hải đang hẹn hò à?” Tôi sững sốt, mở to mắt nhìn cô ấy.

Nhã Đình cười cười, “An tâm, mình không nói với di đâu.”

“À. Mình không phải ý đó, mình...” Tôi có hơi hoang mang, trước mặt Nhã Đình, tôi vẫn chưa thể bỏ thói hoang mang.

“Ninh Hải rất xinh đẹp, hai người đứng bên nhau, rất xứng đôi. Hi hi.” Nhã Đình nói với vẻ khá miễn cưỡng, nụ cười đắng chát.

“Vậy à? Cảm ơn.”

“Nhạc Dịch, có phải cậu đã quên mình rồi không?”

“Không. Xem kìa, sao lại có thể quên chứ?”

“Mình biết, trong lòng cậu vẫn đang trách mình, trách mình năm xưa bỏ đi thì biệt vô âm tín.”

“Không, không đâu. Mình không trách cậu.” Yêu với hận đều đã phai mờ rồi, dù rằng tôi vẫn chưa thể bình tâm khi đối mặt với Nhã Đình, nhưng những cảm giác mạnh mẽ ngày trước sớm đã không còn.

“Đến cuối cùng, cậu vẫn đã trao tình yêu cho con gái, chỉ là, người đó không còn là mình nữa.” Đôi mắt xinh đẹp của Nhã Đình bỗng dâng lên một màn sương. Tôi cúi đầu, không nhìn vào nó.

“Nhã Đình, đều đã qua rồi.” Giọng tôi hơi khàn, nói sao cũng từng yêu nhau, tôi không cách nào tỏ ra dửng dưng.

“Trong lòng cậu, mình vẫn là mình của năm xưa chứ?”

“Đương nhiên, vẫn xinh đẹp như trước.”

Nghe đến đây, Nhã Đình bật cười, không khí cũng bỗng được xoa dịu.

Tôi cười nói: “Chúng ta tìm nơi nào đó ngồi trò chuyện đi. Đứng như vậy cũng không hay.”

“Ừm, cậu đi theo mình.” Nhã Đình khẽ thở dài, tôi vừa định nói phía trước có một quán cà phê, nhưng nhìn cô ấy như có tâm sự gì đó, nên đành thôi, chỉ lặng lẽ đi theo.

Đi được một đoạn, Nhã Đình rẽ vào một con phố nhỏ, lách khỏi con đường cái. Đây là khu dân cư nhỏ với những con đường chật hẹp, hai bên lề đều là các quán ăn vặt, vỉa hè là những gánh hàng trái cây. Người ở đây rất đông, rất ồn ào. Tôi cảm thấy kỳ lạ, sao lại đến nơi này? Song, những gì xảy ra sau đó càng khiến tôi mơ hồ. Nhã Đình dẫn tôi vào một nhà trọ nhỏ, đi lên những bậc thang sứt mẻ, để vào một căn phòng ở lầu hai.

Căn phòng không lớn, hai chiếc giường đơn, một chiếc tủ cổ kính đặt ở đầu giường, và hai chiếc ghế, sau cửa là giá đỡ chậu rửa mặt, ngoài ra thì chẳng còn gì. Rèm cửa sổ đang được khép kín, vì vậy căn phòng có hơi âm u, không khí cũng có mùi ẩm mốc. Tôi khịt khịt mũi, Nhã Đình cởi áo khoác ra rồi gọi tôi.

“Cậu ngồi đi, để mình rót nước.”

“À không cần đâu, mình không khát. Nhã Đình, cậu trọ ở đây sao?” Tôi hỏi trong kỳ lạ. Nhã Đình đối lưng với tôi, im lặng rất lâu rồi mới từ từ quay lại. Tôi vừa ngược lên nhìn thì đã bắt gặp đôi mắt ngấn lệ của Nhã Đình, nhất thời không biết phải làm sao.

“Cậu sao vậy? Có phải mình đã hỏi chuyện không nên hỏi không? Cậu đừng khóc, có việc gì thế này?” Tôi đi nhanh sang đó, rút khăn giấy đưa cô ấy. Khăn giấy này là do Ninh Hải để vào túi áo của tôi sáng nay, có mùi hoa oải hương, là hương vị mà tôi và Ninh Hải đều thích.

Nhã Đình ngẩng đầu lên vai tôi, khóc thút thít. Tay tôi cứng đờ giữa không trung, không biết nên ôm hay nên buông xuống, tim đập rất nhanh. Rất nhiều hình ảnh xuất hiện trong đầu tôi, có Tiểu Hải, cũng có Nhã Đình.

Một lúc sau, Nhã Đình rời khỏi người tôi, ngẩng lên nhìn vào mắt tôi, cô ấy nói:

“Nhạc Dịch, mình có thai rồi.”

Tôi há hốc miệng kinh ngạc, đôi mắt rất tự nhiên mà nhìn xuống bụng của cô ấy. Quả nhiên, vòng eo hơi nhình ra, như muốn chứng minh có một sinh mạng đang tồn tại trong ấy. Tôi hơi choáng, cổ họng khô ráo song lại như muốn ói ra gì đó, tôi không biết phải nói gì, chỉ đáp lại “Ồ, ồ.”

“Là con của sếp mình, bây giờ anh ta không lấy mình nữa.” Giọng nói của Nhã Đình mang theo nỗi tuyệt vọng. Tôi nhìn cô ấy, vẫn chưa thể hồi thần từ những bất ngờ liên tục này, vì vậy cũng không biết nên phản ứng ra sao.

“Nhưng mình muốn giữ đứa con này, mình không nỡ giết nó. Nhạc Dịch, cậu giúp mình được không? Mình không dám về nhà, người mình có thể dựa dẫm chỉ có cậu thôi!” Nhã Đình nói, nước mắt lăn tròn trên gò má. Tôi há miệng, nửa ngày trời chỉ phun ra được một câu:

“Mình... giúp bằng cách nào? Mình không biết... không có...”

“Mình chẳng còn gì nữa hết, nếu cậu từ chối thì mình chỉ còn một con đường chết mà thôi. Nhạc Dịch, mình xin cậu!” Nhã Đình nắm lấy tay tôi. Nước mắt vẫn tuôn rơi. Tôi gật đầu theo tiềm thức.

“Được, được! Mình giúp cậu, cậu đừng làm chuyện dại dột, để mình suy nghĩ.” Tôi ra sức hóp hơi, như muốn cấp thêm dưỡng khí cho hộp sọ để nó sắp xếp lại đầu đay những chuyện lung tung nãy giờ. Tôi nhìn Nhã Đình, khuôn mặt quen thuộc này nhìn kỹ đã có hơi xa lạ. Tuy nhiên, trong lòng lại chợt thấy nhẹ nhõm. Cô ấy gặp tôi là để tìm sự giúp đỡ, không phải để tìm về gì khác, cô ấy chỉ đến xin tôi giúp đỡ mà thôi. Tôi, con người và trái tim của tôi, vẫn đặt trọn vẹn ở Ninh Hải, không ai có thể mang đi.

Rời khỏi nhà trọ ấy, một mình tôi cúi đầu đi lang thang ngoài phố, bước chân trĩu nặng đến mức không thể nhấc lên. Tôi phải làm sao đây? Gương mặt tuyệt vọng và thê lương của Nhã Đình không ngừng lấp lúng trong đầu tôi.

Nhạc Dịch, hãy giúp mình.

Nhạc Dịch, mình xin cậu.

Nhạc Dịch, đừng nói với người khác được không? Mình sợ.

Những lời nói này liên tục văng vẳng bên tai, khiến tôi nghẹt thở. Tôi đến ngồi xuống trên một thềm hoa, lấy điện thoại ra nhắn tin cho Tiểu Hải.

— Hải, cậu đang làm gì vậy?

Một lúc sau có tin nhắn trả về.

— Đang ở công ty, sao thế?

— Không có gì, nhớ cậu.

Tiểu Hải nhắn lại một cái mặt cười, kèm theo câu nói:

— Ngoan. Tối nay về nhà sớm, mình sẽ làm cơm cà ri mà cậu thích ăn nhất.

Tôi nhìn vào màn hình, nụ cười bất giác trở nên yếu ớt và nhạt nhòa, ngay cả tôi cũng cảm thấy, nụ cười này chỉ toàn vị đắng.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kể Trong Câu Chuyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 11

Địa điểm mà Nhà Đình chọn khá tốt, những người sống ở khu này đều là cư dân lâu đời, nó cách nhà tôi, nhà của tôi và Ninh Hải, thậm chí là chỗ làm của tôi, đều rất xa, chúng tôi cơ hồ không gặp được người quen thuộc nào. Tôi đồng liền hai tháng tiền thuê, đóng cột tại đây. Vốn dĩ tôi muốn chuyển sang chỗ khác có điều kiện tốt hơn, nhưng Nhà Đình không chịu. Nơi này cũng là nơi cô ấy trưởng thành, cô ấy sợ bắt gặp người quen hơn tôi gặp nhiều lần. Khu phố cổ này tuy hỗn tạp nhưng kín đáo, có thể giúp cô ấy cảm thấy an toàn. Tôi hiểu điều này, vì vậy đã không kiên trì đổi chỗ. Sau đó, tôi dẫn Nhà Đình đi mua ít đồ dùng sinh hoạt, cô ấy chẳng mang theo gì ngoài vài bộ đồ để thay. Giống như cô ấy đã nói vậy, chẳng còn gì nữa cả. Tôi chuẩn bị chu toàn tất cả những gì tôi có thể nghĩ ra, còn kiếm vài tấm hình em bé dán lên tường. Nhà Đình nhìn thấy chúng, gương mặt tái nhợt tức thì hiện lên dấu vết hồng hào.

Tôi đã tuân thủ lời hứa, không kể lại chuyện này với Ninh Hải. Mỗi ngày sau khi tan ca, tôi đều sang đây trước, đến khi không còn việc gì thì mới về nhà. Cũng chính vì vậy mà tôi đã từ chối thói quen nếu có thời gian sẽ đến đón tôi tan ca của Ninh Hải. Buổi tối tôi cũng không đi chơi với A Đại và A Tam nữa. Nhà Đình luôn tìm được việc để giữ chân tôi, trì hoãn thời gian về nhà của tôi, như mua ít gì đó, hoặc sửa gác cấm, thậm chí là xoa bóp đôi chân đã hơi sưng phù của cô ấy... Những việc vốn dĩ phải do một người làm chồng phụ trách, mà tôi, vô duyên vô cớ phải chịu đựng, hơn nữa không cách từ chối. Ánh mắt của Ninh Hải chứa đầy nghi hoặc, tôi biết cậu ấy đang suy đoán và chờ đợi. Nhưng tôi không mở lời, chỉ im lặng đối mặt, vậy nên Ninh Hải cũng đành trầm lặng.

Những ngày tháng ấy khiến tôi cảm nhận được một sự mệt mỏi chưa bao giờ có. Tâm giác việc phải bôn ba qua lại không nói, Nhà Đình vì vấn đề sinh lý mà tính tình trở nên vô thường, một phút trước có thể còn đang nói cười với tôi, phút tiếp theo cô ấy đã hét vào mặt tôi kêu tôi cút. Tôi hiểu tình cảnh của cô ấy, nên không oán trách. Về đến nhà, ánh mắt ngơ vờ của Ninh Hải khiến tôi không chốn lẩn tránh, không khí trở nên trầm buồn và nặng nề đến đáng sợ, tôi ứng phó trong mệt mỏi. Rất nhiều lần, tôi nằm trên sofa xem truyền hình rồi ngủ lúc nào không hay, những giấc mơ hỗn tạp luôn đeo bám tôi. Buổi sáng thức dậy nhìn mình trong gương, sắc mặt xám xịt, ánh mắt vô hồn, làn môi khô đến nứt nẻ. Tôi tự hỏi mình, Nhạc Dịch, mày có thể kiên trì đến khi nào?

10 giờ 30 tối, tôi mở cửa vào nhà. Ninh Hải đang ngồi trên sofa chờ tôi.

“Cậu đi đâu vậy? Sao không về nhà ăn cơm?”

“Tòa soạn có chút việc.” Tôi vừa cời giày vừa trả lời trong mệt mỏi.

“Hay lắm, biết nói dối rồi, còn nói dối không chớp mắt nữa.” Ninh Hải nhướn mày, tôi nhìn cậu ấy, “Mình gọi điện cho cậu nhưng di động đã tắt máy, gọi đến công ty thì không có người nghe. Mình lại gọi cho Đoạn Phi Phi, cô ấy nói cậu đã ra về từ sớm rồi.”

Tôi im lặng, đi một mạch vào phòng tắm.

“Cậu đứng lại!” Giọng của Ninh Hải không lớn, nhưng rất uy nghiêm. Tôi dừng chân, Ninh Hải bước tới đứng bên cạnh tôi. Tôi nhắm mắt lại, chuẩn bị nhận lấy những lời chất vấn và khiển trách.

Nhưng không, không gian yên lặng rất lâu, tôi mở mắt ra, đập vào mắt là sự dịu dàng, quan tâm và thương xót trong mắt của Ninh Hải.

“Lạc Dịch, rốt cuộc cậu bị sao vậy? Vì sao gần đây lại như người mất hồn? Nhìn cậu rất mệt mỏi, có thể cho mình biết đã xảy ra chuyện gì không?” Ninh Hải đưa một tay vuốt lên cổ tôi, tay còn lại vuốt nhẹ lên mặt tôi.

Tôi chớp mắt đáp lại: “Không có gì.”

Ninh Hải nhíu mày, “Được, nếu cậu không muốn nói, mình sẽ không ép, mình cho cậu không gian riêng. Nhưng cậu không thể giấu sức khỏe của bản thân như vậy, cậu đã tự nhìn đôi mắt của mình chưa, đầy mạch máu đỏ. Cậu không thể ý mình còn trẻ mà lấy sức khỏe của mình ra đùa giỡn.” Tiểu Hải nói rất nghiêm túc, đột nhiên, tôi rất sợ hãi, bèn ôm lấy vòng eo của Ninh Hải, kéo cậu ấy đến gần, tôi hỏi:

“Tiểu Hải, cậu sẽ không bỏ mình đâu phải không?”

Ninh Hải vén lại mái tóc trước trán tôi, “Không, mình sẽ không rời xa cậu.”

Tôi cười, ôm cậu ấy vào lòng. Một lúc sau, Tiểu Hải hỏi tôi:

“Đi tắm mau lên rồi ngủ sớm.”

Tôi gật đầu, đi về phía phòng tắm.

“Lạc Dịch.” Ninh Hải chợt gọi tôi, tôi quay lại, “Cậu... sau này đừng gạt mình được không? Bất kể xảy ra chuyện gì, cũng đừng nói dối với mình. Cậu có thể lựa chọn im lặng, nhưng đừng bao giờ nói dối, được không?”

Tôi im lặng một hồi mới hỏi: “Cậu có biết, người khiến mình nói dối nhiều nhất là ai không?”

Ninh Hải lắc đầu.

“Là mẹ. Chỉ những người mình quan tâm, mình mới nói dối với họ, không phải vì mình đã làm sai chuyện gì, chỉ là... mình sợ lời nói thật lòng sẽ tổn thương họ.” Dứt câu, tôi đi thẳng vào phòng tắm, đóng cửa lại.

Một tháng trôi qua, ý chí của tôi dần đi đến cực hạn. Hôm ấy, tôi đi mua cơm tối cho Nhà Đình theo lời dặn của cô ấy. Ăn xong tôi rửa chén, nấu nước,

giúp cô ấy vệ sinh. Thật ra cô ấy chỉ mới mang thai bốn tháng, những việc này hoàn toàn có thể tự làm, song cô ấy vẫn ỷ lại vào tôi, có lẽ cuộc sống trước đây đã tạo cho cô ấy thói quen được chăm sóc, và tôi, cũng cam tâm tình nguyện. Chỉ là khi làm những việc này, tôi luôn im lặng.

Sau khi mọi việc ổn thỏa, tôi vừa cầm áo khoác lên thì Nhã Đình khẽ nói:

“Nhạc Dịch, đêm nay ở lại với mình được không?” Tôi nhìn vào đôi mắt trông chờ của Nhã Đình, chân mày bất giác chụm vào nhau.

“Ban đêm ở đây một mình, sợ lắm.”

Có một tiếng nói ở trong lòng đang không ngừng gào thét: Không được! Đừng quên ở nhà còn có Tiểu Hải đang chờ mày! Có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai thứ ba, sau này biết phải làm sao? Nhưng, tôi lại không thoát ra được lời nào, chỉ ậm ừ:

“Minh... Ninh Hải...”

“Chỉ một lần này thôi. Minh thật sự rất khó chịu, mình muốn có người ở bên cạnh, chỉ đêm nay thôi được không?”

Cổ họng của tôi nghẹn ngào, im lặng rất lâu. Cuối cùng tôi đã không dịch lại ánh mắt của Nhã Đình.

“Vậy... mình ra ngoài gọi điện đã.”

“Ừm!”

Nhạc chờ vang lên. Tôi đứng bên ngoài hành lang, trầm nghĩ không biết nên mở lời như thế nào với Tiểu Hải.

“A lô? Lạc Dịch?”

“Ừm, là mình. Tiểu Hải, mình...”

“Cậu đang ở đâu thế? Khi nào mới về tới nhà vậy? Minh vừa nấu cháo bắp xong, còn không về thì sẽ nguội hết đấy nhé.”

“À.” Tôi nuốt nước bọt, “Minh... đêm nay mình không về.”

Bên kia điện thoại chợt im lặng, tôi gọi:

“Tiểu Hải.” Vừa định nói thì Ninh Hải đã vội vàng ngắt lời tôi.

“Được rồi, mình biết rồi, cậu không cần nói lý do nữa. Buổi tối ngủ nhớ đắp chăn, hãy tự chăm sóc bản thân.”

Tôi cảm giác nước mắt của tôi đã sắp trào ra, chỉ biết khẽ gọi:

“Tiểu Hải...”

“Lạc Dịch, cậu phải nhớ ở nhà còn có người chờ cậu.” Dứt lời, Ninh Hải đã nhanh chóng dập máy. Tôi bồn thần rất lâu mới cúp máy và đi trở vào. Ánh mắt háo hức trông chờ của Nhã Đình dõi theo tôi.

Đêm ấy trôi qua rất bình thường, tôi nói chuyện với Nhã Đình một lúc rồi mạnh ai nấy ngủ. Tôi nghe thấy hơi thở đều đặn của cô ấy, quay người lại nhìn trần nhà tối thui thui trước mắt. Sáng hôm sau khi thức dậy, tôi đưa ra một quyết định, tôi không biết nó đúng hay sai, nhưng, tôi không có lựa chọn nào khác.

Tôi rửa mặt sạch sẽ, chào Nhã Đình rồi rời khỏi. Tôi không đi làm, mà đã đến công ty chứng khoán Đồng Đạt nơi Ninh Hải đang công tác. Hôm nay là thứ năm, cậu ấy không có tiết, vì vậy chắc chắn sẽ ở đây. Sau khi nói với lễ tân, cô gái gọi điện vào trong rồi quay lại nói với tôi:

“Phó tổng Ninh mời cô lên lầu.”

Tôi vào thang máy bấm lên lầu 10, rẽ trái, đi đến căn phòng thứ ba, trên cửa là tấm biển bằng vàng sáng lấp lánh với dòng chữ “Phòng phó tổng giám đốc – Ninh Hải”. Tôi gõ cửa, bên trong vọng ra câu nói công thức hóa:

“Mời vào.”

Đẩy cửa ra, Tiểu Hải đang đứng ở phía sau bàn làm việc, đầu hơi cúi xuống theo dõi tập hồ sơ trên tay. Hôm nay cậu ấy mặc đồ công sở màu xám nhạt, nhưng vì điều hòa trong phòng rất ấm, vì vậy áo khoác được cởi ra và vắt trên ghế da. Trên người chỉ còn chiếc áo sơ mi màu trắng, cổ áo hơi tề ra, để lộ sợi dây chuyền. Tay áo được xắn lên đến khuỷu tay, làm phơi bày cánh tay trắng mịn, cổ tay trái là chiếc đồng hồ Swatch. Tiểu Hải trang điểm rất nhạt, mái tóc uốn gọn xõa tự nhiên trên vai, có vài lọn tóc ra phía trước. Hình ảnh này khiến tôi ngỡ ngàng, đây là một cô gái xinh đẹp và nho nhã biết đường nào, đây là cô gái vốn dĩ đã thuộc về tôi, vậy mà bây giờ, tôi lại phải buông tay.

Ninh Hải ngược lên nhìn tôi, không nói gì, lại cúi xuống.

“Sao cậu lại đến đây?” Giọng nói buồn bã, tôi nhìn thấy đôi mắt ấy, hơi sưng.

“Có chút việc.”

“Có chuyện gì mà phải đến phòng làm việc để nói? Về nhà nói không được sao?” Ninh Hải nhìn tôi.

Đúng lúc này, thư ký gõ cửa đi vào, đưa cho tôi một tách cà phê, tôi nhận lấy và cảm ơn. Cô ấy quay trở ra, cửa phòng lại được khép kín. Tôi ngồi xuống sofa, im lặng một hồi. Đắn đo rất lâu, cuối cùng tôi nâng tách lên hóp hai ngón, rồi nhấn tâm nói ra những lời ấy.

“Ninh Hải, mình muốn dọn ra ngoài một thời gian.”

Bàn tay đang cầm tập hồ sơ của Ninh Hải run lên một cái, tôi đã nhìn thấy, song lại vờ như không biết, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ.

“Vì sao?”

Tôi cười cười, “Cậu muốn mình im lặng? Hay là nói dối?”

Ninh Hải đặt tập hồ sơ xuống bàn rồi ngồi xuống, xoay ghế qua một bên và nhắm mắt lại, khuỷu tay chống trên tay cầm của chiếc ghế, ngón trỏ và ngón giữa xoa lên vầng thái dương. Tôi nhìn vào nửa gương mặt của cậu ấy, sống mũi rất cao, chiếc cằm nhỏ nhắn, cặp mi dài khẽ lay động. Suýt chút thì tôi đã từ bỏ quyết định của mình, bởi vì tôi không cầm được lòng muốn ôm con người này vào lòng, muốn hôn lên gương mặt ấy.

Một lúc sau, Tiểu Hải mới do dự mà mở lời:

“Là vì... Châu Nhã Đình à?”

Tôi uống cà phê, im lặng.

“Cậu đến văn phòng của mình nói chuyện này, là muốn mình dùng lý trí khống chế cảm xúc, để mình từ bỏ, không ngăn cản cậu, phải vậy không?”

“Đúng một nửa.”

“Vậy còn nửa kia?”

“Suốt ngày hôm qua mình không được gặp cậu, rất nhớ, vì vậy muốn sang đây nhìn cậu.”

“Ha!” Ninh Hải bật cười, “Một ngày không nhìn thấy thì phải qua đây gặp? Vậy sau này dọn ra ngoài, ngày nào cũng không gặp, lẽ nào ngày nào cậu cũng đến đây?”

Tôi lại im lặng.

“Cậu nói chuyện đi có được không? Đứng suốt ngày im lặng như khúc gỗ có được không? Đứng làm ra vẻ mặt làm lì muốn tức chết người khác có được không?” Giọng nói của Ninh Hải bắt đầu cao hơn, tôi biết cậu ấy đã cố gắng hết sức kìm chế cảm xúc của mình.

“Đây là lời giải thích cho việc không về nhà của cậu à? Mình chờ suốt một đêm, để đổi lấy câu nói này? Dọn ra ngoài? Dọn đi đâu? Chỗ của người yêu cũ?”

Tôi vẫn im lặng. Tôi không phải cố tình im lặng để chọc giận Tiểu Hải, mà tôi thật sự không biết phải nói gì. Tôi đã hứa phải giữ bí mật cho Nhã Đình, tôi không thể nói với bất kỳ ai, ngoài chân tướng của sự việc, tôi còn có thể nói gì?

Ninh Hải đứng dậy vòng qua bàn làm việc đi thẳng tới trước mặt tôi, kéo cổ áo tôi và dựng tôi dậy. Tôi nhìn vào đôi mắt ấy mà lực bất tòng tâm. Sự giằng co của Tiểu Hải làm nước mắt của tôi lăn khỏi khoang mắt, tôi nói trong nghẹn ngào, trong tiếng nấc:

“Tiểu Hải, mình rất nhớ cậu. Mình không biết mình còn có thể kiên trì bao lâu nữa. Tiểu Hải, làm sao đây Tiểu Hải?”

Ninh Hải bị tôi làm cho hoảng hồn, tôi chưa bao giờ khóc trước mặt cậu ấy. Lâu nay tôi luôn kiên cường và lạc quan, chuyện lớn cách mấy tôi cũng có thể mỉm cười đối mặt. Nhưng lần này, tôi đã khóc, khóc ở trước mặt Ninh Hải, hết như một đứa trẻ. Ninh Hải hoang mang quá vội buông cổ áo tôi ra lau nước mắt cho tôi.

“Tiểu Dịch đừng khóc! Tiểu Dịch, mình xin lỗi mình không nên lớn tiếng mắng cậu như vậy, Tiểu Dịch đừng khóc.” Nói xong, Ninh Hải chạy về bàn làm việc muốn tìm khăn giấy, nhưng kéo liên mấy ngăn tủ cũng không thấy. Tiểu Hải quay mặt ra vách kính sau lưng, một tay vịn trên thành ghế, một tay bịt miệng lại, bờ vai run lên.

Tôi thừa nhận, giây phút ấy, tim tôi như bị xé nát, chỉ muốn bỏ mặc tất cả, ôm Tiểu Hải của tôi vào lòng, nói với cậu ấy tôi yêu cậu ấy đến mức nào. Nhưng tôi vẫn đã lựa chọn im lặng, tôi đứng yên bất động. Tính tôi tuy nóng nảy, nhưng tôi hiểu rõ mình không thể từ bỏ việc chăm sóc Nhã Đình, đầu cho không còn yêu, cũng không thể nhìn cô ấy đi vào đường cùng.

Trải qua rất lâu, khi Ninh Hải đã bình tĩnh lại, cậu ấy hỏi tôi:

“Cậu muốn dọn ra ngoài bao lâu?”

Tôi nhanh chóng tính toán trong lòng, “Nửa năm chẳng, hoặc có lẽ, sẽ lâu hơn.”

Nhìn Hải nhìn tôi trong kinh ngạc, “Nửa... năm...?”

Nhìn thấy nét mặt khẳng định của tôi, cậu ấy thất thần, ánh mắt mơ màng. Cuối cùng, Tiểu Hải gật đầu. Tôi quay lưng định ra về.

“Lạc Dịch, chúng ta không có bao nhiêu cái nửa năm có thể lãng phí.”

Bước chân của tôi chợt khựng lại, song không hề quay đầu.

Tôi đã bắt đầu một cuộc sống mới. Buổi sáng đi làm, sau khi tan ca thì mua thức ăn về nhà cùng ăn với Nhã Đình, rồi dọn dẹp, rửa bát. Bàn tay ngâm trong nước lạnh giữa mùa đông, buốt đến tê dại. Ga giường, chăn nệm, quần áo của hai người. Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi cơ hồ không còn giặt quần áo nữa, lúc ở nhà, người mẹ vốn ưa sạch sẽ của tôi chưa chờ quần áo của tôi dơ thì đã bắt tôi cời ra để giặt. Về sau sống cùng Tiểu Hải, tôi cần bản chẳng hiểu cách sử dụng của máy giặt điện tử ấy, vì vậy tôi luôn yên tâm yên lòng mở tủ áo rồi lấy quần áo đã được giặt sạch ủi thẳng mà mặc. Tiểu Hải nuông chiều tôi, cậu ấy dung túng mọi thói lười biếng của tôi.

Thế nhưng giờ đây, tôi lại không biết mỗi một mà tất bật vì một cô gái khác, thậm chí không có oán trách, dẫu cho phải nhẫn nhịn cả những lời nhục mạ của cô ấy. Giống như mẹ tôi đã nói, kiếp trước ai nợ ai đều đã định sẵn. Ban đêm khi ngủ, ngay cả quần áo tôi cũng lười cời ra. Chỉ một lòng muốn chìm nhanh vào giấc ngủ, ngủ rồi thì sẽ không cảm thấy cực khổ, không thấy khó khăn, sẽ không sống ngày mà tựa như nằm trong nỗi nhớ đối với Tiểu Hải. Từ sau cuộc trò chuyện tại văn phòng hôm ấy, chúng tôi không còn gặp nhau nữa, ngay cả điện thoại cũng không. Tôi không biết nên nói gì, tôi sợ nghe thấy giọng nói của cậu ấy. Tôi sợ một khi giọng nói ấy vọng vào tai mình, thì những kiên trì bao ngày qua của tôi đều sẽ sụp đổ. Rất nhiều lần, tôi siết chặt điện thoại trong tay, nhìn tấm hình cười tươi như hoa bên trong màn hình mà thất thần.

Tiểu Hải, cậu vẫn khỏe chứ? Những ngày không có mình, cậu có cô đơn không?

Lời hẹn nửa năm ấy ngay chính bản thân tôi cũng cảm thấy hư ảo đến đáng sợ. Nửa năm, nửa năm sau, tôi có còn là tôi không? Trái tim của Tiểu Hải, có còn rộng mở vì tôi không? Chúng tôi còn có thể quay về như trước đây không? Nghĩ đến đây, trái tim của tôi như bị dao xén vào, vậy nên, tôi lại lựa chọn lẩn tránh. Không nghĩ, không hỏi, chỉ cố gắng không để mình rảnh rỗi, sự bận rộn có thể giúp tôi thoải mái, có thể làm nổi đau trong tôi không quá rõ ràng.

Ngày 24 tháng 12, đêm giáng sinh. Sinh nhật của tôi.

Sáng sớm vừa thức dậy, tiếng chuông quen thuộc đã vang lên. Tôi lục tìm điện thoại như một kẻ điên dại, mò ra, quả là có một tin nhắn, là tin nhắn của Tiểu Hải.

— Hôm nay sinh nhật, cùng ăn tối nhé.

Nước mắt của tôi bất chợt trào ra, nhưng miệng lại cười toe toét. Hôm nay, bất kể thế nào tôi cũng không ở lại đây. Tôi phải tìm Tiểu Hải, tôi phải ngắm nhìn cậu ấy thật lâu thật kỹ, tôi phải nói cho cậu ấy biết tôi đã bị nỗi nhớ giày vò đến mức nào.

Tôi thông báo với Nhã Đình hôm nay sẽ không về ăn tối, bảo cô ấy gọi điện cho người mang tới, hoặc xuống nhà ăn ở dưới lầu. Nhã Đình không nói gì, mà chỉ nhìn tôi. Khoảnh khắc ấy tim tôi chợt run lên, nhưng vì đang đắm chìm trong niềm vui sắp được gặp Tiểu Hải, tôi đã không suy xét.

Có những việc, người tính không bằng trời tính, vận mệnh đã định thì chẳng ai có thể thoát khỏi. Nhã Đình một lòng muốn giữ đứa con này, nhưng nó lại không có duyên với cô ấy. Mười giờ sáng, tôi đột nhiên nhận được cuộc gọi của ông chủ nhà trọ, ông ấy nói Nhã Đình bị lăn xuống cầu thang, đã được đưa vào bệnh viện. Tôi xông nhanh ra ngoài bắt một chiếc taxi rồi phóng thẳng đến bệnh viện.

Trước cửa phòng cấp cứu, gương mặt của bác sĩ rất nghiêm trọng.

“Người nhà của Châu Nhã Đình đâu? Cô là gì của Châu Nhã Đình? Nếu có chuyện gì cô có thể chịu trách nhiệm không?”

Tôi có thể chịu trách nhiệm không? Một giọng nói từ đâu vang lên. Nhưng, tôi còn có thể thế nào?

“Tôi, tôi là chị họ của Châu Nhã Đình.”

“Vậy được, ký tên vào Giấy cam kết phẫu thuật đi. Sau đó đến đóng cọc viện phí, trả trước 20 ngàn, không đủ bổ sung sau.”

Thật không hổ danh là bệnh viện lớn, còn chưa nói sẽ trị bệnh như thế nào mà đã bắt đóng tiền. Tôi run rẩy hỏi:

“Vậy, Châu Nhã Đình...”

“Sảy thai, mất máu quá nhiều. Người nhà phải có tâm lý chuẩn bị, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức, nhưng kết quả như thế nào thì phải xem bản thân cô ấy.”

Tôi lại bị một cú làm cho mơ màng, nhưng, hiện thực trước mắt không cho phép tôi耿耿. Tôi giao cho bác sĩ một tấm danh thiếp, nói với bà ấy có việc gì hãy gọi điện cho tôi. Sau đó thì chạy nhanh ra ngoài, nhiệm vụ quan trọng trước mắt, tôi cần tiền.

Tính của tôi trước nay đều không để ý chuyện tiền bạc. Đương nhiên, không thể nói là tôi không thích tiền, chính xác là khi tôi cần thứ gì đó mà tiền lại

đúng lúc có thể làm thỏa mãn nguyện vọng của tôi thì tôi sẽ đặc biệt thân thiết với nó. Tôi còn có một thói hư là hay bị mất tiền, vài tờ nhân dân tệ để trong túi, nếu tôi không nhanh chóng tiêu hết thì chắc chắn vài ngày sau, nó sẽ không cánh mà bay. Sau khi Tiểu Hải tiếp quản cuộc sống của tôi, tôi đã lấy lại thẻ nhận lương từ mẹ của mình, và rất an tâm mà giao nó cho Tiểu Hải. Từ đó chỉ cần làm trưởng quầy xòe tay thôi, chẳng cần bận tâm gì nữa. Tiểu Hải học ngành tài chính, tôi có thể không an tâm sao? Tiền của tôi đã đi đâu tôi không biết, tôi chỉ biết mình ăn ngon mặc ấm, thỉnh thoảng lại có thêm quần áo mới, những thú vui trào lưu không có món nào là tôi không có, thậm chí những thứ người ta chưa từng thấy chưa từng chơi, Tiểu Hải cũng sẽ mua về cho tôi sau mỗi chuyến công tác. Tôi biết rõ mấy đồng bạc mà tôi tìm được từ công việc còn con ấy căn bản chẳng đủ cho tôi tiêu xài, nhưng mỗi khi tôi về nhà, Tiểu Hải đều sẽ chuẩn bị vài món đồ cho ba mẹ của tôi và kèm thêm một phong bì bảo tôi gửi cho bố mẹ, cậu ấy nói “Tiền tuy không nhiều, nhưng đó là tấm lòng của cậu.” Tôi cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, cứ thế mà làm. Ninh Hải luôn chú ý kiểm tra ví tiền của tôi, thấy trống thì sẽ thêm tiền vào. Khi ra ngoài mời bạn bè dùng cơm, tôi sẽ quẹt tấm thẻ mà Ninh Hải đưa cho tôi, tôi không nhớ trong đó có bao nhiêu tiền, song lại chưa bao giờ ngại ngần. Tóm lại, tôi không biết quản lý tài chính, tôi cũng chẳng có tiền bạc gì để quản lý. Ngày dọn ra ngoài trong túi tôi chỉ còn không đến 500 đồng, khi tòa soạn phát tiền thưởng của quý, tôi đã mở lời xin nhận tiền mặt nên mới chống cự được đến ngày hôm nay. Còn bây giờ, tôi biết đi đâu để tìm 20 ngàn đồng?

Suy nghĩ rất lâu. Tôi không thể về nhà lấy, Trần Đàm đã đi công tác, Khắc Khắc thì giống tôi, tài chính đều do mẹ quản thúc. Người có thể lập tức cho tôi số tiền này, chỉ có Tiểu Hải. Tôi gọi cho Tiểu Hải khi đang ngồi trên taxi, giọng của cậu ấy nghe như rất vui vẻ.

“Mình đang ở trường, vừa xuống tiết thôi, đang chuẩn bị về đây.”

“Được, vậy mình sẽ về nhà bây giờ, cậu nhớ chờ mình ở nhà.” Tôi cố gắng để nhịp đập của mình đừng quá mạnh, cố gắng nói hết những lời này một cách bình tĩnh rồi cúp máy.

Mười lăm phút sau, tôi chạy lạch bạch lên lầu sáu, cuống cuống móc chìa khóa và mở cửa ra. Nơi đây không có gì thay đổi trong hơn nửa tháng tôi vắng mặt, chỉ là ngăn nắp hơn mà thôi. Thói quen sinh hoạt của tôi bẽ bộn, vật dụng dùng đến đâu thì vứt đến đó, điều này đã gia tăng không ít công việc cho Tiểu Hải. Bây giờ tốt rồi, cậu ấy có thể thông thả hơn.

Ninh Hải từ trong phòng bước ra, dường như cậu ấy cũng vừa về đến không lâu, gương mặt hồng hào, mắt sáng long lanh.

“Không phải hẹn buổi tối à? Sao chỉ mới buổi trưa mà đã về rồi?”

Tôi biết rõ Nhã Đình đang nằm ở bệnh viện, tình trạng ấy không cho phép tôi vòng vo, vì vậy tôi đã vào thẳng chủ đề.

“Ninh Hải, có thể cho mình ít tiền không?”

Ninh Hải hơi sững người, “Ồ, được. Cậu cần bao nhiêu, mình vào lấy.”

“Hai mươi ngàn, lấy trước hai mươi ngàn.” Ánh mắt của tôi khẩn thiết và gấp gáp. Trong bệnh viện đang có một bệnh nhân bị mất nhiều máu đang chờ số tiền này để cứu mạng, tôi không thể không nóng lòng. Ninh Hải dừng chân, ngược lên nhìn tôi trong ngờ vực, cậu ấy khẽ hỏi:

“Trong nhà đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Không phải.”

“Vậy tại sao lại cần nhiều tiền như vậy?”

“Một người bạn xảy ra chút chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Ừm... mình không tiện nói, nhưng đích thật đang cần gấp.”

Tiểu Hải do dự một lúc, “Là... Nhã Đình ư?”

Những câu hỏi liên tục của Ninh Hải khiến tôi càng thêm nóng bụng, tôi thật sự rất sợ Nhã Đình sẽ xảy ra chuyện gì trong khoảng thời gian này.

Trong hoảng loạn, tôi bắt đầu không lựa lời: “Cậu cứ đưa tiền cho mình trước, xem như mình mượn của cậu cũng được, mình viết giấy nợ cho cậu.”

Rất hiển nhiên, câu nói này đã tổn thương Tiểu Hải, gương mặt của cậu ấy chợt lạnh xuống, rồi quay người đi về phòng.

“Mình không có nhiều tiền như vậy.”

“Gạt ai chứ? Cậu mua một cái áo cũng mấy ngàn rồi. Hai mươi ngàn đối với cậu chỉ là chuyện nhỏ thôi!” Tôi bắt đầu to tiếng, sắc mặt đỏ lên.

Tiểu Hải quay lại nhìn tôi, nói từng chữ một: “Tiền của mình không phải để cho Châu Nhã Đình sử dụng!”

“Nói gì cơ chứ? Còn dám nói mình nhỏ mọn, cậu cũng chẳng tốt đến đâu! Coi như là mình dùng đi, mình mượn cậu không được sao?”

“Cho cậu dùng, đừng nói là hai mươi ngàn, hai trăm ngàn mình cũng không có ý kiến. Nhưng bây giờ không phải là cậu dùng, mà mình căn bản không biết là ai đang dùng và dùng cho việc gì. Xin lỗi, chuyện oan ức thế này mình không làm!”

Tôi đánh mất lý trí một cách triệt để, bắt đầu hết lớn vào Ninh Hải:

“Ninh Hải sao cậu có thể máu lạnh như thế chứ? Cậu có một chút lòng thương người được không? Minh đã nói đến mức này rồi mà cậu cũng từ chối, trong lòng cậu rốt cuộc xem mình là gì chứ?”

“Vây xin hỏi cậu Lạc Dịch, trong lòng cậu mình lại là gì? Nói đi là đi ngay cả một lý do cũng không có, cậu cũng thông thả quá mức rồi chẳng!” Ninh Hải không hề nhu nhược, thanh âm không cao nhưng hùng hồn. Tôi vì chột dạ mà chuyển từ sự hồ thẹn thành con giận.

“Cậu có vị trí thế nào trong lòng mình thì tự cậu biết! Cứ bắt mình phải nói trắng ra thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa!” Tôi thở hổn hển, “Minh không còn thời gian nữa, cậu mau đưa tiền cho mình.” Cách nói này chẳng khác nào một tên vô loại. Ninh Hải nhìn thẳng vào tôi nói:

“Được, nhưng mình có một điều kiện.”

“Cậu nói đi.”

“Minh lấy hai mươi ngàn mua cô ấy rồi khỏi cậu, cậu đưa tiền cho cô ấy rồi dọn về đây, từ nay không được qua lại với cô ấy nữa.”

“Không thể nào!” Tôi không để cho mình một đường lui nào. Tạm gác chuyện Nhã Đình có qua được con nguy kịch hay không, nếu như thành công cứu sống, lưu trú và hộ lý, chẳng có việc nào là tôi có thể thoát cả.

Ninh Hải im lặng, mà tôi thì nói trong cơn nóng:

“Minh cần tiền!!!” Tôi cơ hồ là hét vào mặt Ninh Hải.

Ninh Hải quay lưng đi về phòng, khi trở ra, trên tay cậu ấy có một tấm thẻ ngân hàng và một chiếc hộp màu phấn. Sau đó, tôi nghe thấy một giọng nói rất xa xăm, tiếng nói không lớn, nhưng phảng phất có thể đâm thủng màng nhĩ của tôi.

“Lạc Dịch, đây là thẻ lương của cậu. Trong đó là tiền lương gần một năm qua của cậu, mình không dùng một đồng nào cả. Đúng vậy, mình có khả năng kiếm tiền, mình cũng không thiếu tiền, vì vậy mình không cần dùng tiền của cậu, trái lại, mình muốn dùng hết tiền của mình trên người cậu, lý do bên trong, mình nghĩ cậu có thể hiểu. Châu Nhã Đình và cậu có lịch sử như thế nào, có câu chuyện gì, mình thừa nhận, mình rất muốn biết, nhưng cậu không chịu nói, mình cũng không miễn cưỡng. Cậu nói muốn dọn ra ngoài, hơn nữa còn là nửa năm, trong lòng mình dù có trăm ngàn lần không nỡ, nhưng cậu đã quyết định, mình vẫn nghe theo cậu. Bởi vì mình tin rằng, những gì mình bỏ ra, tình cảm bao năm qua của chúng ta, thì mình, ở trong lòng cậu... thế nào cũng có chút vị trí, đến cuối cùng cậu sẽ tự hiểu ra bản thân muốn gì, và rồi sẽ quay về bên mình. Nhưng bây giờ... xem ra mình đã quá đề cao bản thân rồi.” Ninh Hải đưa ngón tay lên chặn trước mũi, như đang cố kìm nén nước mắt, “Mình giữ thẻ lương của cậu, chỉ là muốn giữ lấy một cảm giác, chứng minh cậu tin tưởng mình, cậu ý lại vào mình, cậu đồng ý gắn gũi và không phân chia với mình. Tiền ở trong ấy, chẳng có ý nghĩa thực tế gì đối với mình, cái mà nó đại diện, chỉ là thái độ cậu dành cho mình. Bây giờ cậu cần, mình sẽ trả nó lại cho cậu, cậu hãy giao cho người ở trong lòng cậu, mình không thể quán. Nhưng, hôm nay cậu cầm lấy nó và ra khỏi cánh cửa này, thì đừng bao giờ quay về đây nữa. Giữa chúng ta, hết rồi.”

Tôi nghe có tiếng trái tim vỡ vụn, rất rõ ràng và giòn giã, nó làm tôi nhói đau.

“Ninh Hải, cậu uy hiếp mình ư?”

Nước mắt của Tiểu Hải cuối cùng cũng không cầm lại được, cậu ấy mở chiếc hộp màu phấn ấy ra, bên trong là một chiếc vòng đeo tay được xò bằng hạt thủy tinh màu tím, trong suốt và tinh khiết.

“Đây là quà sinh nhật của cậu, vốn dĩ định tới nay mới tặng, xem ra bây giờ cũng không cần nữa. Nếu cậu đồng ý nhận thì hãy mang nó đi vậy. Lạc Dịch, vòng đeo tay mình tặng cho cậu hết sợi này đến sợi khác, cũng không sánh bằng chiếc lắc đã cũ đến sắp đứt trên cổ tay cậu, không sánh bằng con người đã sống trong lòng cậu bao năm qua. Cậu có biết mỗi ngày khi ngồi dưới ngọn đèn chờ cậu về nhà, cảm giác của mình là thế nào không? Cậu có biết mỗi ngày về nhà, mở cửa ra nhìn không gian tĩnh lặng và lạnh lẽo này, cảm giác của mình là thế nào không? Mình ngồi dưới đất hết đêm này đến đêm khác, khóc đến không có sức lực đứng dậy, mà cậu lại chẳng có một cuộc gọi nào. Lạc Dịch, nếu cậu đã có ý định bỏ cuộc, thì xin hãy nói rõ ràng với mình, mình sẽ không quấy nhiễu cậu. Cậu đừng dùng cách này để giày vò mình được không? Mình đã chịu đủ rồi, tim của mình rỗng đến mức ngay cả hít một hơi thở cũng cảm thấy đau, cậu có hiểu cảm giác này không?”

Những lời nói ấy, mặc cho là người lòng dạ sắt đá cách mấy cũng sẽ rơi lệ. Tôi nghiêng chặt răng, ngón tay bị siết lại kêu “răn rắc”, toàn thân căng lên, cuối cùng cũng chẳng thể tuôn ra một lời nào dịu dàng. Tôi thọc tay vào túi, lấy xâu chìa khóa cửa, đặt nó lên bàn, rồi từ từ đưa tay cầm lấy tấm thẻ và chiếc hộp trong tay Tiểu Hải.

“Ninh Hải, mình xin lỗi.”

Tôi chỉ nói được duy nhất một câu này, tôi sợ còn nói thêm nữa thì tôi sẽ không khống chế được bản thân, vừa dứt lời tôi liền quay đầu chạy nhanh ra ngoài. Giây phút cánh cửa đóng lại, tôi nghe thấy tiếng khóc nức nở của Tiểu Hải...

Chương 13: Chương 12

Ngồi lên taxi, nước mắt cuối cùng cũng không cầm được, tôi úp mặt vào hai tay, buông thả cho tiếng khóc của mình. Tôi biết rõ là lần này, cái giá tôi phải trả là lớn đến dường nào, bất luận kết quả thế nào thì tôi cũng không thể quay về nữa. Không thể trở về đây nữa, trở về ngôi nhà chật chội chứa niềm hạnh phúc lớn nhất đời tôi, tôi đã đánh mất Tiểu Hải, đánh mất triệt để. Lần này, là Tiểu Hải đã buông tay, tôi không cách nào níu kéo, đây rốt cuộc là cái giá phải trả cho sự vô tri của thời niên thiếu, hay là của sự cho đi trong cô chấp, tôi không còn tâm trí để suy xét.

Vào đến bệnh viện, đóng tiền, làm thủ tục. Tấm thẻ ấy có hơn ba hai ngàn, tôi rút ra hết. Sau khi cắt kỹ số tiền còn lại, tôi cầm theo biên nhận rồi chạy về phòng phẫu thuật. Đèn cấp cứu vẫn còn sáng, tôi ngồi xuống dãy ghế dài trước cửa phòng, hai tay nâng đầu, im lặng bất động. Tôi không dám tưởng tượng nhờ Nhã Đình xảy ra chuyện gì, tôi biết phải nói với bố mẹ của cô ấy như thế nào. Cái cảm giác gánh vác một sinh mạng ở trên vai nặng nề lạ thường, nó đè đến tôi không thể chống chịu. Tôi đã mất đi điểm tựa rồi, nếu như nói những ngày tháng qua, tôi có thể kiên trì hoàn toàn là vì Tiểu Hải ở trong lòng tôi, cậu ấy chống đỡ tôi thì bây giờ, ngay cả điểm tựa này cũng mất rồi, tôi thật sự muốn kéo cửa sổ ra và nhảy xuống đường, cứ để mọi thứ thanh tịnh. Cô lao công đang lau nhà không ngừng nhìn tôi, tôi biết, sắc mặt của tôi nhất định tái nhợt đến đáng sợ.

Cũng may, ông trời đã không quá thử thách tôi, Nhã Đình đã rời khỏi cơn nguy kịch, đương nhiên, đứa bé cũng không còn nữa. Tôi bồn bả bận rộn trong bệnh viện như một cái xác không hồn, lặng lẽ chăm sóc Nhã Đình. Khi thật sự quá mệt mỏi, tôi về nhà của ba mẹ để ngủ, hoặc đến chỗ của Khắc Khắc, vào cửa là bắt đầu ngủ, ngủ dậy thì đi. Mẹ nói tôi vô lương tâm, nhưng tôi chẳng còn hơi sức nào để tranh cãi. Khắc Khắc rất tinh ý mà không hỏi tôi nguyên nhân, chỉ một mực cảm thán thật đáng tiếc. Tôi biết Khắc Khắc ám chỉ Ninh Hải, nhưng tôi không dám hỏi, tôi sợ tôi sẽ rơi nước mắt.

Tinh thần của Nhã Đình rất tiêu cực, tôi chỉ biết cố gắng khuyên nhủ, nhưng lần nào cũng đều là tôi rơi lệ trước, tôi không thể khống chế mình, tôi nhớ Ninh Hải, tôi khóc đến không thể ngưng lại, để rồi bao giờ cũng kết thúc bằng việc Nhã Đình an ủi lại tôi.

Một tháng sau, Nhã Đình xuất viện, chúng tôi cùng trở về ngôi nhà trọ ấy.

Đêm giao thừa, tôi xem xong chương trình “Đêm hội Xuân” thì lấy có ra ngoài bắn pháo hoa với bạn bè rồi trở về nhà trọ ngủ. Nhã Đình đã leo lên giường của tôi, chui vào chăn của tôi, và ôm lấy tôi từ phía sau.

Tôi không lay động. Trái tim của tôi đã không còn loạn nhịp vì cô ấy nữa, thậm chí còn có hơi phản cảm với cánh tay đang đặt trên eo tôi. Nhưng tôi vẫn không nhúc nhích, không còn sức nữa.

“Dịch, yêu mình như lúc ban đầu được không?”

Tôi im lặng.

“Giống như trước đây, ở bên mình, bảo vệ mình, yêu mình, được không?”

“Không.” Tôi lạnh giọng, thái độ kiên quyết. Tay của Nhã Đình hơi khựng lại, song vẫn không nhấc ra.

“Tại sao? Là vì Ninh Hải ư?”

“Ừm.”

“Nhưng cô ấy đã rời khỏi cậu rồi.”

“Đó là chuyện của Hải, trái tim của mình không thay đổi.”

Nhã Đình im lặng, rất lâu sau mới lại mở lời:

“Mình... thật sự không còn một cơ hội nào nữa sao?”

“Không.”

Sau lưng vang lên tiếng cười đắng chát của Nhã Đình.

“Xem ra, có những thứ một khi đã đánh mất, thì chỉ có thể giữ lại hồi tiếc.” Câu nói này làm tim tôi nhói đau, Tiểu Hải của tôi, một khi đã mất đi thì thật sự không còn cách tìm lại nữa, thật sự chỉ còn lại hồi tiếc rồi. Trong bóng tối, nước mắt lại một lần nữa tuôn chảy.

Đêm đó, Nhã Đình không rời khỏi tôi, cô ấy đã ôm tôi suốt một đêm. Tôi mặc kệ, không quan tâm.

Cuối cùng Nhã Đình đã quyết định rời khỏi, tôi để hết số tiền còn dư lại vào một phong bì và đưa cho Nhã Đình, gồm cả chiếc lắc tay ấy.

“Tiền không nhiều, nhưng đủ cho cậu duy trì một thời gian. Là một người bạn, mình chỉ có thể làm được bấy nhiêu thôi. Ngày tháng sau này cậu phải tự

dựa vào bản thân. Hãy mở mắt to hơn, đừng làm cho bản thân khó coi như vậy nữa.”

Nhã Đình ngẩn lẹ gật đầu, ôm lấy tôi và nói: “Nhạc Dịch, cảm ơn cậu.”

Tôi cười. Hơ, tôi đã trả giá lớn biết chừng nào để đổi lấy lời cảm ơn này.

Sau khi đưa Nhã Đình lên xe, tôi quay về nhà trọ, ngồi thờ thẩn một mình trên giường. Đến trưa, cơn đau từ bao tử kích thích thần kinh của tôi. Tôi mở tủ đầu giường ra, trong đó còn nửa ổ bánh mì tôi ăn sót lại vào sáng hôm qua, đã khô cứng rồi, tôi xé từng miếng một, cho vào miệng, nhai như một cái máy. Đến miếng cuối cùng, tôi vò túi xóp lại vứt vào thùng rác, giữa âm thanh sột soạt phát ra từ mảnh giấy kiếng, tôi miễn cưỡng nuốt trôi miếng bánh mì cuối cùng ấy. Sau đó, đựng hết quần áo vào một chiếc túi, rời khỏi nơi này.

Tôi như một con chó hoang đi giữa dòng người. Trên phố ai cũng tươi tắn vui vẻ, con gái khoác tay con trai, phơi bày tuổi thanh xuân của mình. Có người cầm giỏ rao bán hoa hồng, bây giờ tôi mới sực nhớ ra, hôm nay là ngày lễ tình nhân. Bật cười đắng chát, ngày này năm ngoái, Tiểu Hải vẫn chưa về. Hai chúng tôi, vẫn chưa có một ngày lễ tình nhân chính thức nào, vậy mà giờ đây... đã chia tay rồi.

Tôi đi vào một shop quà lưu niệm bên đường, bên trong tủ kính trưng bày đủ các loại lược gỗ của Carpenter Tan. Chúng khiến tôi nhớ đến một phong tục cổ xưa, sờ vào túi quần, chỉ còn vồn vẹn tám mươi tư đồng. Tôi chọn chiếc lược bảy mươi sáu đồng, khi đã cầm nó trên tay và rời khỏi tiệm, tôi chợt bật cười, mua để làm gì? Mua tặng ai đây?

Mãi đến khi phố phường rực rỡ ánh đèn, gió đêm lùa đến làm rát mặt, thì tôi vẫn còn lang thang trên đường, tôi không biết phải đi đâu, bụng trống rỗng, tim cũng rỗng. Khi đi đến đài phun nước ở quảng trường trung tâm thành phố, trong túi chợt vang lên tiếng nhạc quen thuộc. Tôi không dám tin vào tai mình, vội vã lấy ra xem. Là tin nhắn của Ninh Hải, chỉ có năm chữ:

— Com xong rồi, về nhà.

Tôi run lẩy bẩy gọi nhanh một chiếc taxi rồi hối thúc bác tài chạy đến Học viện Kiến trúc. Khi đến cửa trường, lấy tiền ra, tôi mới phát hiện tiền của mình không đủ. Bác tài nhìn đôi mắt ngân ngấn lệ của tôi và rộng lượng xua tay bỏ qua. Thế là, tôi xuống xe, rồi bắt đầu chạy. Gió thổi làm tung vạt áo, làm rát bỏng mặt; tôi vút qua sân trường, băng qua công viên, chạy nhanh như gió.

Tôi đã từng chạy bán mạng như thế rất nhiều lần, lúc Ninh Hải đi Mỹ, và sau lần đầu tiên của chúng tôi. Sự hao hụt về thể lực có thể xoa dịu ngọn sóng trong lòng tôi, tôi dùng cách này để duy trì lý trí còn con con còn tồn đọng của mình.

Vào đến khu ký túc xá, tôi xông thẳng lên lầu sáu. Đến khi đã đứng ở trước cửa thì hành lang chỉ còn lại âm thanh hỗn hển của hơi thở và nhịp trống từ lồng ngực, cổ họng thấp thoáng nếm thấy vị tanh của máu.

Cửa nhà hé mở, len lỏi ra ngoài luồng sáng ấm áp. Tôi khẽ đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Ninh Hải đúng lúc từ phòng bếp bước ra, tay cầm đĩa thức ăn, trên người là chiếc tạp dề in hình Cậu bé Bút Chì, thân thiết và gần gũi như ngày nào. Nhìn thấy tôi, Ninh Hải đặt thức ăn lên bàn, cời tạp dề ra, khẽ nói:

“Rửa tay, ăn cơm.”

Tôi vút hết đồ đạc trên tay xuống rồi chạy tới kéo Tiểu Hải vào lòng. Một tay khoác qua bờ vai, tay còn lại ôm lấy vòng eo, siết thật chặt, phảng phất muốn ghim con người này vào người tôi, gắn liền với sinh mạng của tôi. Nước mắt không tự chủ mà tuôn rơi, chảy vào mái tóc mượt mà của Tiểu Hải, rồi thấm xuống chiếc áo len bên dưới. Tôi khóc hết mình, dùng hết sức để giải tỏa những nỗi uất ức và khó chịu trong bao ngày qua. Đối mặt với Tiểu Hải, tôi không cần phải che giấu cảm xúc của mình, đây là nhà của tôi, là bến đậu của tôi, cô gái ở trước mặt là người mà tôi yêu, ngoài khóc ra, tôi không biết còn có cách nào khác tốt hơn để biểu đạt cảm xúc của mình hiện giờ.

Tiểu Hải ngoan ngoãn đứng yên cho tôi ôm, hai tay đặt ở hai bên eo của tôi, nhẹ nhàng vỗ về. Cảm giác quen thuộc và ấm áp khiến toàn thân tôi run lên, tôi đã ngỡ rằng chúng tôi không thể quay lại nữa, niềm vui bất ngờ trôi dạt từ nỗi tuyệt vọng thậm chí khiến tôi choáng ngợp. Tôi nhắm mắt lại, giây phút này, tôi vô cùng hưởng thụ.

Rất lâu sau, tôi mới nín khóc, song vẫn chưa chịu buông Tiểu Hải ra, Ninh Hải ngược mặt lên nhìn vào mắt tôi và nói:

“Nhã Đình đã gọi điện và nói tất cả với mình.”

Tôi hít mũi.

“Tiểu Dịch, cực cho cậu rồi.”

Mất đảm lẹ mà tôi lại cười sung sướng, bao gian nan của những ngày qua đều trở nên xứng đáng. Ninh Hải chợt sờ lên tóc của tôi ở sau gáy, chân mày lập tức nhíu lại:

“Cậu đã không tắm bao nhiêu ngày rồi?”

“Nửa tháng.”

Nét mặt của Ninh Hải hoàn toàn là không dám tin vào sự thật, “Đi tắm mau!” Ninh Hải vừa nói vừa đi vào phòng tắm, nhưng tôi vẫn không chịu buông tay.

“Không chịu!”

“Cậu dơ chết đi được mà còn không chịu, không tắm không được ăn cơm! Cậu tự nghĩ đi, toàn thân đều là mùi của người phụ nữ khác.”

“Tớ đói, đói lắm!” Tôi bĩu môi, mắt hướng về bàn ăn.

Ninh Hải mềm lòng, “Vây ăn cơm xong phải tắm đó nha?”

Tôi cười và gạt đầu lia lịa, hớn hờ chạy về bàn ăn.

“Rửa tay trước đã!!”

Sau bữa cơm, Ninh Hải rửa chén, tôi vào phòng tắm, cởi hết quần áo trên người ra, tự nhìn mình trong gương. Trời ạ, ồm đến chỉ còn thấy bộ xương, kỳ này đúng là khô mả. Tôi không dùng bông tắm mà cầm miếng bọt biển do Ninh Hải mới mua về rồi kỳ cọ toàn thân những hai lần, cuối cùng nhìn mình giống hết một con cua vừa bị luộc chín. Đầu tóc tổng cộng gội hết ba lần, xả một lần mới được mềm mại trở lại. Tôi mở nước bồn tắm, rồi ngồi vào đó, thật thoải mái. . .

Một lúc sau, cửa phòng có tiếng động, tôi hé mở mắt, trông thấy Ninh Hải bước vào. Mái tóc dài được cố định bằng chiếc khăn lông màu trắng và xoa bông bành ở sau lưng. Tiểu Hải đi tới bên bồn tắm rồi ngồi xổm xuống hỏi tôi:

“Có cần giúp đỡ không? Minh kỳ lưng cho cậu nhé?”

Mắt vẫn nhắm, tôi mỉm cười, “Minh đã kỳ sạch sẽ rồi. Cậu lấy giúp mình cái áo khoác lúc nãy đi.”

Ninh Hải bèn đứng dậy đi ra sảnh nhặt áo khoác mà tôi vứt cùng với hành lý ngay trước cửa lúc mới về và mang vào cho tôi, tôi lấy từ trong đó ra chiếc lược gỗ.

“Tiền trên người mình chỉ còn đủ mua chiếc lược này thôi. Cái này mua hồi chiều đó, mới hoàn toàn, hộp quà cũng chưa mở, nên sẽ không có mùi của cô gái khác. Tiểu Hải, tặng cho cậu, lễ tình nhân vui về.” Tôi nói rất chậm, Ninh Hải vừa nghe vừa đón nhận, ánh mắt dịu dàng làm tim tôi ấm nóng lạ thường.

“Vào đây ngồi với mình nha, cho mình ôm cậu với. Lạc Dịch sắp quên mất mùi hương của Tiểu Hải rồi.” Tôi nói bằng giọng biếng nhác.

Ninh Hải nhẹ nhàng cởi quần áo ra, kéo cả chiếc khăn trên đầu xuống, rồi bước vào bồn tắm. Cậu ấy nằm xuống một cách chậm rãi, dựa vào lòng tôi, trái tim của chúng tôi áp vào nhau. Tôi cầm lấy chiếc lược vừa trao vào tay của Tiểu Hải, rồi chải lên mái tóc đang ngâm trong nước của cậu ấy từng cái một, mùi hoa oải hương quen thuộc xông vào mũi. Tôi không cầm được lòng hân lên văng trán ấy, thì thầm bên tai cậu ấy:

“Vĩnh kết đồng tâm, cử án tề mi. Ninh Hải, mình yêu cậu, suốt đời này, mình chỉ yêu một mình cậu.”

Ninh Hải bị tôi làm cho cảm động, chiếc cằm nhỏ xinh xắn chống lên lồng ngực tôi, đôi mắt sáng long lanh, tôi nghe cậu ấy nói:

“Lạc Dịch, mình chưa bao giờ biết hóa ra cậu có thể nói ra những lời như vậy.”

Tôi véo nhẹ vào đôi tai của Tiểu Hải, “Có mất đi rồi mới biết trân trọng.”

Tiếp đó, tôi giờ hai tay của mình lên, hớn hờ nói như một đứa trẻ làm việc tốt muốn được khen thưởng:

“Cậu xem nè, không có gì hết nhé. Lát nữa mình sẽ đeo quà sinh nhật cậu tặng.”

Ninh Hải ngả đầu vào cổ của tôi, khẽ lay động điều chỉnh tư thế rồi hỏi nhỏ:

“Năm như vậy có được không? Có làm cậu đau không?”

“Không, rất dễ chịu.” Tôi quàng lấy bờ vai nõn nà, bắt đầu kể lại câu chuyện của tôi và Nhã Đình. Từ năm mười ba tuổi cho đến sáng hôm nay, không giấu Tiểu Hải một điều nào, kể cả việc Nhã Đình đã ôm tôi trong đêm giao thừa. Khi nói xong những điều này, tôi khẽ thở dài, hóa ra có thể nhẹ nhõm đến vậy.

Ninh Hải vặn khóa mở nước nóng để cân bằng lại bồn nước đã mát lạnh, sau đó, cậu ấy vòng tay lên cổ tôi, nhìn vào mắt tôi nói:

“Lạc Dịch, cậu có biết ngoài việc giải thích với mình ‘hành tung’ của cậu trong khoảng thời gian qua, Châu Nhã Đình còn nói gì không?”

Tôi lắc đầu.

“Cô ấy nói, thật ra muốn giữ được trái tim của cậu không khó.”

Tôi tròn mắt, “Gì vậy chứ?”

“Cậu tuy coi mở, nhưng trong tình cảm lại rất cố chấp, là kiểu cố chấp giấu hết trong lòng, mong được nghe cậu nói những lời mật ngọt còn khó hơn lên

trời, rõ ràng tình rất sâu nhưng lại tỏ ra thờ ơ, cậu nói xem có phải cậu cũng đối xử với mình như vậy không? Xem kia, đã nói đến thế mà còn không chịu thừa nhận.” Tiểu Hải chỉ vào lần môi dài thòng vì đang trề ra của tôi.

“Tuy nhiên, nếu không câu nệ những điều này thì sẽ phát hiện cậu rất biết vun đắp một tình yêu, biết khi nào cần dịu dàng, khi nào chỉ cần lạnh lẽo bên. Cậu sẽ lảng lảng làm một số việc vì người yêu, chứ không phải chỉ nói ngoài miệng, vô cùng chu đáo.” Dứt lời cậu ấy hôn lên mặt tôi một cái.

Tôi rất vui vẻ vì được biểu dương, song cũng đồng thời phát hiện Ninh Hải hiện giờ có tiềm chất trở thành mẹ số hai của tôi, bèn nhìn cậu ấy bằng cặp mắt bất lực.

“Mình đã suy nghĩ rồi, lần này mình làm thế xem ra cũng không tệ, chỉ ít đã không vì thất vọng mà từ bỏ.” Ninh Hải cười tủm tỉm một mình, “Chỉ một lần này thôi.”

Sắc mặt thoát chốc trở nên nghiêm túc, “Mình nói với cậu nhé Lạc Dịch, lần này mình thật sự đã dự định chia tay rồi đó. Nếu không phải vì Nhà Đình đến giải thích, mình sẽ không lưu luyến cậu nữa, mặc dù mình rất không nỡ. Nói như vậy có hơi tàn nhẫn, nhưng cũng do cậu làm mình thất vọng trước.”

Tôi nhìn Tiểu Hải trong nỗi uất ức, ngón tay quệt qua quệt lại trên thành bồn. Ninh Hải nhìn tôi một lúc thì không kim được lòng mà bật cười.

“Được rồi được rồi, may mà Nhà Đình đã gọi điện đến không phải sao? Tớ biết là tớ đã đổ oan cho Tiểu Dịch của chúng ta rồi, Tiểu Dịch nhà này không bắt cả hai tay mà đã học theo tấm gương của Lôi Phong(*). Chẳng phải đã lại thấp sáng hy vọng rồi sao? Đừng làm nét mặt kinh điển của Apollo nữa mà.”

(Chú thích: Lôi Phong là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau cái chết của mình, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản, chủ tịch Mao Trạch Đông và nhân dân Trung Quốc. – Trích Wikipedia)

“Cô ấy không cho mình nói với người khác, bản thân lại đi nói với cậu, danh tiếng của phụ nữ chính là bị bại hoại như thế đó, lúc này lúc kia, hầy~” Tôi giựt giựt tóc của mình.

“Người khác? Hóa ra cậu xem mình là người khác à.”

“Không phải...”

“Không phải tại sao không nói? Nếu cậu nói ra từ sớm thì chuyện này có diễn biến như thế không? Cậu khó chịu mình cũng đau khổ, khoảng thời gian này ngày nào mình cũng vào lớp với cặp mắt sưng húp, người ta còn tưởng nhà mình có ai đã qua đời nữa.”

Tôi cười hi hi, mặt khác lại đưa ngón tay lên sờ vào đôi mắt của Tiểu Hải, hàng mi chớp chớp quệt lên ngón tay của tôi có cảm giác nhồn nhột.

“Sau này, bất kể thế nào, hãy nói với mình những lời trong lòng cậu, chuyện lớn cách mấy hai chúng ta cũng cùng nhau đối mặt, có vậy mới chứng minh được chúng ta yêu nhau, biết không?”

“Biết rồi! Cậu thiệt là lời thôi quá à!” Tôi cười.

Ninh Hải nheo hai má của tôi, “Lời thôi mà cậu còn không ghi vào đầu ấy chứ.”

Hôm ấy chúng tôi tắm hơn hai tiếng, mười ngón tay bị ngâm đến nhảu. Cuối cùng, tôi lại được nằm lên chiếc giường to và mềm mại này rồi. Trước mặt có bảy, tám chiếc vòng đeo tay, đều do Ninh Hải tặng cho tôi. Không biết phải chọn sợi nào, tôi quay lại hỏi Ninh Hải đang sấy tóc:

“Đeo sợi nào bây giờ?”

Cậu ấy đặt máy sấy xuống rồi bước tới, cầm chiếc vòng mà cậu ấy đã mua vào năm đầu tiên khi qua Mỹ, con cá heo trên ấy vẫn lấp lánh như ngày nào.

“Chiếc này đi. Mình đã làm phục vụ trong nhà hàng suốt một tháng ở Mỹ mới mua được đó. Là món quà mình mua hoàn toàn bằng sức lao động của mình, vậy mà cậu lại không đeo. Tâm ý của mình đều mang cho gấu gấu ăn hết rồi.” Vừa nói Ninh Hải vừa mở cái khóa ra, tôi đưa tay tới trước, cậu ấy cẩn thận đeo lên cho tôi. Sau khi đeo xong, Ninh Hải mới sờ lên con cá heo trên ấy và hỏi tôi:

“Sao cậu lại thích cá heo vậy? Vì nó thông minh, hiểu ý con người?”

Tôi lắc đầu.

“Vậy thì vì lý do gì?”

Tôi nói rất nghiêm túc:

“Bởi vì cá heo là loài động vật duy nhất trên trái đất này giống con người ở chỗ, quan hệ không phải để nhân giống mà là vì sướng.”

Tức thì, nét mặt của Ninh Hải lộ ra một loạt những cảm xúc rất thú vị: kinh ngạc, xấu hổ, ngượng ngùng, khinh bỉ, không thể tin, tất cả đều phản ứng lên gương mặt ấy. Tôi cười lăn trên giường, nửa ngày sau Ninh Hải mới phun ra được một câu.

“Lạc Dịch cậu đúng là đồ lưu manh!!”

Người xưa có một câu nói gì nhỉ? Tiểu biệt thắng tân hôn. Bây giờ tôi mới hiểu người nghiệm ra câu nói ấy thật sự là quá biết cách sống rồi. Tôi hiểu rõ mấy tháng bốn ba vừa qua cộng thêm sự lạc lõng và khản trương trên tinh thần đã khiến cho cơ thể của tôi bị đứng lại ở trạng thái cực kỳ rã rời, nhưng khi Ninh Hải cười ảo choàng tằm ra, chỉ để lại bộ đồ ngủ gọi cảm rồi nằm lên giường, tôi đã quyết định từ bỏ ý định bảo trọng thân thể mà vô tội như một con sói bị bỏ đói, hơn nữa còn thay đổi cả thói quen tắt đèn thường ngày. Ninh Hải cười suốt, nụ cười nhàn nhạt, ấm áp, nuông chiều. Thậm chí khi tôi trông đầu trên cổ của cậu ấy, vẫn có thể cảm nhận được nụ cười của Tiểu Hải. Nụ cười ấy khiến trái tim tôi vững vàng, đắm say, và có điểm tựa.

Đêm ấy, dưới bàn tay non nớt của Tiểu Hải, tôi đã hoàn thành “món quà thành niên” của mình. Có con đau như trong tưởng tượng, nhưng không có cao trào như trong truyền thuyết. Song tôi vẫn vô cùng mãn nguyện, bởi vì bây giờ, chúng tôi đã hoàn toàn thuộc về nhau, đã thật sự là một, sự kết hợp giữa linh hồn và thân thể chưa bao giờ được hoàn mỹ đến thế. Ninh Hải, là món quà quý giá nhất, mà ông trời đã ban cho tôi.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kể Trong Câu Chuyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 13

Chớp mắt đã vào xuân, công việc của Ninh Hải dần đi vào quỹ đạo, vì vậy cũng bắt đầu bận rộn hơn. Trong công việc, cậu ấy luôn rất mạnh mẽ, thật lòng mà nói, bất Tiểu Hải quay về thành phố nhỏ này có hơi thiệt thòi cho cậu ấy, tôi biết cậu ấy làm tất cả cũng chỉ vì tôi, một năm qua, thời gian và sức lực của Ninh Hải đa phần đều bị tôi chiếm dụng, rất ảnh hưởng đến con đường phát triển sự nghiệp của cậu ấy. Giờ đây, tôi tạm yên ổn rồi, và Ninh Hải, cũng là lúc chuyên tâm vào sự nghiệp.

Chị họ kết hôn, tôi bị kéo đi làm phụ dâu, đúng là chuyện chán nhất trên đời. Từ lúc lên trung học thì tôi chẳng còn mặc váy nữa, không phải vì vấn đề tâm lý, mà vì trước đây khi đi bơi, chân cẳng thường bị va đập vào hồ nên vết bầm vết sẹo khá nhiều. Trần Đàm và Khắc Khắc cũng không mặc váy, lý do như trên.

Nhưng làm phụ dâu thì nhất định phải mặc đầm sao cho hợp với cô dâu, còn là loại đầm đo ni đóng giày, thật sự khiến tôi khó chịu. May thay với vóc người này, tôi không cần phải mang giày cao gót, nếu không nghĩ chắc đi một bước thôi cũng đủ khiến tôi xấu hổ trước mọi người. Mẹ chọn cho tôi một đôi giày đế bằng hiệu Kisscat màu trắng, phía trên có chiếc nơ bướm bướm màu hồng, trông khá dễ thương, thêm vào bộ lễ phục màu trắng, tạo hình này... chính bản thân tôi cũng không còn nhận ra mình. Tôi đứng trước gương, rất tự nhiên mà xoa tay lên cảm tự sẫm soi – cái tư thế giống hệt những tên lưu manh, kết quả là bị nhất kiếm của mẹ làm cho hoảng hồn.

Từ sau khi nghỉ hưu thì mẹ đảm nhận chức vụ chỉ đạo cấp 2 của Hiệp hội Thái cực Thành phố, tình thông vai bộ Thái cực kiếm, dẫu rằng “bình khí” mà mẹ dùng là loại kiếm có thể kéo ra và thụt vào, nhưng một khi thật sự nổi giận, hậu quả cũng có thể rất thảm hại. Tôi ôm đầu vừa chạy vừa kêu la, chưa được bao nhiêu bước thì đã bị chiếc đầm làm cho vấp ngã. May thay chỗ này không phải lễ đường, nếu không, tôi nghĩ tôi chẳng còn mặt mũi lần lộn trong dòng họ và bạn bè nữa.

Giờ đây, tôi đang ngồi trên xe hoa cùng với em họ của mình và chơi trò “Quả địa cầu”, không phải chúng tôi không muốn chơi trò nào cao cấp hơn, mà sự thật là đạo cụ quá thiếu thốn. Chơi trò này thì chỉ cần có đôi tay là được, vì vậy, thôi thì cứ để nó giúp chúng tôi giết thời gian vậy.

Cũng không thể trách chúng tôi, chúng tôi vừa kết thúc quá trình quay video kéo dài hơn hai tiếng, điện thoại sớm đã bị tôi bóc lột đến chỉ còn một nấc pin, nếu còn giây vò nó, nhờ có ai tìm tôi thì nguy, đành tiêu khiển bằng trò giải trí tiết kiệm năng lượng này vậy. Anh chàng phụ rể ngồi ở ghế lái phụ quay lại nhìn chúng tôi, em họ nhìn hần và cười chào.

“Hai người còn trẻ con quá nhỉ?” Ừm, may mà gương mặt nhìn cũng không đáng ghét, nếu không hẳn sẽ phải vì câu nói mang ý châm chọc của mình mà tiếp nhận sự khinh bỉ của tôi. Anh đâu có phải là cá, làm sao biết cá vui hay buồn?

“Cho tôi chơi chung với nhé?”

Hai bàn tay của tôi và em họ khựng lại giữa không trung, cùng quay qua nhìn hần.

“Thế nào? Chỉ cho phép hai cô được trẻ con, còn tôi thì không được ôn lại ký ức tuổi thơ à?” Khi cười, hai mắt đều cong lên. Đây là bạn của anh rể tiêu chuẩn đó sao? Sao trước giờ chưa từng gặp?

“Anh biết chơi sao?” Tôi nhường mảy hỏi.

“Thì cứ thử xem.” Dứt câu, hần giơ hai tay ra trước mặt chúng tôi, thủ sẵn tư thế. Tôi có hơi lưỡng lự mà từ từ đưa tay ra, trò chơi bắt đầu.

Kết quả là hần càng chơi càng hứng chí, những bài đồng ca ấy hần thuộc còn hơn chúng tôi, ba đứa đều vô cùng cao hứng. Bác tài xế lắc đầu chịu thua, mỉm cười cảm thán rằng chúng tôi vẫn còn nhỏ quá.

Hôn lễ diễn ra khá thuận lợi, tôi chỉ cần đứng ở sau lưng chị họ rồi mời vài ly rượu. Trang phục này khiến tôi không thoải mái, nhưng chỉ một ngày thôi,

thế nào cũng phải kiên trì đến cùng. Khi buổi tiệc kết thúc, chúng tôi cùng đôi tân nhân đi ra nhà hàng, đầu hơi choáng, tôi nhất thời không chú ý thấy bậc thang. Có một người ở bên cạnh dìu tôi, ngược lên nhìn, thì ra là người đã cùng chơi trò “Quả địa cầu”.

“Cám ơn.”

“Đừng khách sáo.” Vẫn là đôi mắt hình vòm cung vì cười, “Cô uống hơi nhiều rồi phải không?”

“Hơ, tạm tạm.”

“Cô là em của cô dâu à?”

“Ừm.” Bộ lễ phục không tay khiến tôi rùng mình vì lạnh, bèn chỉ chỉ vào chiếc áo vest màu xám của đối phương mà nói: “Cho tôi mượn mặc một chút được không? Dù gì anh cũng còn áo sơ mi ở trong.”

Hắn ngẩn ra một lúc rồi nhanh chóng cởi áo khoác ra cho tôi.

“Ngại quá, đáng lẽ tôi phải chủ động đưa cho cô mới phải.”

Tôi nhìn hắn, nghe hắn khoe chiếc răng cửa không mấy trắng của mình. Chịu thôi, những người da trắng thì răng rất ít khi trắng, nghĩ chắc là do cân bằng tỉ lệ.

Cuộc giao lưu của chúng tôi chỉ dừng lại ở đây, sau đó hắn đã cùng những người khác đi phá rối động phòng, tôi sợ bị chuốc rượu nên đã lên bỏ về, áo sơ mi tôi nhờ bác gái hoàn trả.

Nhưng dường như con người này cảm thấy sự việc cần phải được tiếp diễn. Nếu biết trước về sau phải rắc rối như vậy thì lúc ấy, có đánh chết tôi cũng không thêm nhìn hắn thêm một mắt, chỉ tiếc là không ai biết trước chuyện tương lai. Vị huynh đài này chẳng biết đã chạm phải sợi dây thần kinh nào, ba ngày sau hôn lễ, hắn đã gọi vào di động của tôi. Tôi ngồi nhìn trần nhà ngẫm nghĩ gần nửa phút sau mới nhớ ra hắn là ai.

“Ồ, anh là quả địa cầu à!”

Bên kia điện thoại im lặng vài giây.

“Thật ra tôi tên là Vương Giả, cô có thể gọi tên của tôi, cũng có thể gọi tôi là Tiểu Vương.”

Cơ thịt ở xương gò má của tôi bị dây thần kinh làm cho giật giật lên vài cái. Tên của người này sao mà... lại còn Tiểu Vương nữa chứ.

“Hơ hơ... Hơ hơ...” Tôi cười trừ, “Anh có chuyện gì à?”

“Cô đừng khẩn trương, tôi đã hỏi xin số điện thoại từ anh rể của cô, không có ác ý gì đâu, chỉ là muốn hỏi cô có thời gian ra dùng bữa cơm không?”

Khẩn trương cái đầu anh, anh có phải là nhân vật gì quan trọng đâu mà tôi phải khẩn trương. Bây giờ là thế kỷ 21 rồi, sao còn có người dùng cách cũ xì như thế để hẹn người khác giới chứ, và lại còn để tôi gặp phải nữa, thật không biết nên khóc một trận hay ngẩng mặt lên ha ha ba tiếng đây.

“Hơ... không có thời gian.”

“Thế à, vậy ngày mai tôi gọi lại. Cô đang ở văn phòng à? Công việc bận rộn lắm không? Tôi nghe chị cô nói cô làm biên tập viên ở tòa soạn phải không?”

Tôi không có kinh nghiệm chiến đấu, vì thế đã quên mất phải phản bác lại câu nói ngày mai sẽ gọi lại của hắn mà chỉ còn nhớ những câu hỏi tiếp theo. Đoán chừng hắn muốn nấu cháo điện thoại, tôi vội vàng ngắt lời.

“Ngại quá, tôi đang rất nhiều việc, không nói với anh nữa, bye!”

Cúp máy, tôi trẻ môi, lập tức gọi cho anh rể đang tận hưởng tuần trăng mật với bà chị tại Lệ Giang, chất vấn anh ấy sao lại có thể tự ý cho người khác số điện thoại của tôi. Kết quả của sự việc này là tôi phải nghe bà chị họ còn dài dòng hơn mẹ của tôi giáo huấn cho một trận, từ tam hoàng ngũ đế đến giai đoạn sơ khai của chủ nghĩa xã hội, từ việc tôi sinh ra không biết khóc cho đến việc tôi làm vỡ chai rượu trong tiệc cưới, mà trung tâm chủ đề của những lời nói ấy chính là: tại sao cuộc đời của tôi lại thất bại như vậy, đã hai mươi tuổi rồi, là lúc phải quen một người bạn trai rồi.

Đúng là xui mà, rõ ràng là chồng của cô tạo nghiệt trước, bây giờ lại nói như là lỗi của tôi vậy.

“Ngừng! Lời nói của chị em sẽ suy nghĩ. Bây giờ em phải cúp máy đây, chị không tiếc tiền roaming thì em cũng xót phí điện thoại đường dài. Tân hôn vui về!”

Trong lúc bực dọc, tôi lỡ tay bấm tắt bản thảo chưa sao lưu mà mình đã cất công sửa trong mấy ngày qua, tức thì nhảy dựng lên như một kẻ điên.

Ai ngờ chuyện vẫn chưa xong, ngày hôm đó mẹ tôi đã gọi đến cảm râm, trải qua cuộc điều tra toàn diện của bà, tôi có được một lý lịch trích ngang về tên đó như sau.

Vương Giả, nam, hai sáu tuổi, tốt nghiệp ngành công nghệ thông tin trường Đại học danh tiếng nọ, là tinh anh ngành IT, tự mở công ty, quy mô không lớn nhưng tiền đồ phát triển rất lớn. Cao 1m80, nặng 75kg, giỏi môn cầu lông, mười hai tuổi đã thi piano cấp 8, sở thích là nghe nhạc giao hưởng. Bố mẹ đều là thành phần trí thức, cá nhân Vương Giả sở hữu một căn hộ 200 mét vuông tại khu cao cấp, Honda Accord một chiếc, tài khoản tiết kiệm vài cái.

Tuy chưa thuộc cấp kim cương, nhưng với điều kiện của tôi mà nói, Vương Giả trong mắt mẹ tôi chẳng khác nào một con rùa vàng từ trên trời rơi xuống. Bà vô cùng phần nộ với thái độ dửng dưng của tôi, còn cảnh cáo tôi nếu làm người ta khó xử thì sẽ lột da tôi ra. Vì bảo vệ cho mạng nhĩ của mình, tôi đành nhận lời mẹ lần sau khi hắn gọi điện đến, tôi sẽ không vô cớ từ chối lời hẹn của người ta. Nhưng tôi thật sự vẫn cảm thấy rất khó hiểu, trong thời thế bây giờ, giữa cái xã hội chị em phụ nữ không ngại theo đuôi đàn ông, thì một người có điều kiện như Vương Giả tại sao vẫn còn đơn chiếc?

Vừa cúp máy thì Ninh Hải đứng lúc từ phòng tắm đi ra, đang cầm khăn lông lau tóc, nhìn thấy vẻ mặt như trái khô qua của tôi, cậu ấy cười hỏi:

“Có người nợ tiền cậu à?”

Tôi quỳ xuống sô pha, đầu cúi xuống chóng cảm lên đầu gối, cuộn người lại như một con ốc sên.

“Ninh Hải... làm sao đây?... Mẹ bắt mình đi xem mắt kia!” Giọng nói buồn buồn vọng ra.

Ninh Hải ngồi xuống bên cạnh, xoa đầu tôi và thở dài:

“Rồi cũng có ngày đó thôi.”

Tôi ngẩng đầu lên,

“Vậy mình phải làm sao?”

“Sao lại là ‘cậu phải làm sao’? Là chúng ta phải làm sao. E là mình cũng sắp trốn không khỏi rồi.”

“Vậy chúng ta phải làm sao đây?”

“Nói thật thôi, đồng tính.” Ninh Hải rất bình tĩnh.

“Hừm?” Tôi mở to mắt.

“Cậu dám không?” Ánh mắt dò thám nhìn tôi.

“Không dám.” Tôi vô cùng thành thật.

“Vậy kéo được thì kéo, giấu được ngày nào hay ngày đó vậy. Thật ra mình cũng hơi lo lắng.”

Tôi lại cúi đầu, tiếp tục làm ốc sên.

“Những lúc thế này sẽ nghĩ, phải chi mình là trẻ mồ côi thì hay biết mấy....”

Ninh Hải đánh tôi một cái, “Xui xẻo! Nói lung tung gì vậy! Gặp mặt thôi mà, lúc về nói không thích là được thôi.”

“Vấn đề là đã gặp rồi, tài nguyên còn rất tốt, không có lý do để không thích mới chết.”

“Hừm???”

Ninh Hải nắm cổ áo của tôi kéo tôi lên.

“Gặp lúc nào? Sao mình không biết?”

“Ninh Hải da của cậu trắng thật, thơm quá, cho mình hôn một cái nha...” Tôi vừa nói vừa sắp đến gần. Ninh Hải dùng tay bịt miệng tôi lại, “Đừng đánh trống lảng, nói mau! Gặp lúc nào? Tài nguyên rất tốt? Tức là cậu rất hài lòng rồi?”

“Đâu có đâu! Cũng tại lễ cưới của bà chị họ, hắn là một trong các phụ rể, nói có vài câu thôi, làm sao mà mình biết lại phiền phức như vậy!”

“Chắc chắn là cậu đã quyến rũ người khác.”

“Ninh Hải, lời nói phải bằng lương tâm nhé. Dùng từ quyến rũ với mình thì chẳng khác nào bảo Trương Phi cho mượn áo sườn xám đâu.” Tôi xụ mặt nói.

“Khó nói lắm, cậu không biết có loại người được gọi là ‘hot ngầm’(*) à? Tớ thấy cậu phù hợp lắm.”

(Chú thích: 闷骚 ‘hot ngầm’, từ Hán Việt: “Muộn tao”, là từ hình dung mới của văn học Trung Quốc, là một từ xuyên tạc giả [tức là không có ý châm chọc]. Ý chỉ những người bề ngoài nhìn rất tử tế và nghiêm túc, thật ra bên trong rất là cuồng nhiệt. Nó là một cách biểu hiện hơi vòng vo, nhưng cũng chính vì sự hàm súc ấy mà đưa cái “ngầm” đó lên một cảnh giới cao, là một kiểu phóng túng của sự nghiêm túc giả. Nó được biết đến như một từ ngữ dịch lầy âm từ chữ “man show” của tiếng Anh, loại người này không dễ dàng bộc lộ hỷ nộ ái ố và tình cảm của mình, nhưng trong một số trường hợp đặc

biệt nào đó, biểu hiện của nó lại luôn khiến người ta bất ngờ.)

“Vậy thì cho mình hot cái nha.” Tôi cúi mặt vào chỗ cổ áo của Ninh Hải, cậu ấy run lên vì nhột, song cũng không đẩy tôi ra.

Vương giả vương thật gì cũng kệ, Ninh Hải mới là quan trọng nhất, những chuyện khác, chờ tôi xong việc rồi tính sau. . .

Hôm sau khi tan ca, tôi phát hiện có một chiếc Accord với biển số ** 3333 rất bắt mắt đậu ngay trước tòa soạn nơi tôi làm việc, chân bunn rùn tới mức ngồi phịch xuống thềm hoa ven đường, vô cùng mất hình tượng. Tạm không nói là loại xe gì, cho dù là BMW, ngoài đường cũng rất nhiều, nhìn vào thì cũng chỉ ngưỡng mộ rồi thôi. Nhưng nếu tôi ngồi vào chiếc xe mang biển số đặc biệt này, ngày mai tôi chắc chắn sẽ trở thành đề tài bàn luận của cả tòa cao ốc. Nói sao đi nữa, mua xe chỉ cần có tiền là được, nhưng muốn lấy số đẹp, ngoài tiền ra còn phải có mối quan hệ rộng rãi và hậu thuẫn vững vàng. Thời đại ngày nay đã không còn thịnh những con số 8 với 6 nữa mà đang trào lưu Kim 3 Ngân 4, lần này hay rồi, số xe cừ nhất thành phố xuất hiện tại công ty tôi, từ xa đã có những người nhiều chuyện đứng nhìn. Cái tên Vương Giả về mặt tuổi tắn thật chất lại chứa đầy lòng hư vinh kia chẳng biết là đang khoái chí vì chuyện gì, nhìn không khác gì những tên giàu sụ vì ăn hên! Cái ấn tượng “cũng không tệ” trong lần gặp gỡ đầu tiên lập tức tiêu tan!

“Tan ca rồi à? Hôm nay rảnh không? Cùng ăn tối nhé?”

“A! Ông Vương à! Trùng hợp thật, ông đến đây có công việc gì à?” Vì muốn người khác nghe thấy nội dung cuộc trò chuyện, tôi cố ý nói rất lớn tiếng, khiến Vương Giả hoảng cả hồn.

“À à, đúng vậy, cô không cần lớn tiếng vậy đâu, tôi nghe thấy mà.”

“Vậy thì ông làm việc của ông đi nhé! Tôi về đây không làm phiền ông nữa! Tạm biệt nha!” Nói xong tôi bước nhanh rời khỏi, leo lên con cừu đồ của tôi.

Cừu đồ là một chiếc xe đạp leo núi màu đỏ hiệu Giant, tôi đã mua nó lúc mới bắt đầu đi làm. Chạy xe này vừa an toàn vừa kinh tế, bảo vệ môi trường, còn có thể rèn luyện sức khỏe, những lúc Ninh Hải hoặc Trần Đàm đến đón tôi tan ca, tôi chỉ việc cho nó vào cốp xe là xong. Tôi vô cùng thích nó, nên đặt tên cho nó là Cừu đồ.

Khi tôi rẽ qua một con đường khác, chiếc Accord đáng ghét ấy vẫn còn chạy theo. Đã từng thấy người phiền phức, nhưng chưa từng thấy ai phiền đến mức này. May là hần không hạ kính cửa sổ xuống gọi tôi, mà chỉ chạy theo chậm chậm ở phía sau. Nếu không, tôi nhất định sẽ lấy vỏ chuối trong giỏ xe ném vào xe hần. Ủa? Ai bỏ vỏ chuối vào xe của tôi vậy?

Đương nhiên là tôi không thể về nhà, Ninh Hải nói tối nay có công việc, bảo tôi tự giải quyết bữa tối. Vốn dĩ định chạy về nhà mẹ ăn nhờ một bữa, bây giờ xem ra không được rồi, nếu để mẹ tôi nhìn thấy hần, thật khó nói tôi có bị mẹ gỏi lại đưa vào chiếc xe bốn số 3 ấy không. Vừa chạy vừa suy nghĩ đối sách, khoảng 200 mét sau, tôi quyết định chạy về phía thành đồng.

Ừm, không sợ chết thì cứ chạy theo đi. Tôi chạy thẳng vào chỗ làm của Trần Đàm – Đồn cảnh sát Thành phố, vừa tới trước cửa, tôi dừng xe là nói ngay với chủ bảo vệ:

“Có chiếc xe cứ chạy theo cháu! Chính là chiếc đó đó, nhìn thấy không? Chú giúp cháu hỏi chuyện hần đi, cháu sợ quá.”

Tôi từng đến đây vài lần, chú bảo vệ biết tôi là bạn của Trần Đàm, lại vì đã đứng làm bảo vệ trước đồn cảnh sát bao năm rồi, nằm mơ cũng muốn được làm cảnh sát một lần, được hùng hổ mà lấy khẩu cung rồi phá án. Lần này tôi đã cho ông ấy cơ hội ngàn năm có một, làm sao mà ông chịu bỏ qua. Thế là, một người tuổi cận sáu mươi với vóc người như thanh niên hai mươi đã chạy thoăn thoắt tới bên chiếc Accord, vỗ vỗ vào kính xe. Tôi cười gian xảo đắc thắng rồi huýt sáo cười con cừu của mình về nhà.

Tuy nhiên, trời không cho tôi được toại nguyện. Vương Giả không vì sự bắt nạt của tôi mà rút lui, trái lại còn như được thêm thêm dầu chổi, thế không bỏ cuộc. Vì hần là bạn của anh rề, tôi không dám nói với hần tôi thích con gái hơn nữa tôi đã có bạn gái, chuyện này mà truyền đến tai của mẹ tôi thì tôi và Ninh Hải chẳng khác nào bị đưa ra pháp trường trước kẻ hoạch. đành vận óc suy nghĩ đối sách thôi, thật là đau đầu vô cùng. Ninh Hải cũng bận đến đầu tắt mặt tối, không có thời gian bận tâm chuyện con con này của tôi. Cũng phải thôi, cậu ấy biết rõ thái độ của tôi đối với người khác phái mà, cần bản chẳng cần lo lắng.

Khó khăn lắm mới chờ đến ngày cuối tuần không cần đi làm. Mới sáng sớm, tôi đã bị tiếng chuông điện thoại dậy từ giấc ngủ ấm áp giữa mùa xuân. Hiển nhiên là điện thoại của Ninh Hải, bởi vì tôi không bao giờ cho ai có cơ hội phá rối giấc ngủ của tôi. Cửa phòng đang đóng, Ninh Hải không có ở đây. Trong mơ hồ tôi cầm điện thoại lên nghe, bên trong là một giọng nam khàn khàn.

“Hi! Tiểu công chúa thân mến, đã dậy chưa vậy?”

Tôi sững người. Sao lại có người gọi Ninh Hải như vậy? Chính tôi còn chưa từng gọi như vậy mà.

“Ồ, chờ một chút.” Tôi bấm bấm một tiếng rồi gọi: “Ninh Hải.!!! Điện thoại!!!”

Tiểu Hải mặc đồ ngủ, cổ quần khăn lông đi vào phòng, tóc vẫn còn ướt, cậu ấy cầm điện thoại rồi quay ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại.

Tôi chớp chớp mắt, nằm xuống. Nhưng, không còn muốn ngủ nữa. Lăn qua lăn lại một hồi thì Ninh Hải bước vào, đã thay đồ xong và trang điểm nhạt.

“Lạc Dịch, mình phải ra ngoài đây, bữa trưa mình để ở trên bàn, cậu thức dậy thì làm nóng lại nhé. Hai hôm nay cậu nóng lắm, bớt uống sữa chua lại nha. Trong tủ lạnh có dưa hấu, nếu có xem phim thì lấy ăn. Quần áo mình đã giặt rồi, lát nữa thức dậy nhớ phơi lên nha, nghe chưa?”

“Chủ nhật mà cậu còn đi đâu vậy?” Tôi nói một cách biếng nhác, “Trời đẹp như vậy mà cũng không ở nhà với mình.”

“Suốt ngày ở nhà với cậu rồi cuối tháng hộp gió tây bắc à? Hơn nữa cậu toàn ngủ thôi thì cần gì mình nữa.”

Bất được chữ quan trọng trong câu, tôi liền bỏ dậy ôm lấy Ninh Hải.

“Thì ngủ với mình...”

Ninh Hải đẩy tôi ra, “Làm nhăn hết áo bây giờ! Được rồi, hơn 10 giờ rồi dậy mau. Việc mình mới nói đừng có quên đó nha? Minh đi đây.”

Ninh Hải nói xong là đi, tôi kéo vạt áo cậu ấy, “Vậy bữa tối thế nào?”

Cậu ấy dừng chân, ngẫm nghĩ rồi nói: “Mình sẽ cố gắng về sớm, nếu thật sự không kịp thì cậu ra ngoài ăn nha. Nghe lời. Ngoan thật!”

Dứt lời Tiểu Hải hôn tôi một cái rồi ra khỏi nhà.

Tôi lại nằm xuống giường, ngẫm nghĩ xem người trong điện thoại kia là ai, sau đó lắc đầu quyết định không nghĩ ngợi lung tung. Hai người sống với nhau, niềm tin là rất quan trọng, điều này tôi hiểu.

Thôi thì ngủ một lúc nữa vậy.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kể Trong Câu Chuyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 14

Đấu trí với Vương Giả đúng một tháng, tôi tưởng tượng mình đã sắp sụp đổ, giờ đây chỉ cần nhìn thấy xe Accord màu đen là tôi lập tức tăng tốc bàn đạp, nếu cứ tiếp tục thế này, hần không sao nhưng tôi chắc chắn sẽ điên. Ninh Hải quá nhiều việc, muốn cùng cậu ấy thương lượng giải pháp cũng không hạn được thời gian. Sau rất nhiều đêm đấu tranh nội tâm, tôi quyết định nói thẳng với Vương Giả.

Cực một ván vậy. Cực hần là một người từng tiếp nhận trình độ giáo dục cao, ắt sẽ có cách nhìn chín chắn, hy vọng hần có thể nhìn nhận vấn đề một cách lý trí. Lỡ như thật sự quá bất hạnh, hần không phải một người bình thường mà còn mang chuyện này nói với gia đình tôi, cùng lắm tôi nói tôi không thích hần nên mới bịa ra câu chuyện này vậy. Quyết định vậy đi, vì những ngày tháng sau này!

Thế là, tôi đã đồng ý lời mời dùng cơm với hần, sự đồng ý dễ dàng này của tôi khiến hần khá bất ngờ. Trước giờ tan ca, tôi cảnh cáo hần hãy đậu xe trong con hẻm cách nơi tôi làm việc 500 mét, sau đó thì lên là lên lút, nhìn trước nhìn sau, xác định không có đồng nghiệp nào ở gần, tôi mới xẹt nhanh vào trong xe.

Thứ nghênh đón tôi là bó hoa hồng đỏ rực to thật to trên ghế ngồi, khóe môi của tôi lại bất giác giựt giựt.

“Hoa ngồi ở đây, vậy tôi ngồi ở đâu? Thôi tôi ra phía sau ngồi vậy.” Vừa nói vừa kéo cửa xe sau.

“Áy đừng đừng, hoa để ở phía sau là được, cô ngồi ở đây đi.” Vương Giả cười. “Cô đặc biệt thật, lần đầu tiên thấy có người nhận được hoa mà có phản ứng như vậy đây.”

Ừm, chịu thừa nhận là cao thủ tình trường rồi sao. Tôi thầm khinh bỉ.

“Tôi có một đồng nghiệp đã nhận được 999 đóa hoa hồng vào ngày lễ tình nhân, rất đẹp.” Tôi nói từ từ.

“Những người làm về văn học đều lãng mạn như vậy. Cô có thích không? Cô thích thì tôi cũng có thể cho người gửi đến phòng làm việc.” Vương Giả không hiểu ý trong lời nói của tôi, còn ngây thơ tiếp lời.

“Tôi không phải người làm về văn học, tôi chỉ là một kẻ sửa chính tả cho những người làm về văn học.” Tôi sửa lưng, “Phó tổng biên của chúng tôi là một phụ nữ trung niên, khi nhìn thấy bó hoa hồng đó, cô ấy cảm thán: cái này mà mang đi mua hành lá, biết mua được bao nhiêu ký nhì!”

Sắc mặt của Vương Giả ngưng ngừng, tôi nín cười, tiện thể nhắc nhở:

“Chạy đi, đến trễ thì không còn chỗ ngồi đâu.”

Gi chứ! Tự nhiên dẫn tôi đi ăn bò bít tết! Tôi biết dùng cả hai tay trái phải đẩy, nhưng duy nhất không cắt được những thứ nửa chín nửa sống này thôi. Trước đây đều do Ninh Hải cắt sẵn, tôi chỉ việc cầm nửa lấy ăn là được. Bây giờ thì xong rồi, đầu thế nào đưa hết nguyên miếng vào miệng, cắt nửa ngày

trời, tôi bỏ cuộc, đặt dao và nĩa qua hai bên. Cảm ly lên hóp một ngụm rượu, khó uống quá! Tôi thở phò một hơi, Vương Giả nhìn tôi với ánh mắt vô tội, hỏi một cách cân trọng:

“Không hợp khẩu vị à?”

Tôi loay hoay nãy giờ vẫn chưa ăn được một miếng nào thì có gì mà hợp hay không hợp khẩu vị? Mà thôi, tôi đến đây không phải để ăn thịt bò, đặt khăn ăn xuống bàn, tôi nhìn Vương Giả và nói:

“Anh có biết tình yêu đồng tính là gì không?”

Vương Giả hơi sững người, “Ồ, biết chứ. Là đàn ông yêu đàn ông, phụ nữ yêu phụ nữ.”

“Anh có suy nghĩ gì?”

“Không, tôi không phải....”

Bó tay.

“Tôi không phải nói anh đồng tính, tôi hỏi anh có cách nhìn gì về họ?”

“Ồ. Cũng không có gì, đâu liên quan đến tôi.”

“Anh có cảm thấy gớm không?”

“Đâu có, đó là sở thích của người ta, tại sao tôi phải gớm?” Nét mặt của Vương Giả rất vô tội.

Sở thích? Trên đời lại còn có người cho rằng tình yêu đồng tính là sở thích?

“E hèm!” Tôi tăng hăng, “Tôi chính là người đồng tính.”

Vương Giả há hốc mồm nhìn tôi, cố gắng mở to mắt, to đến mức kính áp tròng cũng muốn rớt ra. Tôi nhìn hấn ta, mỉm cười và im lặng chờ đợi.

Rất lâu sau, Vương Giả mới thu lại ánh nhìn của mình, có hơi hoảng loạn mà hóp một ngụm rượu đồ.

“Thật ra, nếu cô không thích tôi, tôi, tôi sẽ không làm phiền cô nữa.... cô.... cô không cần phải dùng cách này....”

Trời!

Đã nói đến mức này rồi, nếu để hiểu lầm luôn thì càng thêm rối, chi bằng nói rõ vậy.

“Không, tôi không viện lý do để từ chối anh, tôi thật sự chỉ thích con gái. Hơn nữa, tôi đã có bạn gái.” Vừa nói, tôi vừa lấy điện thoại ra, hình nền là ảnh của Ninh Hải, tôi đưa cho Vương Giả xem.

“Đây là bạn gái của tôi, tôi rất yêu cậu ấy, hiện giờ chúng tôi đang ở bên nhau.”

Vương Giả nhìn vào điện thoại của tôi, rồi ngược lên nhìn tôi, tôi đáp lại hấn bằng ánh mắt khẳng định. Hấn trả điện thoại cho tôi, rồi rút tay về bàn ăn, chau mày không nói chuyện.

“Tôi nghĩ, tôi đã cho anh rất nhiều ám chỉ rồi. Có lẽ tạo hình của tôi trong hôn lễ hôm ấy đã khiến anh hiểu lầm. Ngày thường, tôi để tóc ngắn, trang phục cũng thiên về trung tính, đây là một trong những cách ăn vận của những người đồng tính nữ, tôi nghĩ anh đã phải nhìn ra được gì đó.” Tôi cố gắng nói dễ hiểu một chút. Vì nếu tôi nói với hấn tôi là T, không chừng tôi còn phải mất nhiều thời gian để giải thích T là gì.

“Tôi... tôi không mấy hiểu... tôi chưa bao giờ tiếp xúc...”

“Hi, bây giờ thì anh hiểu rồi đấy, không phải vì anh thế nào mà tôi từ chối anh, căn bản là tôi không thể nào yêu anh.”

“Hiểu, hiểu rồi.”

“Rất xin lỗi.”

“Không không, là tôi có lỗi mới đúng.” Vương Giả nhìn tôi.

Ấn tượng đối với hấn lại tốt được một chút rồi.

“Vậy, tôi có thể có một thỉnh cầu không?”

“Chuyện gì?”

“Anh có thể giúp tôi giữ bí mật không? Tôi chưa muốn để người nhà biết. Kể cả anh rể của tôi.”

“Đương nhiên là được, tôi sẽ không nói với bất kỳ ai đâu. Cô cứ yên tâm.”

Nói xong thì hần cười, người đàn ông này xem ra cũng không đáng ghét.

“Chúng ta có thể tiếp tục làm bạn, nếu như anh vẫn có thể chấp nhận.”

“Ồ.” Vương Giả gật đầu liên tục, “Được, chúng ta vẫn là bạn.”

“Hi hi, tôi có thể giúp anh tìm bạn gái đấy, tôi quen rất nhiều cô gái xinh đẹp ấy nhé.”

“Hi hi,” Vương Giả cười khò, “VẬY cô, ý tôi là hai cô, định sẽ tiếp tục như vậy?”

“Hửm? À, đúng vậy, chúng tôi yêu nhau.”

“Tôi biết! Ở nước ngoài, những người giống như cô có thể kết hôn đấy.” Không hiểu vì sao Vương Giả lại trở nên kích động, sắc mặt cũng đỏ hơn.

“Hơ, cảm ơn.” Tôi cười cười, “Vấn đề của chúng tôi không phải kết hôn, mà là phải nói như thế nào với gia đình.”

“Cũng đúng. Rất khó khăn à?”

“Ừm, hơn nữa không chỉ là khó khăn.”

“Nếu cô cần, tôi có thể giúp đỡ!” Vương Giả vội tỏ thái độ.

“Anh, anh giúp bằng cách nào?” Tôi rất ngạc nhiên, thật không ngờ hần lại có phản ứng như thế.

“Tôi có thể giúp thuyết phục chị và anh rể của cô. Nếu như hai người có ý định giấu chuyện này, tôi có thể giả làm bạn trai của cô.” Vương Giả gấp gáp nói.

Tôi ngẩn người, rất cảm động, tôi thật sự không ngờ phản ứng của Vương Giả lại là như vậy. Tôi vốn đã chuẩn bị sẵn tâm lý hần sẽ tỏ thái độ khinh bỉ rồi phải tay bỏ về, sau đó tôi sẽ phải về nhà ứng phó tàn cuộc.

“Cảm ơn anh, thật đấy, vô cùng biết ơn anh. Trước đây, tôi cứ ngỡ mọi người đều rất bài xích xu hướng tình cảm của loại người như chúng tôi, nhưng hôm nay, anh đã cho tôi thêm niềm tin.” Nụ cười của tôi là xuất phát từ nội tâm.

“Hi hi, thật ra tôi cũng có chút tò mò.” Vương Giả gãi đầu. Tôi đột nhiên nhớ đến Quách Phong Dương, xem ra có rất nhiều đàn ông đều có động tác này.

“Tò mò điều gì? Chúng tôi đâu phải có ba đầu sáu tay.”

“Không không! Chỉ là... cũng không biết phải nói sao nữa.”

“Hiếu kỳ về cuộc sống của chúng tôi phải không? Thật ra cũng không có gì đặc biệt, không khác những gia đình bình thường khác đâu, chỉ là giới tính của chủ hộ không như họ mà thôi.”

“Ha, có những gia đình, chủ hộ cũng là nữ đấy.”

“VẬY sao? VẬY thì tôi không nên quơ đũa cả nắm rồi.”

“Hai người quen nhau như thế nào vậy?”

“Bạn đại học. Vương Giả à.”

“Sao?”

“Tôi có thể trả lời một số câu hỏi của anh, nhưng tiền đề là, anh có thể gọi cho tôi một phần mì xào không?”

Chờ khi tôi ăn no uống đủ và cùng Vương Giả rời khỏi nhà hàng, tâm trạng chợt thấy rất vui. Giải quyết được một vấn đề lớn, còn quen được một người bạn mới, thật không tệ. Vương Giả đã rất là lương thiện mà không nhắc lại chuyện ở đồn cảnh sát lần trước, nhờ vậy tôi cũng bớt ngại hơn, ngấm lại... ừm, người bạn này cũng được lắm.

Trong lúc chờ Vương Giả lấy xe, tôi ngó ngang ngó dọc tìm gì đó để ngắm nhìn, và thế là, đã nhìn thấy điều không nên thấy.

Tại quán ăn Nhật ở bên kia đường, bên trong vách kính to, Ninh Hải đang dùng bữa cùng một người đàn ông. Trông họ trò chuyện rất vui vẻ, người đàn ông ấy có vẻ khá mạnh mẽ và lực lưỡng. Đứng nhìn từ bên này, mặt của tôi tức thì tối sầm, cảm giác thoải mái ban nãy thoáng chốc biến mất.

Xe của Vương Giả đứng lúc dừng lại, tôi im lặng nhìn thêm một lúc rồi lên xe, trước khi đóng cửa, tôi nhìn qua đối diện một lần nữa. Hiển nhiên là Ninh Hải không phát hiện ra tôi, cậu ấy vẫn cười nói, tôi đóng sầm cửa lại, rời khỏi nơi này.

Về đến nhà, tôi tắm rửa thay đồ xong thì ngồi phịch xuống sofa, mở tivi lên xem, nhưng tâm hồn lại không biết đã đi đâu. Thực giác nói cho tôi biết, người đàn ông kia chính là người đã gọi Ninh Hải là tiểu công chúa vào buổi sáng hôm ấy, Ninh Hải có quan hệ gì với người đó? Bạn bè? Người thân? Hay là gì khác?

Ninh Hải về rất muộn, muộn đến mức tôi đã ngủ quên trên ghế. Trong mộng lung tôi nghĩ thấy mùi rượu, còn có một bàn tay mát lạnh đặt lên vai tôi.

“Lạc Dịch, dậy đi, lên giường rồi ngủ.”

Tôi ngồi dậy, vừa dụi mắt vừa hỏi:

“Sao bây giờ mới về?” Đột nhiên nhớ đến chuyện đó, tinh thần cũng tỉnh táo hơn đôi chút, “Cậu đã đi đâu hôm nay vậy?”

“Đi ăn cơm với một người bạn, trò chuyện được một lúc, không ngờ lại trễ như vậy. Tối nay cậu đã ăn gì?”

Ừm, cũng may là đã thành thật.

“Minh đi ăn với Vương Giả, Ninh Hải, nói cậu nghe nhé, tớ đã giải quyết xong chuyện đó rồi!” Tôi có hơi hưng phấn mà nói.

“Vậy à? Chúc mừng nha. Mau ngồi dậy lên giường ngủ đi, mình đi tắm đây, hôm nay mệt quá.”

Ninh Hải nói xong thì đã đứng dậy đi lấy đồ ngủ vào phòng tắm, tôi ngồi ngơ ngác trên sofa. Cậu ấy không hỏi tôi đã giải quyết như thế nào sao?

Tình cảm của hai người dù có tốt cách mấy thì suốt ngày ở bên nhau cũng sẽ cảm thấy phiền. Tôi và Ninh Hải đều thuộc loại người thích có một ít không gian tự do. Hướng chí cả hai đều là người thành niên, tuy có người nói đứng trước tình cảm, bất cứ ai cũng là kẻ khờ khạo, nhưng tôi cũng không ấu trĩ đến mức sớm tối đều muốn dính bên Ninh Hải. Tôi rất hưởng thụ quá trình biến tình yêu thành tình thân của chúng tôi. Thêm nữa chúng tôi đến với nhau không phải vì tiếng sét ái tình, mà là trải qua một quá trình tìm hiểu và làm quen, điều này cũng quyết định tình cảm này là sâu đậm chứ không chỉ là cuồng nhiệt.

Tôi không quen với cách biểu đạt tình cảm quá lộ liễu, song thỉnh thoảng tạo một chút lãng mạn, mang chút thi vị cho cuộc sống cũng là điều cần thiết.

Sinh nhật của Ninh Hải sắp đến rồi.

Thật ra từ lúc quen biết Ninh Hải đến nay tôi chỉ cùng cậu ấy đón sinh nhật hai lần. Một lần là năm nhất đại học, quà tặng là một con gấu bông panda, rồi cùng đến KFC ăn. Sau đó Ninh Hải đi du học hai năm, trở về không bao lâu thì tôi lại vì thực tập mà rời khỏi, mãi đến năm ngoái mới có thể đón sinh nhật cùng Tiểu Hải, khi ấy chúng tôi còn chưa xác định quan hệ, vì vậy tôi cũng không dám biểu lộ điều gì. Lúc ấy ‘Trưng Bắc Thảo’ làm việc tại một xưởng đồ thủ công nghệ, tôi chọn một chiếc hộp âm nhạc thủy tinh rồi bảo bạn ấy giúp tôi thay tiếng nhạc trong ấy thành lời nói do tôi tự thu âm, đó là đoạn mô phỏng một nhạc chuông hài. Tôi vẫn còn nhớ khi tôi trao món quà này cho Tiểu Hải, cậu ấy đã cười vui đến mức nào.

Quà sinh nhật năm nay, tôi chọn một sợi dây chuyền bạch kim với mặt dây là hạt kim cương, đây là số tiền lớn nhất tôi từng sử dụng trong hơn hai mươi năm qua. Từ sau sự việc của Nhã Đình, Ninh Hải không chịu giữ thẻ lương của tôi nữa. Nói khó nghe một chút thì hiện giờ tôi chính là một kẻ ăn nhờ, tôi rất không thoải mái vì nhận định này, nhưng cũng không có cách nào khác, cũng trách bản thân tự suy nghĩ vậy thôi. Không cần tiêu xài nhiều, tiền lương của tôi được giữ trọn vẹn trong tài khoản, dùng nó để mua quà cho Tiểu Hải là thích hợp nhất rồi.

Về địa điểm dùng bữa, tôi chọn “Vườn Bá Hương” mà chúng tôi thường đến nhất, ông chủ và người phục vụ ở đây đều đã quen với chúng tôi, nhờ họ chuẩn bị một ít nền nhạc gì đó cũng khá dễ dàng.

Một tuần trước ngày sinh nhật, tôi đã bắt đầu trông chờ ngày đó đến. Tôi đi khắp các shop quà lưu niệm mới tìm đủ 100 ly nền hình trái tim, còn hẹn cả Max – chàng trai biểu diễn Cello ở “Vườn Bá Hương” hôm ấy nhất định phải đến.

Tôi hoàn toàn không ngờ, đến khi ngày đó thật sự giá lâm thì nhân vật chính, cũng tức là Ninh Hải, lại không có mặt.

Sáng sớm trước khi ra cửa tôi đã dặn rất kỹ là buổi tối cùng ăn cơm, cậu ấy vui vẻ nhận lời, nói là sáng nay qua tính kế bên có chút việc, khoảng trưa chiều là có thể về, buổi tối nhất định sẽ đúng giờ.

Sáu giờ, tôi có mặt tại nhà hàng. Nền ly đã được sắp xếp đâu vào đấy, Max cũng đã kéo hai đoạn nhạc ngắn.

Tôi gọi điện cho Ninh Hải, điện thoại vang lên giọng nói: Số máy quý khách vừa gọi hiện không nằm trong vùng phủ sóng. ...

Kỳ lạ, mạng lưới điện thoại đã được phân bố rất rộng rãi rồi mà, tình trạng nằm ngoài vùng phủ sóng như thế rất hiếm thấy. Chạy đi đâu rồi?

Nhưng thôi, cũng còn sớm, tôi ngồi xuống trò chuyện với người phục vụ Tiểu Khương và Max. Họ biết quan hệ của tôi và Ninh Hải, thái độ cũng rất bình thân, nhờ vậy mà khi trò chuyện với họ, tôi cũng thấy thoải mái hơn. Nhưng hôm nay, hai người này lại đùa nhau trên tôi sến, cười tôi dùng cách cũ xỉ như vậy để tỏ tình.

Không nói thì thôi, Tiểu Khương vừa nhắc thì tôi liền phản ứng ra ngay, lập tức chạy ra tiệm hoa gần đó mua một bó hoa hồng về. Tôi rất ít khi tặng hoa

cho Tiểu Hải, một mặt vì tôi hơi miễn cảm với phần hoa, mặt khác tôi cũng không thích những thứ không thiết thực này. Tuy nhiên, tôi không thích không có nghĩa là Tiểu Hải không thích, tôi biết đa số phụ nữ đều thích cái này.

Mọi việc đã xong, chỉ thiếu. Ninh Hải.

Lại gọi một lần nữa, vẫn là giọng nói không mang cảm xúc ấy.

Khi kim đồng hồ chỉ đến số bảy, tôi bắt đầu trầm lặng hơn, một mình ngồi ở một góc của sofa, nhìn những người ra ra vào vào. Đã hẹn với nhau là sáu giờ ba mươi, Ninh Hải lâu nay luôn đúng giờ, lòng tôi chợt có hơi thấp thòm.

Tám giờ, Tiểu Khương và Max lần lượt đi đến bên tôi, chiếc bàn trước mặt có thêm vài món điểm tâm, nhưng tôi chẳng hề thấy đói.

Chín giờ, tôi từ phần nộ dần chuyển sang lo lắng, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Sao lại cứ nằm ngoài vùng phủ sóng?

Không thể gọi về nhà Ninh Hải được, nếu cậu ấy ở nhà thì không thể nào lại ngoài vùng phủ sóng, lỡ như khiến bố mẹ cậu ấy lo lắng thì nguy. Trường học và công ty đều hết giờ làm việc rồi, điện thoại ở văn phòng cũng chẳng có người nghe.

Tôi hoang mang, đến lúc này tôi mới phát hiện ngoài điện thoại ra, tôi không còn cách nào khác để liên lạc với Tiểu Hải. Tôi không biết cậu ấy đang ở đâu, đã xảy ra chuyện gì, cảm giác bồn chồn này chiếm trọn con người tôi, khiến tôi đứng ngồi không yên. Nhưng tôi lại không có cách nào ứng phó, ngay cả phương hướng để tìm kiếm cũng không có.

Tôi quyết định về nhà, hoặc giả điện thoại ở nhà có tin tức của Ninh Hải. Nén và hoa tôi vứt hết ở nhà hàng, đón vội một chiếc taxi rồi đi ngay.

Trong nhà không có một ai, điện thoại bàn cũng không hiển thị cuộc gọi nhờ nào.

Tôi ủ rũ ngã xuống sofa, cảm giác bất an và hoảng sợ bao trùm lấy tôi. Bật tivi lên, tôi cần chuyển dời sự chú ý của mình, không thể để mình nghĩ đến những khả năng xấu, nhưng sự thật là, lời nói của những người trong truyền hình, tôi chẳng nghe lọt một chữ nào.

Tôi đứng dậy, ngồi xuống, đi vào phòng tắm, vào phòng ngủ, rồi lại chạy vào bếp, mở tủ lạnh ra, cầm một thứ gì đó rồi trở về sảnh.

Tôi không ngừng đi lòng vòng giữa căn nhà không rộng lớn của chúng tôi, tôi không ngừng gọi vào số của Ninh Hải. Có một giây phút nào đó, khi nhìn ra cảnh vật bên ngoài cửa sổ, tôi bỗng dưng sợ hãi những ánh đèn ấm áp của vạn gia.

Mười một giờ, điện thoại của Ninh Hải cuối cùng cũng có tín hiệu, tôi nín thở chờ đợi, tay bắt đầu run cầm cập.

“A lô?” Là giọng của Ninh Hải, xung quanh hơi ồn ào.

“Cậu đang ở đâu vậy?” Tôi hỏi trong gấp gáp.

“Mình còn đang ở bên này, xảy ra chút chuyện, xe của mình bị hư rồi, có thể về đến đó sẽ rất muộn!”

“Cậu có bị sao không?” Phản ứng đầu tiên của tôi là tai nạn xe, Ninh Hải cố gắng nói lớn để lấn át tiếng ồn của xung quanh, xem ra không có vấn đề gì lớn.

“Mình không sao! Mình rất tốt! Cậu đừng lo lắng, nghỉ sớm nha, không cần chờ mình đâu.”

“Có cần mình đến đón không? Cậu thật sự không sao chứ?”

“Không sao không sao! Không cần đến đây, cậu không tìm được chỗ này đâu, bên này ồn quá mình nghe không rõ, mình cúp nhé.”

“Vậy cậu nhớ cẩn thận, mau về nhà nha!” Tôi dùng sức nói hết câu này, vừa dứt câu thì điện thoại đã mất tín hiệu.

Bây giờ tôi mới cảm giác toàn thân được giãn ra, có thể ngồi vững vàng trên sofa rồi. Cúi đầu nhìn xuống, chẳng hiểu tôi đã cầm trên tay quả trứng gà từ khi nào, và nó, cũng đã bị tôi bóp nát từ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kể Trong Câu Chuyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chương 15

Khi Ninh Hải về đến nhà thì đã là ba giờ sáng, tôi nghe thấy tiếng cửa liền chạy vội ra phòng ngủ.

Người bước vào không chỉ có Ninh Hải mà còn có một người đàn ông. Tôi dụi mắt nhìn kỹ hơn, không sai, chính là người mà tôi đã trông thấy ăn tối cùng Ninh Hải tại quán Nhật hôm trước. Bờ vai rất rộng, rất lực lưỡng, đường nét trên mặt rất cứng cáp, mang đến cho người khác một áp lực vô hình.

Đôi mắt bên dưới hàng chân mày rậm ấy mang một thần sắc kiêu ngạo và hung tợn, vừa nhìn vào nó, tim tôi đã bắt giắc chùng xuống.

Ninh Hải vỗ nhẹ vào vai tôi, “Sao lại chạy ra đây vậy? Mình làm cậu thức giấc à?”

“Làm sao mà mình ngủ cho được? Rốt cuộc là cậu bị sao vậy?”

“Lát nữa mình sẽ nói nhé. Đây là bạn của mình, Thạch Dương, hôm nay cũng nhờ có anh ấy. Thạch Dương, đây là Lạc Dịch.”

Ninh Hải đã lược qua thân phận của tôi, đây là điều mà chúng tôi đã nhất trí với nhau, dẫu sao thì mối quan hệ như vậy cũng không thích hợp quá phổ trương.

Tôi lịch sự bắt tay chào hỏi, tay của Thạch Dương rất thô, nó khiến tôi không thoải mái. Hắn lại còn xuất hiện cùng Ninh Hải tại nhà của chúng tôi vào giờ này, đủ thấy gia giáo ra sao rồi.

“Mình vào lấy một bộ hồ sơ cho Thạch Dương, Lạc Dịch, cậu pha trà giúp mình nhé.”

“Ồ.” Tôi mặc đồ ngủ hình gấu Pooh, lê bước chân lạch xệch vào bếp.

Thái độ của Thạch Dương đối với tôi giống hệt như thái độ của tôi đối với hắn, đều là khinh bỉ. Hắn căn bản chẳng xem tôi ra gì, chỉ biết đi theo Ninh Hải vào phòng sách kiêm phòng khách của chúng tôi. Tôi chau mày nhìn dấu giày dính đầy sinh lý của hắn trên sàn nhà, tức thì để lại gói trà vào hộp, mở tủ lạnh ra lấy một lon coca rồi đi trở về sảnh đặt lên bàn.

Tôi nghe thấy tiếng nói của Thạch Dương và Ninh Hải bên trong phòng sách, xem ra cả hai trò chuyện khá vui vẻ. Tôi thấp thoáng cảm nhận được một ngọn lửa đang bén dậy trong lòng.

Đá dếp qua một bên, tôi quay về phòng ngủ, đóng sầm cửa lại rồi vỗ mạnh vào đèn giường cho nó tắt lịm. Tôi cố tình làm rất lớn tiếng, để cho thấy thái độ không hài lòng của tôi.

Thấp thoáng có thể nghe thấy Ninh Hải chỉ đang nói về công việc, và không ngừng cảm ơn. Lôi thôi một hồi gần nửa tiếng đồng hồ mới nghe thấy giọng nói khàn khàn ấy chào tạm biệt. Ninh Hải còn đưa hắn xuống nhà nữa, mở cửa đóng cửa hết mấy lần, không gian mới được trả lại sự yên tĩnh, phòng tắm cũng bắt đầu vọng ra tiếng nước chảy.

Nhìn thấy Ninh Hải an toàn, tôi lại nhớ ra chuyện hôm nay, bao nhiêu trông chờ và chuẩn bị cuối cùng lại nhận lấy kết quả này, đúng là chán thật.

Ninh Hải tắm xong thì vào phòng mở đèn lên, cầm khăn lau tóc.

“Ngủ rồi à?”

Tôi im thin thít, thế là cậu ấy cũng không gọi tôi nữa. Một lúc sau khi tóc đã được lau khô, Ninh Hải leo lên giường. Tôi tưởng cậu ấy sẽ ngủ, ngờ đâu cậu ấy lại leo lên người tôi, dùng hai ngón tay bịt mũi tôi lại rồi nói:

“Dậy mau dậy mau...”

Tôi không thể giả ngủ nữa, bèn lấy tay Ninh Hải ra, quay đầu lại híp mắt hỏi:

“Làm gì vậy?”

“Cậu còn chưa nói sinh nhật vui vẻ mà.” Ninh Hải dùng sức xoay người tôi lại, xò vào lòng tôi, ôm lấy cổ tôi mà nhõng nhẽo.

“Cậu tự xem coi mấy giờ rồi? Qua mất tiêu rồi còn gì, nói ra cũng không có ý nghĩa nữa.”

“Không được. Qua rồi cũng phải nói.”

“Thạch Dương không nói sao?”

Ninh Hải ngớ ra một lúc rồi bật cười, “Đồ nhỏ mọn.”

Tôi chau mày le lưỡi.

“Nói mau nói mau, nói xong sẽ đến lượt mình nói.”

“Cậu nói gì?”

“Cái mà cậu muốn biết đó.”

“Minh muốn biết gì?”

Ninh Hải tròn xoe mắt, nhìn tôi vừa như cười lại như không cười.

“Vậy thì thôi, đừng nói là mình không cho cậu cơ hội nhé.” Dứt lời thì cậu ấy buông tay, rồi khỏi người tôi rồi nằm xuống như muốn ngủ.

“Nói nói nói, nói ngay bây giờ.” Tôi vội vòng lấy eo Ninh Hải, tăng hắng vài cái rồi phát biểu, “Chúc Ninh Hải của chúng ta phước như Đông hải, thọ tí Nam sơn!”

“Minh sinh nhật 26 tuổi, không phải 86 tuổi đâu.”

Ninh Hải kéo tay tôi ngồi dậy, chúng tôi mặt đối mặt nhau.

“Vậy phải chúc gì đây?”

“Minh không cần nghe những lời lung tung ớn lạnh, cậu đi làm cả ngày toàn là viết những thứ này, sớm đã thành thói quen rồi, cho dù có nói cũng là học từ người khác, cốt yếu chỉ vì ham vui thôi. Minh muốn thực tế một chút, chỉ cần bảy chữ.”

Tôi im lặng nhìn Ninh Hải.

“Cho dù là thực tế, mình cũng không cần cậu phải suốt ngày treo ngoài miệng, nói nhiều sẽ không có giá trị nữa, mà cậu cũng không xem trọng. Nhưng trong những lúc đặc biệt thì nhất định phải nói. Được rồi, mình chuẩn bị xong rồi đó, cậu nói đi. Đừng nói là không biết bảy chữ nào nhé, nếu không mình sẽ đá cậu xuống giường.”

Khóe môi của tôi chậm chậm cong lên, ánh mắt ấm áp nhìn vào người tôi yêu, tôi mang tất cả tình yêu của mình dung hòa vào bảy chữ mà Tiểu Hải muốn nghe:

“Sinh nhật vui vẻ, mình yêu cậu.”

Ninh Hải rất miễn nguyện mà nhắm mắt lại rồi cho tôi một cái ôm vô cùng ấm áp.

“Minh rất hạnh phúc, Lạc Dịch, thật đó, tất cả nỗ lực của mình đều đã không uổng phí, một tình yêu nhận được hồi đáp là vô cùng quý báu. Chúng ta nhất định phải kiên trì, bất kể xảy ra chuyện gì cũng đừng bao giờ bỏ cuộc, có được không?”

“Được. Nhưng hỏi thật nhé, thật ra cậu thích điểm nào của mình thế? So với những người xung quanh cậu, hình như Lạc Dịch này đâu được xem là cô phiếu blue chip.”

Người của Ninh Hải run run, chiếc cằm trên bờ vai cọ sát vào da thịt tôi, tôi biết cậu ấy đang cười.

“Khá hơn rồi nha, còn biết cổ phiếu blue chip nữa. Nhưng tình yêu không phải trò chơi chứng khoán, không thể tùy tiện mua vào rồi bán ra, cổ phiếu dù có lỡ tay mua nhầm, thì cũng lắm bán tháo, nói sao cũng có thể bắt đầu lại. Nhưng tình yêu thì không, một khi xảy ra vấn đề, không chỉ là mất cả vốn lẫn lời, e là ngay chính bản thân mình cũng bị rút vào đó.”

“Cho dù bị rút thì cũng là rơi vào tay mình thôi mà, sợ gì chứ?”

Ninh Hải không nói thêm, bàn tay đang ôm lấy tôi khẽ đánh tôi một cái. Tôi chờ Ninh Hải định thần lại một lúc rồi đứng dậy lấy từ túi áo ra một chiếc hộp nhung màu xanh.

“Nè, quà sinh nhật của cậu.”

Chiếc khăn lụa màu kem làm tôn thêm ánh lấp lánh của sợi dây chuyền. Ngón tay thon dài rất xinh đẹp của Ninh Hải nhẹ nhàng nhấc nó lên, đưa ngang tầm mắt đựng đưa qua lại và nói:

“Lạc Dịch của chúng ta không phải là tiểu bạch kiểm* mà thành đại gia rồi nha.”

Nghe thấy câu nói này, tôi hơi giận. Mặc dù tôi là phụ nữ, nhưng bị xem là tiểu bạch kiểm cũng tổn thương lòng tự trọng lắm.

“Ninh Hải...”

“Giương mặt nhỏ trắng trẻo, tiểu bạch kiểm. Thôi mà, đeo vào cho mình đi.”

(Chú thích: 小白脸 “Tiểu bạch kiểm” nói nôm na theo kiểu Thuận Việt là thư sinh ăn bám, sống nhờ phụ nữ. Nhưng do ở đây Ninh Hải chơi chữ, vì “tiểu” là nhỏ, “bạch” là trắng, “kiểm” là gương mặt, hợp lại sẽ là gương mặt nhỏ trắng trẻo.)

Ninh Hải thấy tôi lườm cậu ấy thì lập tức đánh lạc hướng. Tôi biết rõ chiêu thức của cậu ấy, chỉ là không muốn đôi co thôi, tôi vòng tay qua cổ Ninh Hải tháo sợi dây mặt Phật bằng ngọc xuống và đeo sợi mới vào.

“Rồi nhé, bây giờ đến lượt cậu nói.”

“Nói gì? Trời sắp sáng rồi, ngủ thôi!”

“Ninh. ... Hải.?” Tôi nghiêng rặng phun ra hai chữ, hai tay đưa lên miệng hà hơi thủ sẵn tư thế như sẽ thọt lét cậu ấy. Đây là điểm yếu của Ninh Hải, thử trăm lần là thắng trăm lần, quả nhiên, chưa chờ tôi ép cung thì cậu ấy đã ngoan ngoãn chịu trận.

“Mình nói mình nói.”

“Mau lên!”

“Sáng nay mình qua bên kia xử lý xong công việc thì cũng chỉ mới mười giờ, Thạch Dương nói bên đó có một điểm du lịch mới phát triển khá thú vị, nhất mực đòi đi. Mình thấy cũng còn sớm, lại ngại từ chối nên cũng đồng ý. Ngờ đâu trên đường xuống núi xe lại bị rơi vào một khe suối bên vách núi. Xung quanh chẳng có một ai, điện thoại lại không có tín hiệu, cậu không biết là mình lo đến mức nào đâu, lúc ấy mình muốn đi bộ xuống núi cho xong. Nhưng cả hai đều không biết đường, lỡ đi lạc thì càng khỏi mong về nhà, chẳng còn cách nào khác nên đành đứng yên chờ đợi. May mà khi trời sụp tối, tình cờ có hai người dân gần đó đi ngang, bèn cho họ ít tiền nhờ họ gọi người đến phụ kéo xe ra.”

“Vậy nếu không có những người dân ấy, có phải hai người định sẽ ở trên núi, giữa rừng sâu, cô nam quả nữ?”

Còn chưa nói xong thì tôi đã bị Ninh Hải chỉ vào trán làm tôi ngã ra sau.

“Nói gì vậy? Muốn ăn đòn phải không?” Ninh Hải rất thích tỏ vẻ bạn gái ương bướng, nhưng số lần đưa lời nói vào hành động thật sự là ít đến đáng thương.

“Nói trọng tâm nói trọng tâm!”

“Trọng tâm gì? Chuyện là vậy đó, còn có trọng tâm gì nữa?”

“Tên Thạch Dương đó từ đâu ra vậy? Còn bày đặt lấy tên là con dê đá nửa chứ, sao không tên là ngựa gỗ đi.”

Chính tôi cũng cảm thấy lời nói của mình đầy mùi giấm chua, Ninh Hải lườm tôi.

“Khi nào thì cậu có thể chín chắn hơn một chút nhỉ? Xem cậu kia!”

“Mình thế nào? Hần mới là không có gia giáo đó, vào nhà người ta mà cũng không biết thay giày, hẳn tưởng đây là nhà bà ngoại hẳn sao?”

“Ồ vậy cậu là bà ngoại à?”

“He he, mình sẽ rất vui lòng.”

Ninh Hải bị chọc đến bật cười, giựt mền lại rồi nằm xuống song song với tôi.

“Nói cậu nghe đây, sau này không được ghen tuông nữa, biết chưa?”

“Ừm.”

“Mình và Thạch Dương đã biết nhau từ nhỏ.”

“Thanh mai trúc mã.” Vừa dứt lời thì bắp đùi đã bị véo một cái.

“Còn ngắt ngang nữa thì ngừng kể!”

“Không dám nữa.” Tôi xoa xoa đùi của mình, rúc vào trong chăn, đồng thời nhích nhích đến gần Ninh Hải.

“Thấy ghét. ... Ba của Thạch Dương và ba của mình là bạn học, quan hệ của hai gia đình khá tốt, nên từ nhỏ đã chơi chung với nhau. Sau khi lên phổ thông thì Thạch Dương sang Anh du học, vừa mới tốt nghiệp trở về, hiện đang làm thư ký cho bác Lý – người tiếp quản phát triển kinh tế nhà nước. Đứng lúc gần đây có chút công việc qua lại với công ty của mình, đương nhiên là mình phải tiếp đãi thật tốt rồi, huống chi bác Thạch cũng rất tốt với mình.”

“Sao mà nghe như đã có đính ước từ nhỏ vậy?” Tôi lộ đầu ra khỏi chăn, chớp mắt hỏi.

“Hôm nay cậu không tìm gì đó để làm thì sẽ khó chịu phải không?”

“.....”

Sau sự việc đó, tôi và Ninh Hải đều cảm thấy cách sống như vậy rất ổn, thành thật là rất quan trọng trong tình yêu. Cũng vì thế mà an tâm dành không gian riêng tư cho đôi phương, góp phần để cuộc sống thêm dung hòa. Chúng tôi đều cảm thấy, có như vậy thì sau này dù gặp phải khó khăn gì, chỉ cần chúng tôi đồng lòng thì nhất định có thể vượt qua. Tuy nhiên, chúng tôi đều đã quá xem thường sự tàn khốc của hiện thực, tôi không biết có phải cuộc

sống quá hạnh phúc định sẵn sẽ không thể dài lâu, nếu biết trước phải đối mặt với tương lai như thế, tôi chẳng thà mình chưa từng được hạnh phúc bên Ninh Hải.

Ninh Hải rất bận rộn, đi sớm về khuya. Ban đầu tôi cũng rất ngoan, ở nhà xem phim lên mạng, còn học nấu vài món đơn giản, làm cơm chờ cậu ấy về. Cuộc sống rất thực tế, những người giàu có và rảnh rỗi, không cần đi làm mà chỉ việc đàm tình thuyết ái chỉ xuất hiện trong phim ảnh của thám Quỳnh Dao. Ninh Hải rất biết cách kiếm tiền, vậy nên cậu ấy không thể nhàn rỗi.

Điều này tôi có thể thông cảm, song, những bữa tối bị tôi chờ thành bữa ăn khuya dần khiến tôi cảm thấy lạc lõng, hơn nữa những lúc như thế, Ninh Hải luôn về nhà và mang theo hơi rượu, món ăn do tôi làm cậu ấy không còn tâm trí thưởng thức. Thế là, cuộc sống của tôi chợt trở nên nhàm chán, tôi bắt đầu tìm kiếm thú vui cho mình.

Hình thức sống trong khoảng thời gian Ninh Hải chưa quay về thành phố này đã giang tay nghênh đón tôi, mỗi ngày tôi đều đi chơi với Trần Đàm và Khắc Khắc. Ninh Hải biết tôi một mình ở nhà sẽ buồn nên cũng không có ý kiến, chỉ nhắc nhở tôi đừng đi chơi quá muộn. Vì lý do này mà cơ hội gặp nhau của chúng tôi trở nên ít đi. Dẫu rằng thời gian ra cửa và về nhà rất gần nhau, nhưng chỉ với chút thời gian rửa mặt đánh răng tắm rửa ấy thì chẳng là gì, ngày thường cũng chỉ liên lạc qua điện thoại và tin nhắn. Tôi không còn cuồng nhiệt như ban đầu, mỗi ngày đều nhắn mười mấy hoặc thậm chí là mấy chục tin, chưa kể nó có thể ảnh hưởng Ninh Hải làm việc. Qua lại cũng chỉ có ăn cơm chưa, đang làm gì, hoặc đọc thấy truyện cười nào vui vui sẽ gửi cho cậu ấy. Có lúc cũng cảm thấy cứ tiếp tục như vậy là không được, nhưng lại không có thời gian cũng không có cơ hội thảo luận với Ninh Hải.

Mùa hè lại cận kề, tôi bắt đầu rơi vào trạng thái sống không sống chết không chết. Những buổi chiều khiến con người ta mở hôi đầm đìa như ngồi trong phòng xông hơi ấy, Ninh Hải không ở nhà, máy lạnh và quạt đều tắt, tôi giang rộng hai tay hai chân nằm trên giường như một con cá sắp chết vì bị mắc kẹt trên bãi cát. Những lúc thế này, bất kể một bể bơi nào cũng có thể hùng vĩ như một chiếc chảo chiên sùi sảo, nhưng tôi không có dũng khí đi khiêu chiến cái cảm giác tiếp xúc da thịt với người xa lạ, đánh âm thầm chịu đựng. Và những khoảnh khắc ấy không bao giờ là vui vẻ, hoặc nói khác hơn là sao cũng được.

Phải chăng khi cơ thể không thoải mái, tinh thần của con người cũng sẽ trở nên yếu đuối? Tôi hy vọng Ninh Hải có thể ở bên cạnh, có thể giúp tôi tắt và mở máy điều hòa để duy trì căn phòng ở một nhiệt độ thích hợp, để tôi có thể ôm một quả dưa hấu đông lạnh ngồi xem truyền hình, như vậy thì hay biết mấy. Nhưng Ninh Hải không có ở nhà, tôi không có sức lực để làm bất kỳ việc gì giữa thời tiết này, trong lòng càng thêm khó chịu.

Tình trạng như thế kéo dài một khoảng thời gian, trạng thái của tôi trở nên rất tệ. Một cảm giác bị bỏ rơi bao trùm lấy tôi, và lại còn không có chỗ để giải tỏa. Tính cách của tôi không cho phép tôi tìm đến Ninh Hải để làm nũng, để cậu ấy chú ý đến tôi, vậy nên chỉ có thể tự mình gánh chịu. Đến cuối cùng, trái lại biến thành tôi có ý lẩn tránh Ninh Hải.

Cậu không quan tâm mình bỏ mặc mình chứ gì? Được thôi, mình cũng không thêm nói chuyện với cậu. Buổi sáng tôi chờ Ninh Hải ra cửa rồi mới ngồi dậy, cậu ấy gọi tôi không trả lời. Buổi tối tôi bật máy lạnh lên rồi đắp chăn trùm qua đầu, dẫu cho cậu ấy mấy giờ về, tôi cũng tắt hết đèn tự mình đi ngủ. Ngày cuối tuần, tôi chạy về nhà ba mẹ, hơn nữa còn ngủ lại ở nhà mình. Tóm lại, khi Ninh Hải có thời gian, tôi nhất định sẽ khiến cho mình rất bận rộn, đây là tác phong điển hình của một đứa trẻ không hiểu chuyện, nhưng biết làm sao, trước giờ tôi vẫn vậy, Khắc Khắc nói tôi đã bị nuông chiều quá mức, vậy mà Ninh Hải lại tán đồng. Tôi càng thêm tức giận, càng giận càng làm quá.

Dần dần, lòng bao dung của Ninh Hải bị tôi bào mòn, chúng tôi bắt đầu cãi nhau. Tôi có nguyên nhân của tôi, Ninh Hải cũng có cái lý của cậu ấy, ai cũng giữ vững lập trường không ai nhường nhịn ai. Chúng tôi không ngừng tranh cãi vì những chuyện không đáng.

Cãi vã, chiến tranh lạnh, làm hòa, lại cãi.

Cứ thế, chúng tôi đã trải qua mùa hè khắc nghiệt trong không khí chẳng hề vui vẻ.

Mùa thu, công ty của Khắc Khắc điều cô ấy qua Hàn Quốc đào tạo một năm, tôi và Trần Đàm không ngừng rủ Khắc Khắc đi ăn đi uống, tạm biệt hết lần này đến lần khác cuối cùng nó mới chịu khởi hành. Cũng vì vậy mà tôi không rảnh rỗi đôi co với Ninh Hải.

Sự rời khỏi của Khắc Khắc khiến tôi và Trần Đàm cảm thấy lạc lõng, nhưng Trần Đàm có rất nhiều việc để làm, vậy là tôi lại chỉ còn mình tôi. Lễ Quốc khánh, vốn dĩ đã hẹn với nhau cùng đi Cổ thành Phượng Hoàng, tiền cũng nộp rồi, vậy mà Ninh Hải lại đột nhiên nói có công việc không đi được, tôi vô cùng giận dữ, Ninh Hải cũng để mặc tôi nổi giận.

Vào một đêm khi tôi và Ninh Hải vừa kết thúc chiến tranh lạnh, cậu ấy về đến nhà, ngay cả quần áo cũng không thay thì đã ngồi xuống sofa. Tivi đang mở, nhưng tôi lại ngồi ở một chiếc ghế khác đọc báo.

“Lạc Dịch.”

“Hửm?” Tôi đáp lại, mắt vẫn dán vào tờ báo.

“Thạch Dương đã cầu hôn mình.”

Âm thanh trong tivi quá lớn, tôi khựng lại một lúc lâu mới phản ứng ra, lập tức mở to mắt nhìn vào Ninh Hải. Cậu ấy không nhìn tôi, sắc mặt nghiêm trọng và đang nhìn vô thức về phía trước.

Tôi nhìn Ninh Hải một lúc, lựa chọn im lặng, tiếp tục cúi xuống tờ báo, nhưng lại chẳng đọc được một chữ nào.

Nói gì đây? Nói như thế nào? Chuyện như thế này mọi người đều hiểu, nói gì cũng là uống phí.

“Cậu không hỏi gì sao?” Ánh mắt của Ninh Hải vẫn nhìn về phía trước.

“Hai người đã hẹn hò?”

“Tiếp xúc trong công việc, thỉnh thoảng có uống cà phê, hai gia đình có dùng cơm vài lần, Thạch Dương tưởng rằng như vậy đã là đủ.”

“Hắn bị bệnh sao?” Tôi phản ứng lại theo bản năng.

Ninh Hải nhắm mắt lại, không phản hồi câu hỏi ác ý của tôi.

Im lặng rất lâu. Lần này là tôi mở lời trước.

“Minh những tưởng, đạo trước cậu thật sự bận rộn vì chuyện của công ty.” Tôi biết mình không nên nói như vậy, lời nói như vậy rất tổn thương người nghe, nhưng cảm xúc đã chiến thắng lý trí, nó khiến tôi nói ra những lời không hay.

“Ý cậu là sao?”

“Ý cậu là sao?”

“Không tin mình?”

“Cậu có thể khiến mình tin sao?”

“Tình cảm của mình trong mắt cậu yếu ớt đến vậy sao?”

“Hóa ra tình cảm của cậu là dành cho mình à? Ha ha, mình cơ hồ đã quên rồi đấy!”

“Lạc Dịch cậu đừng quá đáng!”

“Người quá đáng là cậu! Phó tổng Ninh!”

“Là Thạch Dương đã hiểu lầm.”

“Cậu không cho hắn cơ hội thì hắn có thể hiểu lầm sao?”

“Chẳng lẽ ngoài cậu ra thì mình không thể có bạn bè nào khác ư?”

“Đương nhiên là được, cũng đến mức cầu hôn rồi, nói như vậy mà cậu cũng không thấy ngượng?”

“Lạc Dịch!”

“....”

Lần tranh cãi này, chúng tôi đều không nói lý lẽ như trước đây mà chỉ một lòng muốn thuyết phục đối phương, chúng tôi dùng những lời ngắn gọn nhất nhưng mang sức sát thương nhất, liên tục đâm vào nhau. Cuối cùng, tôi dùng một tiếng hừ lạnh và ánh mắt khinh miệt kết thúc cuộc giao tranh này, đứng dậy rời khỏi sảnh khách.

Với tính cách của tôi, xảy ra chuyện như thế thì chắc chắn phải làm gì đó để bộc lộ cơn giận trong lòng. Ví dụ như bỏ đi. Nhưng lần này lại không, thậm chí ngay cả lúc cãi đến long trời lở đất, tôi cũng chỉ nhấn mạnh đó là lỗi của Ninh Hải chứ không phải nói lời chia tay để cậu ấy tiếp nhận lời cầu hôn của Thạch Dương. Sự tổn thương mà tôi mang đến cho Ninh Hải trong lần trước vẫn còn in sâu trong đầu, tôi không thể đi trở vào vết xe đổ. Nguyên nhân vì tôi không muốn chia tay, sâu trong lòng tôi, vẫn luôn khát khao được bền vững lâu dài.

Vì thế, cách mà tôi bộc lộ sự kiêu ngạo của mình chính là không thềm hỏi han đến chuyện này nữa, cứ xem như nó chưa từng xảy ra hoặc Ninh Hải chưa từng nói với tôi. Tôi không biết Ninh Hải sẽ giải quyết như thế nào, dẫu cho trong lòng vô cùng thấp thỏm bất an, nhưng tôi vẫn im lặng. Chúng tôi không cãi nhau, trái lại trở nên lạnh nhạt hơn. Ninh Hải đã rất lâu rồi không cười, và tôi, cũng đã bao ngày rồi không cảm nhận được niềm vui?

Thời gian không hề vì ai mà dừng bước, ngày tháng vẫn cứ trôi. Trần Đàm thấy tôi không vui nên hề có thời gian thì rủ tôi đi chơi. Lần nào cô ấy cũng bảo tôi dẫn theo Ninh Hải, nhưng tôi rất cố chấp, tôi không chịu dùng cơ hội này để làm dịu mối quan hệ của chúng tôi. Chúng tôi vẫn sống chung một nhà, nhưng lại không còn như trước.

Một buổi tối nọ, khoảng bảy giờ hơn, Trần Đàm chợt gọi điện cho tôi, nói vừa giải quyết xong một vụ án ở tỉnh khác, hẹn tôi ra ăn tối. Ninh Hải vẫn chưa về, một mình ngồi xem tivi ở nhà cũng vô vị, thế là tôi mang giày ra ngoài.

Chúng tôi đi ăn ở nhà hàng Hoa Thái tại thành tây, Trần Đàm rất thích món Teppanyaki ở đây. Vừa vào cửa, tôi đã nhìn thấy Ninh Hải và Thạch Dương đang ngồi ở vị trí cạnh vách kính, trên bàn là rượu đỏ và nến, thật là quý phái.

Tôi cảm nhận được sâu sắc cái gì gọi là huyết khí xông lên đỉnh đầu, cái gì gọi là tức đến không nói nên lời. Không nghĩ đến hậu quả, tôi đi xông xộc đến đó. Trần Đàm không kịp ngăn cản tôi, đành đi theo sau.

Nhìn thấy tôi, Ninh Hải có hơi hoảng loạn, điều này càng khiến tôi bốc lửa.

“Ninh tiểu thư, đây chính là cái mà cô gọi là tăng — ca—?”

Ninh Hải đứng dậy, “Lạc Dịch, mình...”

“Chỗ tăng ca của cô cũng không tệ nhỉ? Chất lượng bữa ăn của công ty cũng khá đầy, đồng nghiệp cùng tăng ca cũng chu đáo thật.”

“Nhạc Dịch, có chuyện gì từ từ nói.” Trần Đàm nhắc nhở tôi.

“Ha! Còn có gì để nói nữa, thôi không phá rồi Ninh tiểu thư đây dùng bữa nữa, mắt công người ta cảm thấy chúng ta chường mắt đấy.”

“Lạc Dịch...” Ánh mắt của Ninh Hải thậm chí đang mang ý thỉnh cầu, nhưng tôi lựa chọn phớt lờ, quay lưng bỏ đi.

“Chờ đã.” Giọng khàn khàn kia vang lên, Thạch Dương đã mở lời.

Tôi quay lại nhìn hấn bằng ánh mắt kinh ngạc.

“Nói xin lỗi với Kiều Kiều.”

Thật là không dám tin vào đôi tai của mình, hấn tưởng hấn là ai? Sứ giả hộ hoa sao? Hay là thần hộ mệnh của Ninh Hải? Còn gọi cả tên thân mật nữa.

“Anh bị bệnh sao?” Cuối cùng tôi cũng thốt ra câu hỏi mà tôi muốn hỏi nhất.

“Thạch Dương, bỏ đi.” Ninh Hải vốn dĩ muốn chuyện nhỏ hóa không, ngờ đâu câu nói này lại khiến ngọn lửa trong tôi cao thêm mấy tấc, nói vậy là sao? Không câu nệ với cái đùa phá rồi bữa ăn của họ ư?

“Tôi bảo cô xin lỗi Kiều Kiều.” Đôi mắt bạo lực của Thạch Dương trợn lên nhìn tôi.

“Xin hỏi quý ông là cái thá gì của Ninh Hải hả?”

Lời còn chưa dứt thì Thạch Dương đã đứng dậy đẩy mạnh tôi một cái, tôi không hề phòng bị nên ngã lăn xuống đất, Trần Đàm và Ninh Hải chưa kịp can ngăn thì hấn đã tiến lên đá thẳng vào hông tôi, lực độ ấy làm tôi nhất thời không hợp được một hơi nào.

Trần Đàm nhanh chóng giữ chặt tay của Thạch Dương rồi lấy cớ cố định hấn ở bàn ăn. Ninh Hải hoảng hốt chạy tới bên tôi, tôi rất đau, nhưng cũng không quên hất tay cậu ấy ra.

Trần Đàm đi tới đỡ tôi ngồi dậy, tôi dựa vào người cô ấy nửa ngày trời mới thấy đường hô hấp thông thoáng trở lại. Bảo vệ, người phục vụ và giám đốc nhà hàng đều lần lượt xuất hiện, những người muốn xem náo nhiệt cũng vây lên. Cục diện như thế tôi nào có ngờ được, có thể nói là bị cú đá ấy làm cho chẳng biết trời trăng mây gió, lằng lằng bở dậy, tôi đẩy hết mọi người qua một bên rồi đi thẳng ra ngoài.

Ninh Hải lại chạy đến kéo tay tôi, tôi mượn thế quay lưng mà hất mạnh cánh tay ấy ra.

“Đừng chạm vào tôi!”

Giọng nói rất lớn, đây là lần đầu tiên tôi dùng thái độ thô lỗ như vậy đối xử với Ninh Hải. Mặt của chúng tôi đều đỏ bừng, Ninh Hải là vì lo lắng, còn tôi là vì giận dữ. Tôi dùng một ngón tay chỉ vào mặt Ninh Hải, nghiêm rắng nói:

“Được lắm, cô hay lắm!” Nói xong là lập tức bỏ đi.

Đại khái là Ninh Hải vẫn còn muốn đuổi theo, nhưng Trần Đàm đã khuyên cậu ấy ở lại, tôi không biết họ đã nói gì, cũng không muốn biết. Sau khi lên xe, tôi bảo Trần Đàm chạy về Học viện Kiến trúc.

“Về đó làm gì?”

“Dọn đồ, dọn nhà!”

“Có cần vậy không?”

“Không cần sao? Còn muốn sao nữa? Có đi không? Không đi thì tao tự đón taxi!”

Thấy tôi đang kích động, Trần Đàm cũng không khuyên nhủ gì thêm, đành lái xe đến đó. Tôi nhanh chóng thu dọn những thứ cần thiết, đó đều là những thứ tôi đã mang đến khi dọn vào đây. Những thứ Ninh Hải mua cho tôi không lấy một món nào, ngay cả điện thoại tôi cũng rút sim ra rồi vứt lại trên bàn. Trước khi ra khỏi cửa, tôi lại một lần nữa đập mạnh khâu chìa khóa ấy lên quầy bar, nhắc hành lý lên đóng sầm cửa lại, ra đi không hề ngoảnh mặt.

Xuống lầu, tôi ngồi vào xe của Trần Đàm, vừa khởi động động cơ xe thì trông thấy Ninh Hải đi xe của Thạch Dương về đến, Trần Đàm dừng xe lại, tôi quay qua hét vào mặt nó:

“Dừng lại làm gì? Còn không đi đi?”

Ninh Hải vội vã xuống xe chạy nhanh tới vừa vỗ vào kính xe vừa gọi tên tôi, tôi không thèm quay lại nhìn. Trần Đàm mở khóa, Ninh Hải liền kéo cửa ra.

“Lạc Dịch cậu bình tĩnh lại, nghe mình giải thích được không?”

“Tôi bình tĩnh? Ho!”

“Là lỗi của Thạch Dương, mình bắt anh ta xin lỗi cậu được không? Lạc Dịch cậu đừng như vậy, Lạc Dịch, mình xin lỗi cậu được không?”

Đứng ở trước mặt Trần Đàm mà Ninh Hải có thể nói như vậy đã là không dễ dàng, cậu ấy đã buông bỏ mọi lập trường và lòng tự trọng, nhưng lúc ấy tôi đã bị cơn giận làm cho mù quáng, tôi chỉ chìm đắm trong nỗi uất ức của riêng mình, không hề suy nghĩ đến bản chất của sự việc và phương pháp xử lý, tôi chỉ một lòng muốn Ninh Hải khổ coi.

“Biết có lỗi là được rồi, xin lỗi thì không dám nhận đâu, sau này hãy cố gắng dạy dỗ lại đi. Chỗ này tôi nhường lại cho hai người đó, không làm phiền nữa, phó tổng Ninh!”

Tôi vừa nói vừa bẻ tay của Ninh Hải, đẩy cậu ấy ra rồi đóng cửa lại và tiện tay khóa chốt. Lúc này Thạch Dương cũng đã xuống xe và đi sang đây, ánh mắt lộ rõ ác ý. Trần Đàm vốn dĩ còn đang khuyên tôi, hy vọng Ninh Hải có thể xoa dịu cơn giận của tôi, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ của Thạch Dương, lại thêm vào thái độ kiên quyết của tôi, cô ấy không do dự nữa, phóng nhanh rời khỏi.

Thông qua kính chiếu hậu, tôi nhìn thấy Ninh Hải rượt theo xe một đoạn ngắn rồi dừng lại, về mặt tiêu tụy mà nhìn chúng tôi xa dần. Thạch Dương đi tới, đứng rất gần, như là đang an ủi. Tôi dựa ra ghế, sắc mặt băng lạnh, trong lòng trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kể Trong Câu Chuyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 16

Đêm đó chúng tôi đã đến nhà Khắc Khắc, trước khi đi nó đã để lại chìa khóa cửa bảo chúng tôi trông nhà giúp, thật không ngờ bây giờ chính nó đã cứu tôi. Trần Đàm mua bia và thức ăn vặt về, tôi mở tivi lên, uống đến say xỉn.

Từ nhỏ đến lớn, tôi chưa bao giờ phải chịu uất ức như thế. Tôi là con một, mẹ tôi tính tình tuy không dịu hiền nhưng nói sao cũng nuông chiều tôi, tôi muốn gì là được đó, ba thì càng khỏi nói, nâng niu tôi như quả trứng vàng. Lớn lên khi đi học, tôi có Trần Đàm, có ‘trứng bắc thảo’, có một nhóm bạn hùng hổ, căn bản chẳng ai có thể hiếp đáp tôi. Cuộc sống của tôi thuận buồm xuôi gió, và tôi thì luôn đắc chí, chỉ có tôi ra tay tương trợ người khác, nào có ai dám làm tôi khó coi. Chuyện bị đánh như thế thì càng không có! Một mặt, tôi rất ít khi gây chuyện, mặt khác, ai cũng biết tôi có bạn bè ở cả hai phe hắc bạch, không ai muốn gây sự với tôi. Ngoại trừ lúc nhỏ nghịch ngợm bị mẹ cho ăn mấy roi thì chưa từng có ai đụng đến tôi dù chỉ là một sợi tóc.

Vậy mà giờ đây, tôi lại bị đá, còn là bị một người đàn ông đá! Vết thương trên người không nói, nhưng trong lòng tôi vô cùng khó chịu! Chưa kể tâm tư của hấn đối với Ninh Hải, tôi làm sao có thể nuốt trôi cục tức này.

“Bớt nóng đi, để qua một thời gian tao sẽ tìm người cho hấn một trận.” Trần Đàm ngâm điều thuốc trong miệng mà an ủi tôi.

“Ho! Người ta sẽ đau lòng đấy.” Tôi nốc bia, nói như tự trêu.

“Đủ chưa vậy, sao lại thế này hả? Mà hãy nhìn xem Ninh Hải kia, người ta một lòng một dạ như vậy mà còn muốn gì nữa? Mọi quan hệ như vậy cô ấy phải chịu áp lực lớn thế nào? Tại sao không biết thông cảm cho người khác?”

“Ninh Hải có áp lực chẳng lẽ tao không có? Cùng một sự việc, tao đã xử lý như thế nào? Cậu ấy thì sao? Còn muốn tao thế nào nữa?”

“Đủ rồi đủ rồi, bây giờ mày không bình tĩnh, tao không muốn nói nhiều với mày, uống xong thì ngủ đi, sáng mai thức dậy phải giải quyết thế nào thì làm thế đấy. Đừng có phả nữa biết không?”

“Giải quyết cái đếch gì! Thích làm gì thì cứ làm đi, tao không thèm chơi nữa được chưa? Chơi không lại chẳng lẽ còn trốn không thoát?”

“Mày giỏi nhất là như vậy, một chiều dùng quá nhiều lần thì sẽ không linh nghiệm nữa đâu, sau này Ninh Hải quen rồi sẽ không sợ trò này nữa.”

“Không sợ thì thôi, đừng ai nấy đi. Trên đời này có ai mất ai mà không sống được?”

Trần Đàm biết tôi đang trong cơn giận, có nói thêm gì cũng vô dụng, bèn để tôi ngồi uống cho khuây khỏa rồi dọn dẹp hiện trường, vừa lúi vừa kéo tôi

về giường.

Hôm sau thức dậy, đầu óc đau như muốn nổ tung, tôi bỏ dậy chạy nhanh vào nhà vệ sinh ra sức nôn, thân thể và trái tim đều đau đến khó chịu. Trần Đàm mang thức ăn sáng đến cho tôi, tôi lấy điện thoại của nó gọi đến công ty xin nghỉ phép, sau đó lại nằm xuống sofa, không muốn làm gì cả.

Trần Đàm rút sim của nó ra và để sim của tôi vào, vừa mở nguồn thì tiếng nhạc vui tai đã thi nhau vang lên.

“Ôi trời ơi! Chết rồi chết rồi, điện thoại của tao sắp nổ rồi! 47 cái tin nhắn!!!”

Tôi chau mày nhìn nó một cái rồi quay mặt trở về, tiếp tục im lặng.

“Mày đăng ký mạng gì vậy? Sao mà nhiều tin hệ thống thế này?”

“Ngoài tin của hệ thống ra thì đều là của Ninh Hải, có đọc không?”

“Tin hệ thống cũng toàn là nhắc nhở vào lúc mấy giờ Ninh Hải đã gọi điện đến.”

“Thôi, tao hy sinh vì đại nghĩa vậy, tao xóa hết tin nhắn của tao và của hệ thống, tin nhắn của Ninh Hải tao giữ lại.”

Tôi không muốn nghe Trần Đàm nói nhiều bèn giật điện thoại qua tự mình xem. Tin nhắn của Ninh Hải đều được gửi đi trong lúc nôn nóng, có thể cảm nhận được cậu ấy rất hoảng loạn. Ban đầu là giải thích, sau đó ngữ khí có hơi mạnh hơn, không khác xa những lời tôi đã nói trong lúc nóng giận, tiếp đó có thể vì cảm thấy không ổn thỏa, lại vội vàng xin lỗi.

Thật lòng mà nói, những lời nói mang ý thỉnh cầu với nỗi buồn man mác của Ninh Hải khiến tim tôi nhói đau. Ninh Hải chưa bao giờ như thế, cho dù là ai hoặc việc gì, dù cho là việc xem trọng đến mức nào, thì cậu ấy cũng không bao giờ đánh mất bản thân. Đây cũng là điểm khác biệt lớn nhất của cậu ấy với những cô gái hoàn toàn từ bỏ lòng tự trọng trước tình yêu. Cũng chính vì lòng tự tôn và tự ái này của Ninh Hải, mới khiến tôi có thể yêu cậu ấy trên cơ sở tôn trọng. Tôi đã tuân thủ tốt quan điểm của Giả Bảo Ngọc, “kính nể và yêu thương” là thái độ lâu nay tôi dành cho Ninh Hải.

Dù vậy, tôi vẫn không muốn trả lời lại, hoặc có thể nói tôi không biết phải trả lời như thế nào. Mức độ kích thích mà cảnh tượng tối qua mang đến cho tôi quá mạnh, giờ đây tuy đã không còn nóng giận và kích động như lúc ấy nữa, nhưng thân tâm vẫn vô cùng mệt mỏi và hụt hẫng.

Tôi rất hiểu bản thân mình, tuy không đến mức vô tích sự, nhưng khuyết điểm cũng không hề ít. So với những người bạn của Ninh Hải, bất kể là nam hay là nữ, tôi đều không sánh bằng họ. Nếu không phải vì quen biết nhau từ thời đi học, chúng tôi căn bản chẳng thể có điểm giao nhau. Ninh Hải vốn đã xuất sắc, điều này định sẵn con đường mà cậu ấy đi không cần dựa dẫm vào ai, tôi cũng có thể không bảo lưu mà yêu Ninh Hải, một lòng một dạ với cậu ấy, cũng nhờ vậy chúng tôi có thể tránh khỏi áp lực do khác biệt về thân phận mà đến với nhau.

Giờ đây, áp lực đến từ bên ngoài đã đặt ra trước mắt, thậm chí còn chưa phải là áp lực nghiêm trọng nhất – gia đình, vậy mà tay của chúng tôi đã không thể nắm lấy nhau, loạn hết lý trí loạn cả bước đi, vậy đến ngày phải đối mặt với ba mẹ thì sao đây, tôi thật không dám tưởng tượng đó sẽ là cục diện như thế nào. Phải chăng chính chúng tôi lại là người đã tự đánh bại mình....

Ngay trong lúc tôi đang nghĩ ngợi lung tung thì tiếng chuông điện thoại chợt vang lên. Là Ninh Hải, đây là dãy số duy nhất tôi thuộc lòng ngoài số điện thoại bàn ở nhà.

Đắn đo vài giây, tôi quyết định bắt máy. Tôi có thể tưởng tượng ra thần tình lo lắng của Tiểu Hải khi gọi cuộc điện thoại này, tôi không nhẫn tâm để cậu ấy đau lòng.

“Lạc Dịch! Lạc Dịch?”

“Ừm.”

“Lạc Dịch cậu đang ở đâu? Có ở nhà không? Mình không dám gọi đến nhà cậu, cậu về đây được không?”

“.....”

“Cậu về đây, chúng ta nói chuyện đằng hoàng với nhau, sự việc không phải như cậu nghĩ.”

“.....”

“Lạc Dịch, đừng như vậy được không, đừng như vậy....”

Tiếng nói nghẹn ngào của Ninh Hải truyền đến, nó như con dao xén vào trái tim tôi, tôi nỗ lực hít sâu vài cái rồi mở lời.

“Ninh Hải, chúng ta hãy bình tĩnh một thời gian đi.”

Ninh Hải cố kìm chế cảm xúc rồi nói: “Xa nhau không phải cách giải quyết tốt, cậu biết mà.”

“Nhưng hiện giờ mình rất mệt, mình không muốn đối mặt với những thứ linh tinh này.”

“Không muốn đối mặt với mình?”

“Cậu muốn nghĩ như vậy mình cũng không có cách khác.”

“Mình không có làm việc có lỗi với cậu.”

“Chẳng lẽ là lỗi của mình?”

“Nghe mình giải thích có khó khăn đến vậy không?”

“Chỉ ít bây giờ mình không muốn nghe.”

“Cậu có thể chín chắn một chút không, có thể đừng trẻ con như vậy không? Giận lấy có thể giải quyết vấn đề ư?”

“Vậy chứ tôi phải làm gì? Bị tát vào mặt bên trái còn phải mỉm cười đưa luôn mặt bên phải qua đó à? Xin lỗi khiến cô thất vọng rồi, chuyện chín chắn như thế tôi không làm được!”

“Lạc Dịch—”

“Đủ rồi đủ rồi! Cô hãy đi mà tìm người chín chắn vững trọng của cô đi! Tôi với không tới!” Tôi nạt lớn vào điện thoại rồi cúp máy.

Úp mặt vào sofa, toàn thân như bị rút hết sức lực.

Tôi hoàn toàn không ngờ điện thoại ấy cúp đi và tôi cũng đồng thời mất hết liên lạc với Ninh Hải. Cậu ấy không gọi cho tôi nữa, và đương nhiên tôi cũng sẽ không gọi lại, rồi cứ thế, từng ngày trôi qua, giữa chúng tôi, không còn quan hệ.

Cảm xúc của tôi trải qua một quá trình vô cùng gian nan, sau khi sự phẫn nộ, giận dữ, kích động dần dần tiêu biến, nỗi nhớ, lo lắng và oán hận lại ùn ùn ập đến, nó giằng vò tôi, khiến tôi ăn không ngon ngủ không yên.

Buổi sáng, tôi đắm đầu vào máy vi tính, làm xong việc thì lên mạng. Chơi game, chat QQ, dùng hết tất cả những gì tôi có thể nghĩ ra để chuyển dời sự chú ý của mình.

Buổi tối, Trần Đàm kéo tôi đi ăn, uống bia, ca hát, quen biết những nam nam nữ nữ từ khắp nơi, sống vật vờ qua ngày.

Đêm đến, sự kích thích từ cơn làm bao tử của tôi đau đến chỉ có thể nằm co rút như một con tép, đầu toát mồ hôi lạnh, thuốc giảm đau không còn tác dụng.

Không ai có thể giúp tôi.

Tôi nhớ Ninh Hải, rất nhớ rất nhớ. Sự chia ly ngắn ngủi này sẽ không khiến con người nhớ đến những cảnh tượng ở bên nhau hoặc những lời nói trong quá khứ. Mà chỉ đơn thuần là nhớ con người ấy, nhớ cơ thể mềm mại ấy, nụ cười dịu dàng ấy, nhớ cái cảm giác được ôm Ninh Hải vào lòng, cảm giác trống trải trong vòng tay khiến con người trở nên yếu đuối, tôi cố sức bặm môi không để mình bật khóc, chỉ là, lòng tôi đã sụp đổ, trái tim không còn nguyên vẹn.

Khi con chịu đựng đi đến cực hạn, tôi nghĩ đến — chia tay.

Hai chữ này vừa xuất hiện trong đầu đã làm tôi giật thót tim, cảm giác hoảng sợ đến cực độ ấy bắt gặp khiến tôi rùng mình.

Kết thúc rồi sao? Kết thúc như vậy sao? Làm sao cam tâm? Làm sao có thể cam tâm? Ngay lập tức, tôi lắc đầu tự mình phủ định: Không được!

Nếu đổi lại là một người khác, không phải Thạch Dương, mà là Vương Giả, Trình Tiến, hoặc một người giống như anh rể của Ninh Hải, tôi đều có lý do thuyết phục mình. Rằng sự rút lui của tôi có thể mang đến cuộc sống yên bình và hạnh phúc cho Ninh Hải, dù không làm được tôi cũng sẽ ép mình làm cho bằng được. Nhưng bây giờ không phải, Thạch Dương không phải một người đáng tin cậy. Mất của hắn chứa đầy bạo lực, làm sao mà tôi có thể an tâm giao Ninh Hải cho một người như vậy. Bất kể là ba năm, năm năm hay mười năm, nếu như có một ngày để tôi biết được, Ninh Hải không hạnh phúc, mà tôi lại không thể làm gì cho cậu ấy nữa, tôi không dám tưởng tượng đó sẽ là một cảm giác như thế nào.

Nhưng bây giờ, làm sao đây?

Cứ thế, trong nỗi day dứt và đấu tranh, tôi đợi đến sinh nhật lần thứ 26 của mình.

Lần sinh nhật này, trở thành kỷ ức không bao giờ lãng quên trong cuộc đời tôi. Những việc xảy ra trong đêm đó đã thay đổi quỹ đạo cuộc sống của rất nhiều người. Của tôi, của Ninh Hải, của Thạch Dương, thậm chí là, của Trần Đàm.

Ngày 24 tháng 12, trời rất lạnh, mới buổi chiều đã bắt đầu rơi tuyết, là một mùa Giáng sinh màu trắng hiếm có.

Bắt đầu từ buổi sáng tôi đã không ngừng nhìn điện thoại, tôi biết mình đang chờ đợi gì. Chỉ là, mãi đến khi tan ca, nó cũng không có một thông báo nào, nó yên tĩnh như đã tắt nguồn.

Trần Đàm ngay từ mấy ngày trước đã nói sẽ mừng sinh nhật cho tôi, buổi tối khoảng tám giờ hơn, tôi cùng chồng và em chồng tương lai của Trần Đàm – Vương Đông Huy, Vương Nghiên với một số người bạn khác đến KTV chờ đợi Trần Đàm xong việc đến nhập nhóm. Trần Đàm nói trong điện thoại là sắp đến rồi, bảo tôi ra ngoài đón. Chỗ này mới mở, nó chưa từng đến, đêm nay ngoài phố lại đặc biệt đông đúc, người nhiều xe cũng nhiều, không dễ tìm kiếm. Tôi ngồi ở trong phòng cũng thấy chán nên đã nhận lời, ra ngoài đứng chờ vậy.

Con đường này tập trung nhiều nhà hàng và câu lạc bộ giải trí, tôi đứng trên bậc thềm ở trước cửa, vừa quay đầu lại, ha!

Ninh Hải, Thạch Dương

Trong một câu lạc bộ ở kế bên, Ninh Hải dựa trên người Thạch Dương được hấn đi ra ngoài, xem ra đã uống không ít, thần sắc mơ mơ hồ hồ. Họ không nhìn thấy tôi, Thạch Dương hơi nghiêng người để Ninh Hải ngã vào người hấn, thì thầm bên tai nói để hấn đưa cậu ấy về. Tôi đứng yên bất động, lạnh từ đầu xuống chân.

Đây đã là lần thứ ba tôi bắt gặp họ đi cùng nhau, tôi không hiểu vì sao cứ để tôi nhìn thấy những cảnh không nên thấy. Xe của họ vừa rời khỏi thì xe của Trần Đàm cũng tới. Tôi lẳng lặng quay về phòng KTV, nốc hết bốn lon bia chỉ trong nửa tiếng đồng hồ.

Sau đó, trong đầu tôi xuất hiện một suy nghĩ, vô cùng mãnh liệt. Nhưng tôi không nói ra, tôi ngồi im lặng ở một góc, ánh mắt nham hiểm và hung tợn. Chờ khi tôi cảm thấy đã đến lúc rồi thì đứng dậy, viện cớ đi vệ sinh rồi âm thầm ra ngoài. Gọi một chiếc taxi, ngồi vào trong tôi nói:

“Học viện Kiến trúc.” Giọng điệu bình tĩnh đến mức ngay chính tôi cũng thấy đáng sợ.

Suốt chặng đường này, tôi đều mang một suy nghĩ: Bất gian. Cười lạnh, tôi tắt nguồn điện thoại, tưởng tượng những gì sẽ xuất hiện tiếp theo.

Tôi âm thầm đi lên lầu sáu, đứng trước cửa lắng nghe một hồi, không có tiếng động gì, tôi ấn chuông.

“Đến liền.” Người mở cửa là Ninh Hải, nhìn thấy tôi cậu ấy hơi ngẩn ra một lúc.

Không chờ Ninh Hải nói gì, tôi đi thẳng vào trong, ánh mắt Ninh Hải nhìn tôi có chút bất lực, lại có chút vô vọng.

“Lạc Dịch...”

Đi vào trong xem hết một vòng, không thấy ai. Ninh Hải đứng trước cửa nhà, trên người là chiếc áo len có cổ, gương mặt đỏ hồng vì rượu. Vùng cổ quyến rũ mà tôi yêu thích nhất giờ đây đang đeo một sợi dây chuyền nham nhở, không có mặt dây, đó không phải dây chuyền tôi đã tặng. Chi tiết này châm đốt ngọn lửa trong tôi, tôi vô tội giữ chặt cánh tay của Ninh Hải, nghiến răng hỏi:

“Tôi nay cậu đã đi đâu?”

Ninh Hải bị tôi làm đau, bèn gãy giữa muốn thoát khỏi tôi.

“Lạc Dịch cậu làm gì vậy? Mình ghét gương mặt này của cậu!”

Sức sát thương của câu nói này rất lớn, hơn hơ, ghét. Không ngờ tôi lại làm cho Ninh Hải nói ra tiếng ghét, đây không phải là sự nũng nịu khi yêu, đây là cảm nhận tâm lý chân thực.

Phần nộ, men rượu, đổ ky, ba liều cùng trút xuống, đập tan lý trí của tôi. Tôi nắm chặt cổ tay của Ninh Hải rồi kéo lê vào phòng ngủ. Ninh Hải không phòng bị, loạng choạng một bước thì đã bị tôi lôi vào trong đẩy xuống giường.

Trên chiếc bàn ngoài sảnh khách có một tách trà còn đang bốc khói. Chỉ với chi tiết này, đáng lý tôi đã phải hiểu được vị trí của Thạch Dương ở trong lòng Ninh Hải. Cậu ấy chỉ xem hấn là khách. Chúng tôi ở bên nhau bao lâu nay, bất kể là đến nhà cậu ấy hay là ở đâu khác, Ninh Hải không bao giờ pha trà cho tôi, cậu ấy luôn nói “muốn uống gì thì tự lấy”. Sự thân mật này chưa bao giờ được nhìn thấy ở một người nào khác, nhưng lúc ấy, tôi đã không hề nghĩ đến.

Ninh Hải phát hiện sự thất thường của tôi, vừa giằng co vừa nói:

“Lạc Dịch cậu định làm gì? Thạch Dương đã đi mua thức uống, một lát nữa sẽ quay lại!”

Không nói thì thôi, vừa nghe thấy cái tên này thì huyết khí của tôi xông hết lên đỉnh đầu. Nghiến răng răn rắc, tôi nói từng chữ một:

“Hôm nay mình sẽ cho tên Thạch Dương đó biết, cậu là của mình, của một mình mình!”

Cào xé, gãy giữa, một Lạc Dịch điên dại, một Ninh Hải vô tội.

Không liên quan đến dục vọng, cũng không hề dồn đẩy trách nhiệm cho men rượu. Bấy lâu nay, tôi luôn nói Thạch Dương hung bạo thể nào thô lỗ thể nào, không đáng tin cậy không thể dựa dẫm. Nhưng đến cuối cùng, người táng tận lương tâm là tôi, kẻ không bằng cảm thú cũng là tôi.

Tôi chưa bao giờ muốn nhớ lại những chi tiết ấy. Đến cuối cùng, khi Ninh Hải đã không còn sức lực phản kháng vì đau, chỉ biết giữ chặt cổ áo của tôi, bật khóc thành tiếng.

“Lạc Dịch... , tại sao cậu lại làm như vậy với mình? Tại sao cậu lại đối xử với mình như vậy? Mình yêu cậu đến vậy, tại sao cậu lại nhẫn tâm...”

Đôi mắt đỏ ngầu vì máu của tôi mãi đến khi nghe thấy hai chữ “yêu cậu”, mới như bừng tỉnh mà dừng tay. Tôi mơ màng và bần thần mà rời khỏi người của Ninh Hải, từng bước từng bước thoái lui, đến khi đụng vào vách cửa sổ, tôi trưng mắt nhìn Ninh Hải.

Tiểu Hải khóc đến cơ hồ không kịp hít thở, đầu tóc rối tung, cơ thể bị bóc lột hiện rõ những vết thương do laceration tay của tôi cào trún trong lúc giằng xé. Nhìn những gì trước mắt, tôi không thể tự khống chế mà run lên, tôi dường như vẫn chưa nhận ra mình đã làm gì.

Tại nơi này, trong căn phòng này, tôi từng mạnh mẽ thề non hẹn biển, ước được thiên trường địa cửu. Chúng tôi đã bao lần quấn quýt bên nhau cho nhau hơi ấm, an ủi chăm sóc nhau, dùng những cái ôm và nụ hôn dịu dàng nhất để làm ấm trái tim của nhau, cho nhau sức mạnh. Nhưng hôm nay, chỉ vì một người đàn ông chẳng đáng gì mà tôi lại tạo cho Ninh Hải một vết thương không cách nào cứu chữa, hơn nữa còn là trong tình cảnh chúng tôi xa nhau lâu đến vậy, trong lúc cả hai đều đã bị nỗi nhớ giày vò đến ngờ như sắp chết đi.

Tôi nghĩ, tôi đã điên thật rồi.

Không biết trải qua bao lâu, Ninh Hải ngưng khóc, kéo chiếc chăn bị hất tung ở bên cạnh che đậy cơ thể mình lại, tôi vẫn nhìn cậu ấy, nhích cũng không nhích.

“Kiêu Kiêu! Sữa chua mua về rồi đây, sữa chua ở siêu thị bên dưới không tươi, anh đã chạy ra Carrefour để mua! Ủa? Sao lại không đóng cửa vậy? Kiêu Kiêu! Kiêu Kiêu?”

Giọng nói phản khởi truyền đến, ngay sau đó, một bóng người bị đông cứng trước cửa phòng. Thạch Dương tay cầm túi ni-lon, miệng hơi hé ra, mắt nhìn cảnh tượng trước mắt, chỉ tuân ra được một chữ:

“Hải...”

“Thạch Dương, anh ra ngoài trước đi.” Tiểu Hải khàn giọng nói.

“Hải.”

“Anh ra ngoài đi, đóng cửa lại.”

Thạch Dương nhìn tôi một cái, cúi đầu đi ra và nhẹ nhàng khép cửa. Ninh Hải ngồi dậy, mặc lại quần áo đã bị tôi xé ra ban nãy. Nút áo len đã bị bung ra, cậu ấy đứng lên mở tủ áo, lấy một bộ khác mặc vào rồi đi tới trước mặt tôi, giọng nói lạnh lùng vang lên:

“Cậu đi đi.”

Tôi nhìn Ninh Hải.

Muốn nói xin lỗi, hai chữ này lại nhọt nhọt đến vậy; muốn nói lời yêu, ba chữ đó lại đáng cười biết đường nào trong giây phút này? Vì vậy, tôi không nói một lời nào, chỉ vô thức mà tiến về phía cửa. Khi đi ngang bàn vệ sinh, chân tôi bị vấp vào chân ghế, đầu gối bủn rủn thế là quỵ thẳng xuống đất. Tôi thở hổn hển, tôi phải dùng nó để xoa dịu nỗi hoang mang trong lòng.

Tiểu Hải đi đến đứng trước mặt tôi. Tôi cúi đầu, không dám nhìn Tiểu Hải. Nhưng bàn tay mát lạnh ấy đã nâng mặt tôi lên, đôi mắt ấy nhìn vào tôi.

“Hải...” Tôi run giọng.

“Suýt... đừng lên tiếng.”

Tiểu Hải nói, rồi từ từ cúi xuống, đặt lên trán tôi một nụ hôn.

“Sinh nhật vui về.” Một giọt lệ rơi xuống mặt tôi.

Tôi nhắm mắt lại, dòng lệ tuôn chảy.

Tiểu Hải ôm lấy đầu tôi, vuốt ve mái tóc của tôi, nước mắt không ngừng nhỏ xuống, vỗ lên đầu tôi, giống vào tim tôi.

“Lạc Dịch, vì mình, cậu nhất định phải chăm sóc tốt cho bản thân có biết không?”

Tôi nghẹn ngào, không biết phải đáp lại như thế nào.

“Thạch Dương sẽ không tha cho cậu đâu, cậu nhất định phải cẩn thận, nhớ phải đi chung với Trần Đàm, cậu không được để bản thân xảy ra chuyện gì. Những việc khác hãy giao cho mình, mình sẽ xử lý, chờ khi mọi việc qua đi, cậu nhất định phải khỏe mạnh mà đứng trước mặt mình, có nghe không?”

Tôi dán sát mặt vào bụng của Tiểu Hải, khóc đến không thể tự mình. Ninh Hải quỳ xuống trước mặt tôi, lau nước mắt cho tôi, ôm tôi vào lòng, xoa dịu nỗi lòng của tôi.

Chờ khi tôi nín khóc, Ninh Hải kéo tôi đứng dậy, ôm tôi một cái rồi dẫn đường ra khỏi phòng. Tôi nắm chặt nắm tay đi ở phía sau.

Thạch Dương đứng trước sô pha, sắc mặt xanh ròn.

“Thạch Dương?” Ninh Hải khẽ gọi hắn.

Thạch Dương trừng mắt nhìn tôi, nghiêng răng nói: “Lạc Dịch mày là đồ khốn nạn!”

Vừa nó hấn vừa vỗ tới chỗ tôi, Ninh Hải giành trước một bước dùng hết sức giữ hắn lại, ngăn cản hắn tới gần.

“Mau chạy đi, Lạc Dịch mau chạy đi!”

Tôi cắn răng nhìn những gì xảy ra, không ngừng thuyết phục mình hãy đi khỏi nơi này. Trước khi rời khỏi, tôi quay lại, nhìn thấy trong mắt của Tiểu Hải, chỉ toàn bi thương. . .

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kể Trong Câu Chuyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chương 17

Quay về nhà Khắc Khắc trong vẻ khốn đốn, tôi đóng cửa lại, từ từ tụt xuống đất. Toàn thân run rẩy, cả trái tim cũng đang run. Nỗi hoảng sợ và rối loạn đến khiến con người muốn nôn mửa ấy bao trùm tâm thần của tôi, những gì xảy ra mới này một lần nữa xuất hiện trong đầu tôi như một đoạn phim chiếu chậm. Sự nhận thức ra mình đã gây tai họa lớn khiến tôi muốn trốn chạy, nhưng chân cứng lại bủn rủn không chịu nghe lời sai khiến. Trong bóng tối, thế giới của tôi dường như đã đi đến tận cùng.

Chẳng bao lâu thì toàn thân tôi tê dại. Căn phòng không được cung cấp điều hòa do chủ nhà vắng mặt trở nên lạnh lẽo thấu xương, cơ thể của tôi dần mất đi hơi ấm, nhịp tim, cũng từ từ chậm lại. Hai mắt trung trung vô hồn, tôi cứ thế ngồi đến khi trời sáng.

Đầu bắt đầu nhói đau, chẳng mấy chốc đã muốn nổ tung, huyết Thái Dương không ngừng giết lên tê buốt. Say rượu, thiếu ngủ, mắt đã không thể chống đỡ nữa nhưng tôi lại chẳng cách nào thiếp ngủ. Tôi nằm xuống đất, cuộn người lại, ngay cả sức lực bò lên giường cũng không còn.

Trần Đàm đã suýt đập vào người tôi khi vào cửa, nó hoảng hồn, vội cúi xuống kéo tôi dậy. Thấy tôi vẫn còn tỉnh táo bèn dìu tôi qua sô pha rồi hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì. Tôi run lẩy bẩy mà nói lại hết sự việc, Trần Đàm vừa nghe xong đã cầm ngay sợi dây băng da được dùng để xích Apollo trước đây quất thẳng vào người tôi.

“Nhạc Dịch mày là đồ khốn nạn!” Hơ hơ, giống hệt như câu nói của Thạch Dương. Tôi ôm đầu, mặc cho những cú đánh ấy quất vào người, và tôi, chỉ biết khóc.

“Việc làm như vậy là hành vi của một con người sao? Nói thì cứ như hát vậy, giỏi lắm! Mấy yêu người ta bằng cách này đó hả? Mày có còn biết sĩ diện là gì không?”

Những cú đánh trong phần nộ, những câu mắng chửi cay độc, lần lượt giáng xuống và chạm với nỗi đau trong lòng tôi. Cũng nhờ chúng mà tôi được cơ hội buông tiếng khóc, không phải vì Trần Đàm, mà là vì Ninh Hải. Hồi hận, tôi rất hồi hận.

Một tuần, vừa đúng một tuần trôi qua, tôi không có bất kỳ tin tức nào về Ninh Hải. Hôm ấy, những người hàng xóm vì nghe thấy tiếng động nên đã chạy ra nhìn ngóng, tôi không biết nó sẽ mang đến cho Ninh Hải cục diện khó xử ra sao. Trần Đàm từng mặc thường phục vào học viện hồi thăm, song cũng chẳng hỏi thăm được gì.

Tết Nguyên Đán. Trần Đàm và những người bạn đồng nghiệp có mối giao hảo tốt đã hẹn nhau đi chơi, Trần Đàm không an tâm để tôi một mình ở nhà, bèn kéo tôi đi theo. Lời mời mang ý tốt này của Trần Đàm đã khởi đầu cho những việc làm khiến cô ấy hối hận cả đời sau đó. Không biết là nên trách ai, hoặc giả đó chẳng phải là lỗi của ai, hoặc giả, ai ai cũng có lỗi.

Khi đến trước quán ăn, Trần Đàm xuống xe nhưng lại không đi ngay mà nhìn vào một chiếc xe vừa mới rời khỏi ở một nơi không xa. Tôi thấy kỳ lạ, Trần Đàm nhúm mày nói:

“Lúc này khi tụi mình vừa xuống lầu thì tao đã thấy chiếc xe đó, hình như người đó đã theo dõi tụi mình tới đây.”

Đây là bệnh nghề nghiệp của Trần Đàm, tôi đã quen rồi nên cũng không để tâm.

“Chắc là trùng hợp thôi.”

Dù gì thì xe cũng đi rồi, Trần Đàm lắc đầu, chúng tôi cùng vào trong.

Bữa ăn đó trải qua như thế nào, tôi không còn ấn tượng nữa, dường như tôi không uống rượu, chỉ miễn cưỡng dùng vài món nhẹ. Trần Đàm thấy tôi không có hứng thú bèn mở lời đưa tôi về nhà. Tôi kiên quyết đòi tự đi, nó không chịu, thế là chúng tôi cùng rời khỏi. Trần Đàm bảo tôi đứng chờ trước nhà hàng rồi một mình đi lấy xe.

Cổng nhà hàng này có hai trụ cột rất to bằng đá hoa cương, hai bên là đường dốc ra vào của xe ô tô, ngay chính giữa cửa ra vào có bảy tám bậc thang. Tôi đứng trên bậc thang trước trụ cột, yên tĩnh chờ đợi Trần Đàm. Bấy giờ có một chiếc xe chạy đến, chiếc xe ấy bật đèn pha chiếu xa, ánh sáng rất mạnh, tôi không nhìn thấy mặt của người ngồi trong xe.

Điện thoại vang lên âm báo, tôi lấy ra xem. Là tin nhắn chúc mừng của một người bạn, kèm theo một bức ảnh em bé rất hài hước. Tôi cầm cúi nhìn màn hình, còn mỉm cười một cái.

Đến khi nghe tiếng động cơ rất gần với mình, tôi mới thấy kỳ lạ mà ngược lên nhìn, song không còn kịp nữa. Một chiếc xe xông thẳng vào tôi, tôi hoàn toàn không kịp đưa ra phản ứng gì thì đã bị nó ép sát vào trụ cột sau lưng, lúc ấy, tôi vẫn còn mơ màng chẳng biết gì.

Người lái xe là Thạch Dương, bên cạnh là Ninh Hải. Cách nhau tấm kính chắn gió, gương mặt của họ đều như không thật, tôi dường như trông thấy Ninh Hải trợn mắt rất to. Ngay trong tích tắc, có gì đó ấm nóng thì nhau chảy ra từ miệng và mũi của tôi. Giống như bị một thau nước lạnh xối thẳng từ đỉnh đầu xuống, tôi cảm giác có gì đó đang rời khỏi đôi chân của tôi, chẳng mấy chốc thì đã lạnh băng.

Không đau, là thật, không hề đau, toàn thân chỉ thấy lạnh. Cảm giác choáng váng đến rất nhanh, và trong những hình ảnh hỗn loạn này, người lái dường như đã biến thành Trần Đàm, đầu xe đè trên người tôi từ từ lùi về sau, nhưng đôi chân của tôi đã không thể chống đỡ thân thể này nữa, ngã ra nền đất, lăn xuống bậc thang, sau vài cú va chạm, mặt của tôi dường như đã tiếp xúc với tàn tuyết trên đường. Ý thức dần mờ hồ, trước khi hoàn toàn mất đi cảm giác, tôi chỉ nghe thấy một tiếng hét kinh hoàng. Tôi không còn năng lực để xác định đó có phải là tiếng của Ninh Hải hay không nữa.

Ông trời đã mượn bàn tay của Thạch Dương để cho tôi sự trừng phạt nhanh chóng và thích đáng nhất. Tôi không oán trách, tôi đáng bị như vậy. Nhưng tôi không hiểu, tại sao phải bắt Ninh Hải trở thành vật lót xác cho tôi. Từ đầu tới cuối, cậu ấy chỉ là một người bị hại vô cùng oan ức, nhưng sự giãy vò và tổn thương mà cậu ấy nhận lấy, lại vượt hơn hẳn tất cả chúng tôi.

Sự trừng phạt rất nặng, song đã không lấy đi sinh mạng của tôi. Thạch Dương đi xe Toyota Prado, mã lực rất đạt tiêu chuẩn, ba đờ sóc rất to, dưới sự đè ép kịch liệt như vậy mà giữ được sinh mạng có thể nói là một kỳ tích. Bên cạnh đó, vì hôm ấy là ngày lễ, trụ cột được trang trí bởi những bức họa nổi quần quanh cột, chúng được làm từ những chiếc bóp bong bóng dày gần một tấc, nó đã bảo vệ cột sống của tôi, giúp tôi thoát chết và khỏi phải sống hết quãng đời còn lại trên xe lăn. Thêm vào lúc ấy tôi đang đứng trên bậc thang, xe chạy lên bậc thang vốn đã bị hãm lực xung kích, hơn nữa, trong giây phút cuối cùng, Ninh Hải sau khi phản ứng và nhận ra ý đồ của Thạch Dương đã không màng tất cả giựt mạnh thẳng tay. Tất cả những thứ này, đã bảo vệ mạng sống của tôi.

Nhưng, tôi bị gãy chín đốt xương, chúng đâm thủng vùng bụng và lưng của tôi, làm tổn thương lá lách và gan của tôi, bị mất máu quá nhiều, sinh mạng của tôi chỉ treo trong gang tấc. Nơi xảy ra vụ việc ở khá gần bệnh viện lớn nhất của thành phố, tôi được đưa vào phòng cấp cứu trong thời gian ngắn nhất, sau đó, nằm hôn mê trong phòng ICU bốn ngày năm đêm.

Khi tôi một lần nữa mở mắt ra, khôi phục ý thức, trở về thế giới này, thì cái nghênh đón tôi là con đau không lời nào có thể diễn đạt. Tôi nhìn thấy gương mặt già nua của ba và đôi mắt sưng đỏ của mẹ, những người thân vây quanh tôi, ai ấy đều rơi lệ vì vui mừng. Tôi không thể bận tâm đến họ, những vết thương đầy người khiến tôi khó lòng an giấc, chúng không ngừng thử thách sức chịu đựng của tôi. Trong lúc mơ mơ màng màng, tôi không biết chuyện gì là chuyện gì.

Tôi ngủ rồi lại tỉnh, người ra vào phòng bệnh rất nhiều, họ đến rồi đi, bác sĩ y tá kiểm tra vết thương của tôi, tiêm chích, thay thuốc, những gương mặt này, có quen thuộc, cũng có xa lạ. Tôi nỗ lực tìm kiếm, nhưng... không có người mà tôi trông chờ.

Tôi rất ít nói chuyện, cũng rất ít động đậy, đa phần thời gian, tôi chỉ ngẩn ngơ nhìn lên trần nhà sơn trắng của bệnh viện. Khi Trần Đàm xuất hiện, tôi không dám hỏi gì hơn, tôi không hiểu vì sao ánh mắt Trần Đàm và ba mẹ nhìn tôi đều có sự lẩn tránh. Còn Ninh Hải, cậu ấy dường như đã rút khỏi thế giới của tôi. Tôi không biết vì lý do gì mà cậu ấy không chịu xuất hiện, dù chỉ là nhìn tôi một cái thôi, dù cho từ nay phải kết thúc, chí ít, cũng nên có một sự kết liễu rõ ràng.

Con người khi yếu đuối luôn hy vọng nhìn thấy người mình yêu, tôi đã quen ý lại vào Ninh Hải. Trước mặt cậu ấy, tôi có thể không giấu giếm mà làm con người thật của chính mình, không cần phải che giấu khuyết điểm và nhược điểm, vì vậy, có Ninh Hải bên cạnh là lúc tôi an tâm nhất, nhưng giờ đây, không có. Còn tôi, lại lực bất tòng tâm.

Hai tuần sau khi tỉnh lại, tôi đã có thể ngồi dậy và dựa vào gối. Một buổi trưa nọ, trong lúc đang ăn cháo do di mang đến để thay ca trực với mẹ thì cửa phòng vang lên, tôi ngược lên nhìn.

Giây phút ấy tôi ngỡ là mình nhìn thấy Ninh Hải, song chỉ vài giây sau, tôi biết không phải. Người đứng trước cửa là chị của Ninh Hải, Ninh Tâm. Tôi và chị ấy chỉ từng gặp nhau vài lần, không quen, vì vậy tôi có hơi ngạc nhiên.

Trên tay chị ấy cầm một giỏ trái cây, mỉm cười chào di của tôi. Di tôi có vẻ không thích thú gì, bèn cầm bình thủy đi ra ngoài. Ninh Tâm bước tới, ngồi trên sofa ở sát tường và nhìn tôi.

“Vết thương đã đỡ hơn chưa?”

Tôi đặt muỗng xuống, gật đầu. Ninh Tâm vẫn nhìn tôi, một lúc sau, chị ấy khẽ nói:

“Thì ra là vậy.”

Tôi ngạc nhiên, tôi không hiểu ý của câu nói ấy là gì. Lúc này Ninh Tâm lại lắc đầu và thở dài.

“Nhạc Dịch, tôi không nói những lời vô ích nữa. Hôm nay tôi đến đây với thân phận đại diện cho Ninh Hải.”

Nghe thấy cái tên này, tim tôi một lần nữa nhói đau, nhưng điều khiến tôi đau hơn còn ở phía sau.

“Chuyện của hai em, gia đình tôi đã biết rồi. Em phải hiểu rằng, chuyện này là không thể nào.” Nét mặt của Ninh Tâm rất bình thản, tôi im lặng không đáp.

“Ninh Hải đã đồng ý chấm dứt mối quan hệ này, và đây cũng là thái độ của gia đình chúng tôi. Hy vọng em có thể phối hợp một cách lý trí.” Trái tim tôi như vụn vỡ, vội nhắm mắt lại, tôi không biết phải ứng đáp như thế nào.

Lẽ ra phải có tâm lý chuẩn bị mới phải, mọi việc đều như đã dự kiến trước kết quả này. Chỉ tại tôi lẩn tránh, tôi gạt người gạt mình mà thôi, để đến khi vấn đề đặt ra trước mắt, tôi vẫn không dám đối mặt.

Ninh Tâm còn nói thêm rất nhiều nữa, thái độ rất ôn hòa, khuyên nhủ đủ điều, nói rất chân tình, phân tích lý lẽ. Nhưng tôi chẳng nghe vào một chữ nào, nhìn bờ môi lép nhép của chị ấy, tim của tôi sớm đã không còn nguyên vẹn.

Ninh Tâm nói xong thì đứng dậy rời khỏi. Tôi im lặng húp hết chén cháo, súc miệng, rồi nằm xuống, nhắm mắt ngủ trưa. Tôi không rơi một giọt lệ nào, chỉ là, cũng không còn sức sống nữa.

Ba mẹ không hề nhắc đến Ninh Hải ở trước mặt tôi, nhưng trực giác nói với tôi, họ đã biết hết mọi việc. Từ sắc mặt tiêu tụy của họ, tôi cảm nhận được sâu sắc nỗi xấu hổ, ân hận và sự ích kỷ của mình. Nhưng nỗi ân hận và xấu hổ này chỉ là dành riêng cho ba mẹ, tôi chưa bao giờ hối hận vì chặng đường đã qua của mình và Ninh Hải, dẫu rằng giờ đây, nó chỉ còn lại nỗi đau.

Thật ra, trong lòng tôi vẫn nuôi giữ một tia hy vọng, tôi kiên trì cho rằng Ninh Hải chỉ bị ép buộc phải rời khỏi tôi, tôi vẫn còn nhớ rất rõ, Tiểu Hải đã nói cậu ấy sẽ xử lý mọi chuyện, khi sự việc kết thúc, tôi phải khỏe mạnh mà đứng trước mặt cậu ấy. Nhưng tia hy vọng này không vững cố, tôi cũng không thể xác định, nói thế nào cũng đã xảy ra bao nhiêu việc nằm ngoài tưởng tượng như thế. Từ trước đến nay, tôi luôn có một nỗi nghi hoặc đối với tình cảm của chúng tôi. Tôi thiếu thốn niềm tin, và cũng chính vì cái sự thiếu thốn chết tiệt này, khiến tôi không thể đứng cùng Ninh Hải, ở bên cạnh cậu ấy để cùng cậu ấy đối mặt những khoảnh khắc gian nan nhất, để nắm bắt cơ hội hạnh phúc của chúng tôi.

Vào một buổi chiều, khi chỉ có Trần Đàm ở trong phòng, tôi đã hỏi:

“Ninh Hải đâu?”

“Hình như đã đến nhà của bà ngoại.”

Tôi ngẩng đầu lên, “Bà ngoại cậu ấy ở Ninh Ba.”

“Ừm, chính là chỗ đó.”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Cụ thể thế nào tao không biết, nhưng Ninh Hải đích thật không ở đây. Thạch Dương vẫn đang bị tạm giam, mày định thế nào?”

“Tao định thế nào?”

“Còn nhớ chiếc xe tao nói đã theo dõi chúng ta không? Đó là người của Thạch Dương, hắn đã theo dõi mày rất lâu, và đã toan tính trước mọi việc. Vì vậy, vụ án có thể được định vị ở hai phân vùng: tai nạn giao thông hoặc cố ý giết người.”

Tôi cúi mắt, “Tùy mọi người, tao không có ý kiến.”

“Ban đầu cô chú đều rất giận dữ, nhất mực đòi tố cáo hắn. Nhưng về sau khi mày thoát khỏi nguy kịch, thái độ của người nhà Thạch Dương lại rất thành khẩn. Tao đã điều tra rồi, gia cảnh của hắn không đơn giản, nếu kiên trì đối đầu e sẽ có phiền phức. Tao cũng đã nói với cô chú về vấn đề này, ý kiến của họ là chỉ cần đảm bảo sau này mày được an toàn, mọi việc có thể thương lượng.”

Tôi cười đắng chát, “Cũng có nghĩa là, tao hổng hách bao năm nay cuối cùng cũng đụng phải người không dễ chơi rồi phải không?”

“Nếu mày không cam tâm, Thạch Dương hoàn toàn có thể bị phán tù chung thân. Nhưng điều này không có ý nghĩa gì cả, cùng lắm là mười năm, hắn sẽ được thả ra. Đến lúc đó hắn vẫn có thể quay lại trả thù.”

“Ninh Hải đâu?”

“Tao đã nói rồi, không ở đây, việc này không cần Ninh Hải tham gia.”

“Không phải là nhân chứng sao?”

“Nhạc Dịch, tỉnh lại đi.”

Tôi nhìn Trần Đàm trong oán hận, nhưng rồi nhận ra mình chẳng thể nói được gì.

“Người nhà của Thạch Dương muốn dùng tiền để dẹp êm chuyện này. Cô chú không chấp nhận, họ chỉ yêu cầu mày được an toàn. Kết luận sơ bộ là ba mẹ Thạch Dương sẽ đưa hân ra nước ngoài, mãi mãi không quay về nước nữa.”

“Ra nước ngoài? Hân chịu từ bỏ Ninh Hải sao? Hay là họ định đi chung?” Đột nhiên, tim của tôi chột dạ sống vì khả năng này.

“Họ sẽ không đi cùng.” Mặt của Trần Đàm hơi đỏ lên, như có gì đó muốn nói, song sau một lúc ngập ngừng, cô ấy thờ dài. “Nhạc Dịch, bỏ đi.”

Tôi nằm xuống, kéo chăn trùm qua đầu, không nói thêm tiếng nào nữa.

Một tháng sau, tôi xuất viện trở về nhà, mỗi ngày đều nằm trên giường dưỡng bệnh. Ba và mẹ đều cẩn thận chăm sóc cái ăn cái mặc cho tôi, nhưng không có lấy một lời nào.

Tính tình của tôi thay đổi rất nhiều, tôi trở nên ít nói, cũng rất ít ra khỏi cửa. Mỗi ngày, ngoài ba bữa và giờ ngủ nghỉ, tôi đều chôn mình trong tiểu thuyết. Cho dù là ngồi trên sofa hay nằm trên giường, tay của tôi đều cầm một quyển sách, kỳ thực cái mà tôi đọc vào lại chẳng có bao nhiêu. Tôi không xem truyền hình, cũng không lên mạng, bất kỳ một chi tiết nhỏ nào cũng có thể khiến tôi suy sụp. Vì vậy, tôi chối bỏ mọi khả năng có thể khiến mình tổn thương.

Kích thích tố và sự thiếu thốn rèn luyện làm cho cơ thể của tôi nhanh chóng phát tướng, tôi bắt đầu có cảm chề, nhưng sức khỏe lại vô cùng yếu ớt, chỉ cần vận động một lúc thì tôi đã thở phì phò. Sau khi vết thương khỏi hẳn, Trần Đàm bắt đầu kéo tôi ra ngoài đối mặt với xã hội. Tôi không muốn đi, nhưng không địch lại.

Ngày qua ngày, tôi dần tiếp nhận. Tôi quay về công ty, và có thể đi ăn với đồng nghiệp. Những cuộc hẹn của Trần Đàm không còn vì tôi mà làm mọi người mất hứng. Không có Ninh Hải, tôi học cách quên đi trong cô đơn.

Con người sẽ vì thời gian mà yêu một người, cũng có thể vì thời gian mà lãng quên một người. Dường như đã trải qua rất lâu rất lâu, tôi... hình như đã dần quên đi cuộc đời của mình từng có một người tên là Ninh Hải. Sở dĩ tôi nói hình như, là vì có nhiều lúc, gương mặt của cậu ấy vẫn xuất hiện trong giấc mơ của tôi.

Dẫu cho tôi rất không tình nguyện, rất không cam tâm, tận đáy lòng tôi luôn mang một hy vọng mong manh, nhưng ngày tháng cứ thế trôi đi, mà hiện thực lại không có một chút đổi thay. Đã là lúc phải thử thuyết phục mình rồi. Rất nhiều lần, tôi lên đến ngôi nhà của chúng tôi, đứng ở trước cửa, tay cầm có một lớp bụi, tôi biết, Ninh Hải đã lâu rồi không trở về đây. Buổi tối, đứng bên dưới nhà nhìn vào cánh cửa sổ chỉ có một màu đen ấy, nghĩ về ánh đèn ấm áp trước kia và những đêm ngồi giận một mình sau cuộc tranh cãi, tôi ngước đầu lên, không để nước mắt rơi xuống.

Tôi đi làm, nỗ lực làm việc, tôi bắt đầu từ những bài thể dục đơn giản, dần dần sức khỏe được hồi phục, ngủ sớm dậy sớm, tinh thần cũng ngày một tốt hơn. Không có lý do gì ruồng bỏ bản thân, sinh mạng rất quý báu, trải qua cái chết, tôi học được cách trân trọng.

Không hiểu vì lý do gì mà Trần Đàm, người vô cùng nhiệt huyết với nghề cảnh sát lại đột nhiên từ chức, chính thức về nhà tiếp quản công ty của bà cô. Năm xưa để thi vào trường cảnh sát, Trần Đàm đã bỏ ra bao nhiêu công sức, đến nay tôi vẫn còn nhớ như in, vì vậy càng không lý giải được sự lựa chọn này. Lời giải thích của Trần Đàm là: áp lực quá lớn. Đối với tôi, Trần Đàm đã làm hết nghĩa vụ của một người bạn, tất cả những gì có thể giúp tôi nó đều đã làm. Dưới lời khuyên nhủ và dẫn dắt của Trần Đàm, tôi tuy chưa thể tháo gỡ rút thắt trong lòng, bỏ quên quá khứ, nhưng chí ít, cuộc sống có thể tiếp diễn.

Trần Đàm kiên trì cho rằng tôi phải tìm vài sở thích nào đó để chuyển dời sự chú ý, thế là nằng nặc bắt tôi đi học yoga. Mức độ hồi phục trước mắt vẫn chưa cho phép tôi thực hiện những môn thể thao như bơi lội, nhưng những môn có cường độ tương đối thấp như yoga thì không thành vấn đề. Tôi nghĩ bụng thấy cũng là một cách để giết thời gian, vậy là đồng ý. Rồi xa thứ có hại là bản năng của con người, tôi chìm đắm trong quá khứ và ký ức về Ninh Hải sẽ chỉ khiến tôi càng thêm đau khổ, vì vậy, tôi cố ý bắt mình tập cách lãng quên.

Tự sắm một bộ đồ thể thao mới, tôi cùng Trần Đàm đến phòng gym. Khi đậu xe đâu vào đấy, Trần Đàm vừa tháo dây an toàn vừa nói với tôi:

“Nè, lát nữa lên đó đừng quá kinh ngạc nha.”

“Kinh ngạc chuyện gì?”

“Huấn luyện viên là người quen.”

“Hửm? Bạn cùng trường?”

“Không phải.”

“Vậy là ai?”

“Lên đó sẽ biết.”

Tôi lên lầu trong nỗi nghi hoặc, Trần Đàm mở cửa ra, tôi đi theo vào trong. Căn phòng rất lớn, mọi người đang chuẩn bị cho buổi tập, vài người đang vây quanh huấn luyện viên nói gì đó. Trần Đàm vui vẻ gọi to:

“Cô giáo Vương?”

Vị huấn luyện viên ấy quay đầu lại, tôi sững người. Không ngờ lại là em chồng tương lai của Trần Đàm – Vương Nghiên.

Mái tóc duỗi thẳng màu đen được buộc cao, bộ đồ thể thao ôm sát người triển hiện vóc dáng đầy đặn, gương mặt trẻ trung kia mang đầy hơi thở của tuổi xuân.

“Thì ra là em à?” Tôi cười.

“Vi sao không thể là em?” Vương Nghiên nghiêng đầu nhìn tôi, có hơi đắc ý.

“Em biết môn này sao?”

“Đương nhiên! Thể thao có rất nhiều loại, đừng tưởng chỉ có mấy chị mới là kiện tướng thể thao chứ.”

“Hơ, bây giờ tôi đã thành nòi thuốc rồi, còn kiện tướng gì nữa.”

“Vậy nên mới phải tập luyện, có thể mới có sức khỏe chứ.”

Tôi gật đầu theo tiềm thức, biểu thị sự đồng ý. Trần Đàm chỉ đứng bên cạnh nhìn chúng tôi trò chuyện, không phát biểu lời nào.

“Chị dâu, chị với Nhạc Dịch đi thay đồ đi, buổi học sắp bắt đầu rồi. Phòng thay đồ ở bên kia.” Vừa nói vừa chỉ sang một khu vực gần đó.

“Đã nói bao nhiêu lần là khoan hãy gọi như vậy mà, nghe thấy ghê!” Trần Đàm phàn nàn, Vương Nghiên cười khanh khách. Tôi cầm theo quần áo, cùng Trần Đàm đi thay đồ.

Nỗi buồn không phải chỉ mới một ngày hai ngày, vì vậy tôi không thể tức thì tập trung, Vương Nghiên nhiều lần đi đến bên tôi chỉnh sửa động tác của tôi. Tay của cô ấy rất ấm và rất mềm, liên tục chạm và ấn vào những vị trí trên người tôi, có lúc còn nắm tay tôi. Xuất phát từ sự lễ phép, tôi đành cố gắng bắt mình chú ý hơn.

“Hãy thả lỏng, tay hướng về trước, eo thấp xuống.” Giọng nói của Vương Nghiên vọng ra từ trên đỉnh đầu tôi, ngay sau đó, có một mùi hương không rõ là gì phả vào cổ của tôi. Tôi chau mày, song vẫn làm theo lời dặn.

“Nhạc Dịch, điều kiện sức khỏe của chị khá kém, xương rất dẻo, nếu tiếp tục kiên trì, chị chắc chắn sẽ làm rất tốt.” Nghe thấy câu nói này, tôi chợt nhớ đến Tiểu Hải.

Có một lần, Ninh Hải xoa vào lòng tôi cùng ngồi xem tivi với tôi, nhưng thật chất là cầm tay của tôi lên chơi. Cậu ấy vừa bẻ cong ngón tay của tôi ra ngoài vừa hỏi:

“Đau không?”

Tôi lắc đầu. Thế là lại cong thêm một chút nữa, “Như vậy thì sao?”

Tôi vẫn lắc đầu. Tiểu Hải bèn cảm thán:

“Lạc Dịch sao xương của cậu dẻo quá vậy? Ngón tay sắp chạm vào mu bàn tay rồi mà.”

Tôi lập tức bắt chữ trong câu nói ấy.

“Xương dẻo thì có sao đâu? Dừng tốt là được rồi! Cũng không biết là tối qua ai đã vui biết chừng nào vì ngón tay này hen?”

Mặt của Ninh Hải lập tức ửng đỏ, quỳ dậy bóp cổ tôi.

“Cậu là đồ lưu manh!”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kể Trong Câu Chuyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 18

“Nhạc Dịch, Nhạc Dịch?”

Bị kéo ra khỏi ký ức, tôi quay lại cười gượng với Vương Nghiên.

“Xin lỗi, tôi lại lơ là rồi.”

“Yoga bắt buộc người tập phải loại bỏ tạp niệm, chuyên tâm tuyệt đối. Vì vậy, đừng nghĩ đến những việc khác nữa nhé?” Vương Nghiên nói một cách ôn hòa, tôi gật đầu, tiếp tục động tác ban này.

Kết thúc buổi tập, Trần Đàm đề nghị đi uống gì đó, tôi thấy cũng còn sớm nên đồng ý. Nhân viên phục vụ đặt thức uống lên bàn, ba chúng tôi cứ nói băng quơ vài câu, chủ yếu cũng là chuyện xoay quanh việc tập yoga. Nhưng đột nhiên, Vương Nghiên quay sang nhìn tôi hỏi:

“Thật ra, chính em đã bảo Trần Đàm thuyết phục chị đến tập yoga đấy.”

Tôi thờ người ra một lúc mới hiểu ý của câu nói này. “Lý do?”

“Em biết chuyện của chị.”

Tôi nghiêng mặt nhìn Trần Đàm, không nói tiếng nào.

“Chị đừng trách Trần Đàm, là em đã rặn hỏi chị ấy.”

“Cô rất có hứng thú với chuyện riêng của người khác?”

“Không phải, chỉ hứng thú với riêng chuyện của chị.”

Tôi cười lạnh một cái với thái độ không mấy thân thiện. “Vinh hạnh vô cùng.”

“Em đang rất nghiêm túc khi nói về việc này.” Giọng điệu của Vương Nghiên rất kiên định, đôi mắt xinh đẹp ấy lan tỏa luồng sáng tự tin rất mạnh mẽ, nó hình thành một sự đối lập vô cùng rõ rệt với ánh mắt vô hồn của tôi.

“Nhưng tôi không có nghĩa vụ phải nghiêm túc lắng nghe.” Nhận ra sự khác biệt này, tôi rất không thoải mái mà bắt đầu che giấu bản thân.

“Em chỉ muốn gần gũi chị, bởi vì, em rất ngưỡng mộ quá khứ của hai người.”

“Gần gũi tôi? Để làm gì?”

“Tham gia vào cuộc sống của chị.”

“Hơ...” Tôi nhếch mép trong bất lực.

“Cuộc sống của tôi không cần có sự gia nhập của ai, cô chỉ là giáo viên dạy yoga cho tôi, ngoài thời gian luyện tập, cuộc sống của chúng ta không bao giờ có giao điểm.” Dứt câu, tôi đứng dậy rời khỏi.

Tôi chỉ xem đó là một trò đùa, còn là một trò đùa ác nghiệt. Vì vậy trong những lần tập sau đó, tôi cố gắng giữ khoảng cách với Vương Nghiên. Tôi không thích loại con gái còn trẻ tuổi mà lại có đầy suy tính trong lòng, tính cách như vậy không nằm trong phạm vi kết bạn của tôi.

Nhưng Vương Nghiên không nghĩ như vậy, ánh mắt của cô ấy cứ dồn vào tôi, sự dõi theo ấy khiến tôi rất không thoải mái, tôi bắt đầu chán ghét nơi này.

Một lần, trong giờ giải lao, những người khác đều đi mua nước uống, tôi vì thấy mệt nên ngồi dưới đất nhắm mắt nghỉ ngơi. Chợt cảm nhận được có một người ngồi xuống bên cạnh tôi, tôi biết đó là ai, vì vậy không thiết phải mở mắt.

“Có phải là chị... có hơi chán ghét em không?”

Vài giây sau tôi mới trả lời: “Phải nói là sao cũng được.”

“Chị đang tự phong tòa mình.”

“Đó là chuyện của tôi, tôi cần có thời gian để trị liệu.”

“Chị chưa từng nghe câu: sự khởi đầu mới là liều thuốc trị thương hiệu quả nhất ư?”

Tôi lập tức trừng mắt, nhìn vào Vương Nghiên. Nhưng cô ấy không nhìn tôi, ánh mắt rơi vào một điểm nào đó ở phía trước.

“Tôi sẽ không có khởi đầu mới nào nữa.”

“Tại sao? Chị vẫn còn rất trẻ.”

“Không liên quan tuổi tác, tình cảm của tôi đã cạn kiệt rồi.”

Vương Nghiên bật cười, tôi không thể phủ nhận, nụ cười ấy rất đẹp.

“Nhạc Dịch, chị giống như một đứa trẻ con. Câu nói này hết như một câu giận lẫy.”

Tôi có hơi bực tức vì trạng thái của mình ở trước một người nhỏ hơn nhiều tuổi, bèn cố gắng chứng minh điều gì đó.

“Cả đời này, tôi chỉ muốn giữ trong lòng mình hình ảnh của một người.”

“Nhưng Ninh Hải cũng đâu phải là người chị yêu đầu tiên, không phải sao? Hơn nữa hai người cũng đã trải qua rất lâu mới đến với nhau.”

Tôi thật sự kinh ngạc với mức độ rõ ràng về chuyện của tôi của cô gái này, nhưng lại không thể phản bác lời nào, bởi vì những gì cô ấy nói là sự thật.

“Vì vậy em có đủ sự kiên nhẫn để chờ đợi.” Vương Nghiên nói như tổng kết cho cuộc trò chuyện, vờn vai một cái rồi đứng dậy. Bấy giờ tôi mới hiểu, cô ấy... muốn trở thành Ninh Hải thứ hai.

Sự thay thế kiểu này cũng đúng lúc quá rồi chẳng! Cô ấy chỉ vừa tốt nghiệp đại học, trong mắt tôi cô ấy chẳng qua là một cô nhóc, trước đây lại chưa từng nghe nói cô ấy có xu hướng tình cảm tương tự. Cô ấy cảm thấy câu chuyện của chúng tôi quá gây cản nên muốn vào chơi chung sao?

Xin lỗi, tôi không có tâm trạng đùa giỡn.

Sau hôm đó, tôi đã dừng ngay môn học này, đồng thời mở lời bảo Trần Đàm hãy khuyên nhủ Vương Nghiên đừng mang chuyện tình cảm ra làm trò đùa. Điều kỳ lạ là Trần Đàm lại khuyên tôi đừng quá khắt trương, thuận theo tự nhiên là được. Cũng vì có Trần Đàm ở giữa, tôi không cách nào hoàn toàn tránh khỏi Vương Nghiên, lúc nào cũng bị gặp nhau trong tình huống bất đắc dĩ. May thay cô ấy không có cử động gì quá mức, nên tôi cũng dần thả lỏng mình hơn.

Có lẽ, đúng thật là tôi đã quá nhạy cảm.

Chẳng bao lâu mùa hè lại đến, ngay khi tôi đã quen với sự bình lặng tựa hồ như chết chóc này thì A Tam – Dương Khắc đã kết thúc khóa đào tạo ở Hàn Quốc và quay về quê nhà.

Chuyện của tôi, Khắc Khắc cũng đã biết, Trần Đàm đã kể lại đại khái toàn bộ sự việc. Có lẽ vì sợ khơi lại chuyện thương tâm nên Khắc Khắc đã không gọi điện cho tôi, bản thân tôi lại đã rất lâu rồi không lên mạng, vì vậy đây là lần gặp lại đầu tiên của chúng tôi từ sau sự việc đó.

Bữa cơm tiến hành trong một không khí rất kỳ lạ, A Tam rất lạnh nhạt, ngoài việc hỏi tình trạng thương tích của tôi thì không nói thêm gì nữa, trái lại dùng ánh mắt đầy hàm ý nhìn tôi và Vương Nghiên ngồi ở bên cạnh tôi. Vương Nghiên lộ tâm cho tôi, thái độ rất thân mật. Tôi không ghét hải sản, nhưng vì sợ phiền phức nên không bao giờ ăn. Trước đây, Ninh Hải sẽ dùng tay nghề vô cùng nham nhảm và dân dã lột tôm cho tôi, cậu ấy không cho vào chén, cũng không gọt ghế mà đưa vào miệng tôi, mà chỉ cầm trên tay, tôi sẽ rất tự nhiên và ăn ý mà cúi xuống ăn, tiện thể cắn ngón tay của Ninh Hải, những lúc như thế luôn bị Khắc Khắc chọc tôi nhìn như cún con.

Những ký ức thân mật của tôi và Ninh Hải đã bị tôi phong tỏa, sẽ không có ai thay thế cậu ấy. Vì vậy ý tốt của Vương Nghiên tôi sẽ chỉ nói cảm ơn, sau đó dùng chén hứng lấy, rồi cứ để đó cho đến khi nguội lạnh. Vương Nghiên không để tâm, vẫn ân cần rót coca cho tôi và ngồi nói chuyện với Trần Đàm. Khắc Khắc cứ im lặng suốt buổi, tôi không đoán được nó đang nghĩ gì, nhưng thấp thoáng... tôi cảm thấy có việc gì đó sắp xảy ra.

Vậy nên, khi nhận được cú điện thoại ấy, tôi có hơi kích động, cơ thể giống như một bộ máy cũ kỹ đã rỉ sét, bắt đầu ‘cọt kẹt cọt kẹt’ mà khởi động lại. Giọng nói của Khắc Khắc bị hạ xuống rất thấp, bảo tôi sang đó ngay, tôi nghe ra được nỗi kích động bị cô ấy cố gắng đè nén, rồi như bị truyền nhiễm vậy, toàn thân tôi cũng bắt đầu run rẩy. Song, tôi vẫn đã mặc áo khoác vào, trấn an nhịp đập của mình, nhanh chóng đến nhà Khắc Khắc.

Kết quả không như tôi nghĩ, trong nhà chỉ có Trần Đàm đang cuộn người ngồi dưới đất phía trước ghế sofa, nét mặt buồn phiền và suy sụp. Khắc Khắc thì ngồi ở một bên nhìn cô ấy, sắc mặt lạnh lùng.

Nghe tiếng tôi đến, Trần Đàm ngược lên nhìn một cái rồi lại vội vàng cúi xuống, thần sắc hoảng loạn. Không gian đầy khói thuốc, tôi xua tay vãi cái rồi bước tới trước mặt Khắc Khắc, chờ đợi những lời tiếp theo của họ.

“Khi ở Hàn Quốc, nghe A Đại nói về chuyện này thì tao đã thấy kỳ lạ, với tình cảm mà Ninh Hải dành cho mày, tao không tin cô ấy có thể dễ dàng từ bỏ đến vậy. Nên sau khi về đây, rặn hỏi một trận,” Khắc Khắc chợt dừng lại khi nói đến đây, rồi liếc qua Trần Đàm, “Ho!” Nó im lặng.

“Có chuyện gì?” Tôi cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng giọng nói run rẩy đã tiết lộ sự hoảng loạn của tôi.

“Để nó tự nói đi! Cái chuyện nghe cũng chưa từng nghe này tao chẳng biết phải nói thế nào.”

“A Đại, chuyện gì?” Tôi quay sang Trần Đàm, lặp lại câu hỏi.

Trần Đàm vuốt mặt vài cái rồi khàn giọng nói:

“Nhạc Dịch, tao xin lỗi.”

“Tao muốn biết đã xảy ra chuyện gì!” Tôi nói trong sự nôn nóng, tôi không muốn nghe lời xin lỗi.

Thế là, từ lời tường thuật của Trần Đàm, tôi được chấp vãi lại ký ức về những việc đã xảy ra khi tôi bị trọng thương. Đúng như Khắc Khắc nói vậy, chuyện này thật sự nghe cũng chưa từng nghe. Những việc chỉ có thể nhìn thấy qua phim ảnh, lại đã xảy ra trên người chúng tôi một cách chân thực.

Thời gian quay về ngày tôi xảy ra chuyện. Ký ức của tôi, đã được Trần Đàm tiếp nối từ đây.

Trần Đàm từ xa lái xe đến đã nhìn thấy hết toàn bộ sự việc, nỗi kinh hoàng chỉ duy trì trong một khoảnh khắc, ngay sau đó nó đã gọi hai số điện thoại. Đầu tiên là 120, tiếp đó là đồng nghiệp còn đang ăn trong nhà hàng.

Hai tốp người được gọi ấy cơ hồ đã xuất hiện cùng lúc, bấy giờ Trần Đàm đã lôi Thạch Dương ra khỏi ghế lái và nhảy lên lui xe lại. Suốt quá trình này, Ninh Hải như bị đông cứng tại ghế lái phụ, bàn tay siết chặt cần thắng đã mất đi toàn bộ phản ứng cần có.

Trong lúc hỗn loạn, Trần Đàm một mặt cùng người của bệnh viện đưa tôi lên xe cứu thương, mặt khác thì nói lớn với đồng nghiệp:

“Dẫn cô ấy theo! Dẫn theo cô gái đó!” Nói xong thì đầu cũng không quay lại mà leo lên xe cứu thương.

Ý của Trần Đàm là đưa Ninh Hải đến bệnh viện, nhưng đồng nghiệp của cô ấy đã hiểu lầm, thế là Ninh Hải, Thạch Dương đã cùng bị đưa vào đồn cảnh sát.

Thạch Dương thừa lúc mọi người không chú ý đã gọi về nhà. Tin tức nhanh chóng được truyền đến tai Ninh gia, thế là trong lúc tôi đang được cấp cứu, cả nhà Ninh phó thị trưởng đã đến bệnh viện.

Tình yêu đồng tính bị lật tẩy!

Hơ hơ, tôi và Ninh Hải đã suy đoán bao nhiêu tình huống cho cảnh tượng này? Duy nhất chưa bao giờ ngờ rằng, sự việc lại xảy ra trong tình trạng không có mặt của hai chúng tôi. Ngay khi bác sĩ thông báo ca phẫu thuật thành công, ba mẹ tôi và ba mẹ Ninh Hải vừa bình tâm lại đã cùng ngồi vào phòng nghỉ ngơi của bệnh viện.

Ninh phó thị trưởng không hổ danh là người dày dặn kinh nghiệm quan trường, cách giải quyết vấn đề vô cùng quả đoán và kiên quyết, chứa đầy khí thế mạnh mẽ quen thuộc. Hai gia đình thương thảo và đi đến kết luận sẽ quản thúc chặt chẽ con cái của mình, không để tôi và Ninh Hải có cơ hội gặp nhau nữa.

Cách nói này nghe ra thì đơn giản, nhưng trong thời đại công nghệ thông tin phát triển thế này, muốn ngăn chặn hai con người liên lạc với nhau nào có phải chuyện dễ dàng. Nhưng tâm tư của Ninh phó thị trưởng đâu phải những nhân vật nhỏ bé như tôi có thể đoán được, cho dù là Ninh Hải, cũng chẳng qua là con dê chờ bị làm thịt dưới tay của ba mình mà thôi. Chúng tôi không có sức lực phản kháng, thậm chí, ngay cả một cơ hội để phản kháng cũng không có. Ông ấy dễ dàng nhìn thấu tâm tư và nhược điểm của chúng tôi, ra tay là đánh trúng điểm chí mạng, chẳng mất bao nhiêu công sức đã phá hủy lòng quyết tâm mà chúng tôi tự cho là vô cùng kiên định.

Ninh phó thị trưởng đã nghĩ ra phương án này trên đường từ bệnh viện đến đồn cảnh sát, lúc ấy, Trần Đàm cũng ở trên xe.

Tại phòng tạm giam của đồn cảnh sát, Ninh Hải của tôi bị xếp ngồi cùng những cô gái bán dâm, mặc cho bị cảnh sát trực ban vô tình xua đuổi, mắng chửi, đây hết lần này đến lần khác, cậu ấy vẫn không ngừng rặn hỏi dù chỉ là một chút thông tin về tình trạng của tôi, nhưng, không một ai chịu trả lời Ninh Hải.

Mãi đến 0 giờ, Trần Đàm và một đồng nghiệp cùng bước vào. Nhìn thấy Trần Đàm, Tiểu Hải như một người sắp chết đuối nắm được sợi dây cứu mạng, cậu ấy cơ hồ là vồ tới bên Trần Đàm, mà Trần Đàm chỉ ngước lên nhìn Ninh Hải.

Vị đồng nghiệp ấy đi đến một phòng giam nam giới, dùng tiếng nói đủ cho Ninh Hải nghe thấy mà tuyên bố:

“Thạch Dương, bây giờ chúng tôi chính thức khởi tố anh. Chúng tôi nghi ngờ anh phạm tội mưu sát, làm cho người bị hại Nhạc Dịch tử vong vào lúc 0 giờ ngày hôm nay.”

Nhạc Dịch, tử vong.

Tôi không biết cảm giác của Ninh Hải là như thế nào khi nghe thấy hai từ này, vết thương của tôi có đau cách mấy có lẽ cũng không bằng bốn chữ ấy. Trần Đàm nói cô ấy đã nghĩ sẵn tất cả những lời để lừa gạt, nhưng cuối cùng lại chẳng dùng được câu nào, bởi vì Ninh Hải không hỏi gì cả. Cậu ấy chỉ lặng lẽ trở về chỗ ngồi, vài giây sau thì đã ngắt xi.

Những gì Trần Đàm biết chỉ có bấy nhiêu, không bao lâu thì Ninh Hải đã bị đưa về nhà ngoại ở Ninh Ba, Ninh phó thị trưởng dùng quyền lực của ông ấy làm êm mọi chuyện. Nhìn từ bên ngoài, dường như chưa bao giờ xảy ra chuyện này, mọi việc đều về với cát bụi, không có ai bị ảnh hưởng. Thời gian cứ trôi, cuộc sống vẫn tiếp diễn. Song bên dưới mặt hồ tựa như êm dịu này, lại là cái giá sống không bằng chết của tôi và Ninh Hải.

“Ba của Ninh Hải bắt mày nói dối thì mày phải nói dối sao?” Tôi hỏi Trần Đàm trong nỗi kinh hoàng.

“Bất kể là tao gạt Ninh Hải, hay là Ninh Tâm gạt mày, tao cũng vô cùng áy náy...”

“Áy náy sao còn làm!?” Khắc Khắc nổi giận trước tôi. “Đừng nói tất cả chỉ muốn tốt cho Nhạc Dịch, cũng đừng nói là vì ba mẹ của nó. Đó không phải là lý do. Mà dù cho đó là lý do của mày, vậy mày kéo Vương Nghiên vào đây là có ý gì? Nhạc Dịch với Ninh Hải không được, lẽ nào với Vương Nghiên thì được? Mày có ý đồ gì? Làm vậy thì xem như là bù đắp à? Mày không biết làm vậy sẽ khiến Ninh Hải tổn thương đến mức nào sao?” Trong cơn giận, Khắc Khắc hét tung một chiếc tách.

“Lâu nay tao đều không xác định được làm vậy là đúng hay là sai. Lúc đó, vì sự thịnh衰 của ba mẹ Nhạc Dịch, còn có áp lực từ ba Ninh Hải nên tao mới miễn cưỡng chấp nhận, nhưng càng về sau thì tao càng cảm thấy có lỗi với Nhạc Dịch. Nhưng sự việc đã xảy ra rồi, tao nghĩ một thời gian sau chắc sẽ tốt hơn...”

“Tốt hơn? Mày có nghĩ đến Ninh Hải không? Cậu ấy phải sống dưới áp lực tư tưởng lớn thế nào?”

“Tao cũng chịu rất nhiều áp lực vậy, lại không được nói với ai, tao cũng sắp sụp đổ rồi!”

“Vậy nếu tao không về thì mày định giấu luôn đúng không?”

Trần Đàm úp mặt xuống gối, không biện giải cho mình nữa.

Tôi cũng muốn nổi nóng, nhưng không được. Tâm tư của tôi không ở Trần Đàm.

“Ninh Hải đang ở đâu? Cậu ấy đang ở đâu? Từ lúc xảy ra sự việc đến nay, cũng hơn mười tháng rồi, cậu ấy sống như thế nào? Nếu nói như mày, vậy... Tiểu Hải sẽ cảm thấy chính cậu ấy đã hại tao bị chết? Mày bắt Tiểu Hải phải sống thế nào đây?”

Nước mắt của tôi thi nhau tuôn chảy. Tại sao phải như vậy? Tại sao tất cả mọi người đều phải dùng phương pháp cực đoan như vậy đối xử với chúng tôi? Tại sao những người thân nhất gần gũi nhất, đều chẳng tha nhìn chúng tôi sống trong những ngày tháng như địa ngục mà vẫn kiên trì đến vậy? Chúng tôi hiểu họ rất khó chấp nhận, nhưng, tại sao nhất định phải dùng cách tàn nhẫn này?

“Năm nay, các Đảng lãnh đạo đổi nhiệm kỳ. Ba của Ninh Hải thăng chức và điều sang tỉnh khác rồi. Nhà của ông ấy cũng đã dọn đi, còn về Ninh Hải, tao thật sự không biết.” Trần Đàm kẹp điều thuốc giữa hai ngón tay, đôi mắt đỏ hoe.

Đã biết được những việc này, tôi không thể tiếp tục cuộc sống u ám như trước đây nữa. Ninh Hải đang chịu khổ, tôi rất rõ điều này. Mười tháng không thể nào xoa dịu mọi thứ, ngày tháng của cậu ấy khó khăn hơn tôi trăm ngàn lần. Tôi không thể để Tiểu Hải sống trong đau khổ, đây không phải là niềm hạnh phúc mà tôi đã hứa mang đến cho cậu ấy.

Xuất phát từ sự áy náy, Trần Đàm rất tận sức tận lực giúp tôi thăm dò tin tức của Ninh Hải. Tôi vào diễn đàn bạn học phổ thông và đại học để lại lời nhắn. Ba của Ninh Hải làm việc rất sạch sẽ, điện thoại của tôi sau khi bị hư trong vụ tai nạn thì sim số đã bị cắt. Điều này khiến tôi bị mất đi rất nhiều cách để liên lạc với bạn bè của Ninh Hải. Trần Đàm thì bắt tay từ những người và những nơi hoạt động về tài chính, nhưng một tháng lại đã trôi qua, chúng tôi không có chút thu hoạch nào.

Thời tiết dần trở lạnh, là vận mệnh đã an bày chẳng, đời này, tôi và Ninh Hải có lẽ phải có một sự kết liễu, hoặc cũng có thể là mãi mãi quần quýt lấy nhau. Khắc Khắc bắt đầu chạy xồng xộc vào nơi làm việc của tôi, kéo tôi đến một nơi không có người rồi đưa cho tôi một tờ báo.

“Hôm nay tao đến ngân hàng xử lý công việc, tình cờ nhìn thấy cái này.”

Tôi nghi hoặc lật tờ báo ấy ra, tức thì như bị sét đánh ngang tai.

Đây là báo nội bộ của một ngân hàng nào đó, nội dung chủ yếu đăng tải bài viết của nhân viên và giới thiệu một số chương trình ưu đãi của công ty. Ở trang hai, họ đã dùng gần một trang chỉ để nói về một việc. Cụ thể là nhân viên của ngân hàng này đứng trước tội phạm khủng bố vẫn vô cùng bình tĩnh, đầu trí với chúng, cuối cùng thành công hỗ trợ cảnh sát tóm được bọn cướp trong tình trạng không tổn thương không tổn thất. Cuối bài kêu gọi toàn thể nhân viên hãy học hỏi người này. Và người nhân viên gương mẫu này mang tên: Ninh Hải.

Không có hình ảnh, cũng không có bất kỳ lời giới thiệu nào về Ninh Hải này, nhưng trực giác nói với tôi, đây là Tiểu Hải của tôi, là người yêu mà tôi đã ngày nhớ đêm mong. Tôi phải đi tìm cậu ấy, tôi phải đến tìm cậu ấy rồi.

Vụ án xảy ra tại một chi nhánh ở tỉnh thành, vì vậy Trần Đàm và Khắc Khắc đều cảm thấy khả năng này rất lớn, nói thế nào ngân hàng cũng thuộc ngành tài chính. Bất kể thế nào, chuyện này nhất định phải đi.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kể Trong Câu Chuyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 19

Một ngày trước khi xuất phát. Tại nhà của Khắc Khắc.

Buổi sáng tôi đã đi làm tóc, còn giờ đây, tôi đang nằm trên ghế sofa, mặc cho Khắc Khắc biểu diễn tài thâm mỹ Hàn Quốc gì đó. Tôi căn bản không quan tâm nó đã bôi gì lên mặt tôi, tim tôi đang đập rất nhanh, vô cùng kích động.

“Nhạc Dịch à, sao mày dường như gần cả năm trời mà cũng không thấy tỉnh táo hơn thế này, nhìn sắc mặt của mày kìa, trời ơi sao mà da mặt trở nên như vậy?”

“Ừm.” Khắc Khắc làm da mặt tôi nhích quá, mà tôi lại không tập trung, nên cũng không trả lời gì.

“Để tao làm mày đẹp lên một chút, như vậy Ninh Hải có nhìn thấy cũng sẽ không sợ hãi. Ninh Hải tưởng mày đã rời khỏi thế giới này rồi, mày mà xuất hiện kiểu này thì hiệu ứng chẳng khác nào gặp ma giữa ban ngày đâu!”

“Ừm.”

“Tức thật, tự nhiên ngày mai có cuộc họp quan trọng gì gì đó làm tao không được chứng kiến cảnh tượng thế kỷ này. A Đại sẽ chờ mày đi.”

“Ừm.”

“Nhìn thấy Ninh Hải, đừng nhắc những chuyện trước kia nữa.”

“Ừm.”

Khắc Khắc dừng tay lại.

“Không biết Ninh Hải...”

“Bất luận kết quả thế nào tao cũng có thể chấp nhận, tao chỉ không muốn Tiểu Hải vì tao mà để lại rút thắt trong lòng. Nếu như cậu ấy hạnh phúc, tao chúc phúc xong sẽ về.”

“Nhạc Dịch, Ninh Hải yêu mày nhiều hơn mày nghĩ rất nhiều.” Trần Đàm im lặng hút thuốc này giờ bất chợt mở miệng.

Tôi không đáp lại.

“Tao nghe Ninh Tâm nói, sau khi tỉnh lại, Ninh Hải... từng tự sát.”

Tim nhói đau, cảm giác quặn thắt ấy lan truyền khắp thân thể. Tôi không biết phải đáp lại như thế nào. Tự sát từng là hành vi mà Ninh Hải khinh thường nhất, phải là một nỗi tuyệt vọng và thương tâm đến mức nào, mới khiến cho một Ninh Hải luôn hết mình vươn lên tự tìm đến cái chết?

“Chắc chắn là Ninh Hải đã chịu rất nhiều đau khổ, là nỗi khổ mà chúng ta không thể nào tưởng tượng ra được.” Khắc Khắc thở dài. “Nhạc Dịch, nếu còn có thể, hãy cố gắng bù đắp.”

Nước mắt của tôi cuối cùng cũng chảy xuống, thuận theo khóe mi, dọc theo khuôn mặt.

Suốt chặng đường, tôi và Trần Đàm đã thương lượng rất nhiều phương pháp: Phải gặp Ninh Hải bằng cách nào, phải nói như thế nào để không làm Ninh Hải sợ. Tôi không muốn làm cho cuộc gặp gỡ chỉ toàn là nước mắt. Khi chạy ngang một siêu thị lớn, tôi vào trong mua một con mèo Garfield, định sẽ xuất hiện trước Ninh Hải với nụ cười rạng ngời.

Không khó khăn để tìm được ngân hàng ấy, Trần Đàm đậu xe ở trước cổng, bảo tôi chờ ở ngoài rồi một mình vào trong. Chỉ ít phút để Ninh Hải có tâm lý chuẩn bị. Tôi đứng nhìn mình qua kính cửa sổ, đầu tóc chỉnh tề, sắc mặt cũng rất tươi tỉnh, giày da và quần bò sạch sẽ, Ninh Hải thích nhìn thấy tôi mặc áo sơ mi của Milan, áo len vest không tay màu trơn, bên ngoài là áo khoác da bò liền mũ. Chiếc cặp chéo bên vai làm tôi trông có hơi trẻ con, ngoài mái tóc hơi uốn gọn và pha chút màu sắc ra, nhìn tôi cơ hồ không khác gì thời còn đi học. Nhe răng ra, giơ tay lên, học theo nụ cười của mèo Garfield, tôi hít sâu một hơi, thấp thỏm nhưng lại trông chờ hình bóng ấy xuất hiện.

Chẳng bao lâu, một bóng người mặc đồng phục của ngân hàng chạy ra, bước chân có hơi không vững vàng. Cánh cửa cảm ứng hai lớp lần lượt mở ra, tôi nhìn thấy rồi, là Tiểu Hải.

Giây phút ấy, tất cả những lời nói và biểu hiện mà tôi đã nghĩ sẵn đều trở nên vô dụng, tim của tôi đập như một cái trống, tôi ngơ ngẩn đứng đấy, không biết phải làm gì. Ninh Hải đã khác xưa, mái tóc dài đã cắt ngắn, nước da xanh xao tái nhợt, cả con người nhìn vào chỉ có thể dùng một từ để hình dung: Xương xẩu gầy gò, cơ hồ ốm đến chỉ còn bộ xương. Tiểu Hải nhìn tôi vài giây, không kịp chờ tôi có phản ứng gì thì đã ngất đi.

Ngay sau đó hiện trường trở nên hỗn loạn, tôi bị vứt ở một bên như người ngoài cuộc. Xe cứu thương đến đưa Ninh Hải rời khỏi, bảo vệ trông cửa nhìn tôi và nói:

“Cô thật là lợi hại! Giám đốc của chúng tôi một mình đối mặt với ba tên xấu cảm súng cũng không sợ, vậy mà nhìn thấy cô lại ngất xỉu.”

Tôi tặng con mèo Garfield cho ông ấy rồi nhảy lên xe của Trần Đàm, đuổi theo xe 120.

Bác sĩ chẩn đoán nguyên nhân ngất xỉu là do thiếu máu, sau đó Ninh Hải được đưa vào phòng nghỉ ngơi riêng, tôi vì không có thân phận rõ ràng nên bị cấm vào trong. Một lúc sau, mẹ của Ninh Hải và Ninh Tâm chạy vào bệnh viện, nhìn thấy tôi, sắc mặt của bà Ninh bất chợt không còn huyết sắc. Nhân viên trong ngân hàng thấy có người nhà đến thì lần lượt rời khỏi, cuối cùng chỉ còn lại bốn chúng tôi, tôi nhìn họ, không biết nên nói gì, ánh mắt của Ninh Tâm có hơi lẩn tránh khi nhìn tôi.

Tôi muốn ngồi ở hành lang chờ Ninh Hải tỉnh lại, nhưng Ninh Tâm dường như có lời muốn nói với tôi. Vậy nên chúng tôi đã đi ra dãy ghế bên ngoài bãi cỏ.

“Thật ra tôi cũng biết, sớm muộn gì em cũng sẽ tìm đến.”

Tôi vô cùng gian nan khi bắt mình nhoen miệng một cái.

“Đương nhiên là tôi phải đến, tôi còn không đến thì các người sẽ giày vò Ninh Hải đến chết.”

Ninh Tâm nhìn tôi, tôi thần nhiên nhìn lại. Trong lòng vô cùng trong sáng, vậy nên ánh mắt của tôi chắc chắn cũng rất sạch sẽ.

“Chúng tôi đã đánh giá thấp vị trí của em trong lòng Ninh Hải. Thật không ngờ đến nay mà nó vẫn còn phản ứng mạnh mẽ như vậy, hối hận cũng không còn kịp nữa.”

“Chúng tôi yêu nhau, đương nhiên là xem trọng nhau.”

“Nhưng Thạch Dương nói, lúc đó hai em đang cãi nhau.”

“Chị chưa từng cãi nhau với chồng của mình à?” Tôi cảm thấy rất kỳ lạ vì lý do này.

Ninh Tâm không ngờ bị tôi hỏi ngược lại, khựng người một lúc. “Hơ, cũng phải.”

Sau một lúc trầm lặng.

“Một lát nữa khi Ninh Hải tỉnh lại, e là sẽ rất kích động.”

“Có tôi ở đây, tôi sẽ không để cậu ấy có chuyện, mọi người không được gạt Ninh Hải nữa.”

“Tôi biết, em thắng rồi. Vì vậy tôi muốn nói với em vài chuyện.”

“Tôi thắng?” Tôi cười một cách giễu cợt. “Chị nói đi.”

“Thật ra gia đình chúng tôi cũng không thích Thạch Dương. thằng bé đó từ nhỏ đã ỷ sủng sinh kiêu, cứ tưởng nhà mình có thế lực thì suốt ngày gây sự. Ba tôi vô cùng ghét loại con nhà quyền quý như thế, nhưng vì mối giao hữu với ba của Thạch Dương nên ông ấy cũng không thể nói gì. Thạch Dương chẳng phục ai cả, nhưng duy nhất với Kiều Kiều, hẳn lại nghe theo răm rắp, Kiều Kiều nói gì hẳn cũng nghe, từ nhỏ đã như thế. Hơn nữa trẻ con chơi với nhau cũng không có ý gì, về sau Thạch Dương lại ra nước ngoài, vì vậy cũng không ai nhắc đến chuyện này nữa.

Thạch Dương về nước, người đầu tiên đến tìm chính là Kiều Kiều. Nhìn dáng vẻ của hắn như không đạt được mục đích thì thể không bỏ cuộc. Sau khi trưởng thành, hẳn đã được việc hơn lúc nhỏ, đặc biệt là vẫn tốt với Kiều Kiều như trước đây, vậy nên gia đình tôi cũng dần tiếp nhận hắn. Chẳng bao lâu thì Thạch Dương đã cầu hôn.

Chúng tôi hoàn toàn không ngờ Kiều Kiều lại có phản ứng mạnh mẽ như vậy, nó từ chối ngay tức thì, hơn nữa thái độ vô cùng kiên quyết. Cả nhà đều không hiểu vì sao, mẹ tôi thử đến hỏi chuyện, không ngờ nó lại nói với chúng tôi, người mà nó yêu là em.”

Nghe đến đây, tim của tôi giật thót lên.

“Cả nhà loạn cả lên, ba rất giận dữ, mẹ thì khản khóc cầu xin, tôi nói biết bao nhiêu lời khuyên nhủ cũng đều vô dụng. Kiều Kiều vẫn kiên trì muốn sống cùng em. Cuối cùng, người ba từ nhỏ luôn thương yêu Kiều Kiều nhất đã ra tay tát nó hai cái, còn uy hiếp sẽ cho người đến tìm em. Lúc ấy Kiều Kiều nói nếu chúng tôi dám làm hại em thì sẽ cắt đứt mọi quan hệ với gia đình.”

Bề ngoài, tôi lắng nghe trong bình tĩnh, trong lòng, lại chẳng thể sóng yên. Trong lúc Ninh Hải nỗ lực vì hạnh phúc vì tương lai của chúng tôi, tôi đã làm gì? Ghen tuông vô lý, cãi vã, giận lẫy, chiến tranh, khiến cậu ấy phải chịu giầy vò từ cả hai phía. Trước tình yêu và lòng khoan dung của Ninh Hải, cái được tôi gán cho chiếc móc tình yêu lại là ấu trĩ và đáng cười biết nhường nào.

“Kiều Kiều cũng đã nói chuyện này với Thạch Dương, nhưng hình như hắn không tin, hắn cho rằng đây là viện cớ, mặt khác vẫn không từ bỏ ý định với Kiều Kiều. Có lẽ là sợ Thạch Dương sẽ dùng những mối quan hệ ngầm trong xã hội làm hại em, Kiều Kiều không dám quá cứng ngắc với hắn. Chỉ là không ngờ, cuối cùng vẫn đã xảy ra chuyện.

Kiều Kiều sau khi tỉnh lại trông giống như một đũa khờ dại, không khóc cũng không quấy phá, hai mắt cứ nhìn thẳng. Tôi và mẹ sợ nó sẽ làm chuyện dại dột nên đã cùng với bà cô, ba người thay phiên nhau canh giữ. Vậy mà nó vẫn đã thừa lúc mẹ đi vệ sinh, dùng dao trái cây cắt vào cổ tay của mình, còn

giấu vào trong chăn, máu chảy làm ướt cả ga giường. Cảnh tượng đó đáng sợ đến mức nào tôi vẫn còn nhớ như in. Nếu không nhờ y tá đến giờ chăn lên tiêm thuốc, thật không biết kết quả sẽ thế nào. Mẹ khóc đến suốt ngày, nhưng nó cũng không có phản ứng gì. Cả nhà cảm thấy như vậy không được, nên quyết định đưa nó về nhà A Bó (bà ngoại, tiếng địa phương của Ninh Ba).

Suốt hai tháng trôi qua nó cũng vẫn như thế, không ăn không uống, chúng tôi không nỡ để nó như vậy nên cố trút vào miệng. A Bó đã 80 tuổi rồi, mỗi ngày ra vườn gặt rau làm nước ép chút từng muỗng cho nó, nhưng nó cũng không nuốt được bao nhiêu. Khoảng thời gian ấy, chúng tôi cơ hồ đã muốn bỏ cuộc, muốn nói với Kiều Kiều sự thật để nó đi tìm em, dấu sao vẫn hơn đáng về nửa tỉnh nửa khờ như thế, nhưng ba kiên quyết không chịu, chúng tôi cũng không có cách khác.

Hai tháng sau, nó đột nhiên nói muốn quay về, chúng tôi ngỡ là cuối cùng nó cũng nghĩ thông suốt rồi. Ngờ đâu nó đòi đến thăm mộ của em. Em còn sống ở đây, chúng tôi biết đi đâu tìm một ngôi mộ. Cuối cùng vẫn là ba nhờ người đến núi Du Tiên mua một huyệt vị, cho người khắc vội tên của em lên đó rồi dẫn Kiều Kiều đi.

Mãi đến khi nhìn thấy tấm bia ấy, nó mới chịu bật ra tiếng khóc. Nó dựa lên đó, ngón tay sờ lên tên của em, đáng về đó thể lương đến ngay cả tôi cũng không cảm được nước mắt.

Một thời gian sau thì ba tôi chuyển nơi công tác, cả nhà chúng tôi dọn đến nơi khác. Kiều Kiều cũng tìm được việc làm mới, dần dần bắt đầu lại cuộc sống bình thường. Chúng tôi đều thờ phào nhẹ nhõm, ngỡ là giai đoạn gian nan nhất đã qua rồi, chỉ cần cho thêm thời gian, nó sẽ quên đi quá khứ, rồi quay về cuộc sống như xưa. Nhưng tôi phát hiện căn bản không phải như vậy. Tính tình của Kiều Kiều đã thay đổi, hành vi cũng rất kỳ lạ. Cứ đến cuối tuần thì nó sẽ mất tích, cũng không biết là đi đâu. Cuối cùng có một lần tôi lên theo dõi nó, mới biết hóa ra nó đi thăm mộ của em.”

Ninh Tâm nói đến đây thì chợt dừng lại, có lẽ cô ấy cảm thấy dùng hai chữ “thăm mộ” đối với một người còn sống sờ sờ như thế hơi kỳ cục. Nhưng tôi không để tâm, tim của tôi thất lại, tôi thừa cảm nhận tâm trạng của Tiểu Hải khi cậu ấy trải qua những việc này, đó là nỗi đau khổ như thế nào, tôi thật sự không thể tưởng tượng ra. Ninh Hải, vì sao lỗi của mọi người đều bắt một mình cậu phải gánh chịu. Vết thương của mình đã khỏi rồi, Thạch Dương tiêu dao ở nước ngoài, những người khác càng không bị vướng bận gì mà tiếp tục cuộc sống của họ, vậy còn cậu, ai sẽ cứu cậu? Và cậu lại đã làm sai điều gì?

“Mỗi tuần nó đều đi, buổi sáng đi, ngồi ở đó một ngày đến tối mới trở về, có lúc trời mưa to, về đến nhà toàn thân đã ướt mẹp. Chúng tôi đều rất đau lòng, nhưng lại không thể nói, càng không thể ngăn cản. Một hôm, có kẻ cướp nhà băng tại nơi Kiều Kiều làm việc, tuy cuối cùng không xảy ra chuyện gì, nhưng tôi hoảng cả hồn, vội vàng đến đón Kiều Kiều về nhà. Lúc ngồi trên xe, nó nói với tôi: ‘Chị, chị có biết lúc này em đã rất mong những người đó có thể bắn em chết không? Như vậy em sẽ được gặp lại Lạc Dịch, em rất nhớ cậu ấy, rất rất nhớ. Em đã đi thăm cậu ấy nhiều lần như vậy rồi, tại sao cậu ấy lại không về gặp em dù chỉ là một lần?’, lúc ấy tôi vô cùng chấn động, đồng thời cũng hiểu rằng, chúng tôi chẳng ngăn cản được gì cả.”

Lời nói của Ninh Tâm bị ngắt lại vì tiếng chuông điện thoại của tôi. Vừa nhìn thấy hiển thị cuộc gọi là Trần Đàm, tôi lập tức chạy nhanh vào bệnh viện. Vừa rẽ vào hành lang thì đã nghe thấy tiếng của Ninh Hải, đó là tiếng khóc vô cùng thể lương. Trái tim tôi hoảng cả lên. Tôi bị hai người đứng ở trước cửa chặn đường, Ninh Tâm đi ở phía sau nói với họ một câu, họ bèn thả tôi ra. Tôi xô cửa chạy vào trong.

Ba của Ninh Hải cũng đã đến, ông ấy đang đứng ở cuối giường, gương mặt tím sẫm lại không nói một lời nào. Bà Ninh muốn giữ Ninh Hải lại nhưng lực bất tòng tâm, Trần Đàm đang ở bên cạnh giúp đỡ. Ninh Hải không ngừng vùng vẫy, từ chối bất kỳ ai muốn đến gần.

“Gạt con! Mọi người đều gạt con! Đồ bịp bợm! Tất cả đều là kẻ bịp bợm!”

Nhìn thấy tôi, Ninh Hải dừng hết mọi cử động, ngồi yên trên giường. Tôi cũng sững sờ nhìn cậu ấy.

Quá lâu rồi. Thật sự đã xa nhau quá lâu rồi, một cảm giác xa lạ ngăn giữa chúng tôi. Tôi bước sang đó, giang tay ôm cậu ấy vào lòng, cơ thể của Tiểu Hải cứng đờ, không có bất kỳ cử động phối hợp nào.

“Năm mơ?” Có hai âm thanh nhẹ tênh vang lên.

“Không phải năm mơ, là mình.”

“Lạc Dịch?”

“Ừm.”

“Có phải Lạc Dịch không?”

“Phải.”

Bấy giờ toàn thân của Ninh Hải mới thả lỏng ra, hai tay từ từ giờ lên, vòng lấy eo của tôi, từ từ siết chặt. Cảm giác thân thuộc ủa nhau kéo về từ sau cái ôm này, tôi cẩn thận ôm lấy Tiểu Hải, quên hết mọi người mọi việc xung quanh, thế giới dường như chỉ còn lại Ninh Hải trong vòng tay. Tiểu Hải bắt đầu bật khóc, tôi không khuyên giải, chỉ nhẹ nhàng vuốt lưng, hệt như cậu ấy đã dỗ dành tôi mỗi khi tôi khóc vậy, tôi muốn mượn ngôn ngữ cơ thể đơn giản này cho cậu ấy an tâm.

“Về nhà nha? Về nhà được không?” Ninh Hải ngược lên nhìn tôi.

Tôi biết cậu ấy đang nói ngôi nhà của chúng tôi trước đây, tôi không thể nói với Tiểu Hải chỗ đó không còn là của chúng tôi nữa, song vẫn gạt đầu.

“Được, về nhà.”

Tay của Ninh Hải nắm chặt áo của tôi, một bước cũng không chịu rời khỏi. Việc thuyết phục ông bà Ninh đã giao cho Trần Đàm, Ninh Tâm cũng đã phát huy tác dụng của mình. Nói sao sự việc đã bày ra trước mắt, bất luận thế nào Ninh Hải cũng sẽ không tin lời của họ nữa. Ngoài việc nhận lời để tôi dẫn Ninh Hải về, họ không có lựa chọn nào khác. Trừ phi, họ thật sự không cần đứa con này nữa.

Đêm đó tôi đã ở lại phòng dưỡng bệnh, Ninh Hải chưa được về, vậy thì tôi ở lại với cậu ấy. Tôi không nói chuyện gì cả, chỉ chắc chắn mình xuất hiện trong tầm nhìn của Tiểu Hải, thỉnh thoảng cười với cậu ấy. Tiểu Hải thật sự quá tiêu tụy, chờ khi trở về, nhất định không thể để cậu ấy như vậy nữa.

Chiều hôm sau khi xuất viện lại xảy ra chút vấn đề, Ninh Hải không chịu ngồi xe của Trần Đàm, dường như vẫn còn rất oán hận A Đại. Người của Ninh gia cậu ấy lại không muốn gặp, túi hành lý mà Ninh Tâm thu dọn cũng do tôi nhận lấy. Trong lúc tôi đang khó xử thì Ninh Hải lấy điện thoại ra gọi cho một người.

Rất nhanh, một chiếc taxi xuất hiện, tài xế là một thanh niên trẻ tuổi rất năng động. Vóc người rất cao, răng rất trắng, nhìn vào thì biết đây là loại người mỗi ngày đều sống rất vui vẻ.

Người đó nhìn Ninh Hải, rồi nhìn bàn tay nắm chặt của chúng tôi, cuối cùng mới nhìn tôi.

“Hi hi.” Một nụ cười đầy thiện ý, nhưng tôi lại cảm thấy hơi miễn cưỡng.

“Vẫn là đi ** chứ?” (Thành phố nơi tôi ở)

Ninh Hải gật đầu.

“Sao lần này lại không đi vào ngày chủ nhật? Đi sớm à?” Người thanh niên mở cốp xe ra, vừa nói vừa để hành lý trong tay tôi vào đó.

“Đây là Lạc Dịch.” Nghe thấy vậy, người đàn ông rung lên một cái rồi ngẩng đầu lên nhìn tôi với vẻ kinh ngạc.

“Chào anh.” Tôi gật đầu chào, tay phải đang nắm tay Ninh Hải, tôi không thể nào bắt tay với người đó.

“Ồ..., xin chào xin chào. Mời lên xe.” Người đàn ông có hơi hoảng loạn mà mở cửa xe, tôi gật đầu với Trần Đàm tỏ ý hãy đi trước, rồi quay lại tạm biệt Ninh Tâm, sau đó cùng Ninh Hải ngồi vào trong.

Trên đường về, Ninh Hải nói với tôi:

“Trước đây khi mình đi thăm cậu, đều do Lý Hiểu Lượng đưa đón.”

“Hi.” Tài xế cười một cái, tôi đoán hẳn chính là Lý Hiểu Lượng, nếu không nhờ Ninh Tâm nói với tôi về chuyện ngôi mộ, tôi thật sự không biết ‘đi thăm tôi’ nghĩa là sao.

Tôi hôn lên trán của Ninh Hải, “Gonan, sau này đừng làm chuyện khờ dại nữa.”

“Tôi không biết chuyện giữa hai người, trước đây cùng Ninh Hải đến ngôi mộ ấy, tôi còn tưởng Lạc Dịch là một người đàn ông. Hôm nay nhìn thấy người thật, hi hi, thật sự có hơi kinh ngạc.”

“Vậy à? Cảm ơn anh đã chăm sóc cậu ấy.”

“Không có gì, hi hi.”

Ninh Hải không nói thêm gì nữa mà chỉ ngã đầu vào người tôi, tôi không biết cậu ấy buồn ngủ hay là vì quá mệt, tôi chỉ biết nắm chặt bàn tay ấy, để Tiểu Hải an lòng.

Chặng đường dài hơn hai tiếng. Tôi bảo Lý Hiểu Lượng đến nhà của Khắc Khắc, Ninh Hải không hỏi tôi, cậu ấy vẫn còn rất tỉnh táo, chỉ là rất yếu ớt, cũng rất yếu đuối.

Vừa bấm chuông thì Khắc Khắc đã chạy ra mở cửa.

“Biết ngay là sẽ qua đây mà, chờ nửa ngày trời rồi.”

Ninh Hải nhìn thấy Khắc Khắc, bước vào ôm lấy cô ấy. Khắc Khắc cũng đỏ hoe cả mắt, khẽ khàng an ủi vài câu. Trần Đàm đã về sớm hơn chúng tôi, nay đang đứng trước sô pha, có hơi ngượng ngạo. Tôi quay lại, nhận lấy hành lý từ Lý Hiểu Lượng rồi trả tiền.

“Cảm ơn anh, sau này nếu có qua đây thì chúng ta cùng ăn cơm.”

“Không có gì, vậy tôi đi trước đây.”

Cửa nhà được đóng lại, không gian lặng thinh. Một lúc sau, Khắc Khắc tăng hắng vài cái rồi nói:

“Nhạc Dịch, tối nay mày và Ninh Hải cứ ở đây đi, tao qua chỗ của A Đại. Đồ dùng vệ sinh và đồ ngủ đã để trong phòng khách, mày cũng mệt hai ngày nay rồi, nghỉ ngơi sớm đi ha.”

Nói xong thì ngoắc tay gọi Trần Đàm cùng rời khỏi.

Tôi mở nước, kéo Ninh Hải vào phòng tắm, giúp cậu ấy cởi quần áo, dìu cậu ấy vào bồn tắm, rồi tôi quay lại, tự cởi nút áo của mình. Nước mắt của tôi, lại đã không nghe lời mà rơi xuống.

Ninh Hải ôm đến cơ hồ là da bọc xương, cánh tay ấy khiến tôi cảm giác như chỉ cần mạnh tay một chút là có thể làm gãy xương. Một Ninh Hải như thế khiến trái tim tôi như bị cắt thành từng mảnh, tôi chẳng tha cậu ấy không còn yêu tôi nữa, chẳng tha cậu ấy đã quên tôi, cũng không muốn cậu bị ấy giằng xé đến như vậy.

Tôi cố gắng kìm nén tiếng nấc của mình, tôi không muốn làm Ninh Hải khóc nữa, cậu ấy không thể chịu đựng quá nhiều đã kích mạnh mẽ. Cởi xong quần áo, tôi quay lại định đi vào bồn tắm.

Ninh Hải rúc người về sau trong nỗi kinh hoàng, hai mắt mở to nhìn chăm chăm vào cơ thể của tôi. Tim tôi chùn xuống, chết rồi.

Trên người tôi có vài vết sẹo rất lớn, còn có dấu tích may lại vết thương, nó xấu xí và kinh tởm như những con rết bò trên người, ngay chính tôi cũng rất ít khi nhìn vào những vết sẹo này. Làm Ninh Hải sợ rồi, nhất định là tôi đã làm cậu ấy hoảng sợ.

Tôi nhanh chóng lấy khăn tắm choàng lên người rồi chạy tới an ủi.

“Không sao đâu, đã khỏi rồi, đúng là hơi xấu một chút nhưng mà không sao đâu. Đừng sợ, hửm? Đừng sợ.”

Nước mắt của Ninh Hải liên tục tuôn xuống, cậu ấy cúi thấp đầu che mặt lại, có tiếng khóc buồn bã vọng ra, đó là nỗi bi thương xuất phát từ sâu trong đáy lòng. Tôi ôm lấy bờ vai mỏng manh ấy, không cách nào duy trì sự kiên cường ngày ngày của mình nữa. Ôm nhau cùng khóc có lẽ đã là cách chân thực và đơn giản nhất để biểu đạt tâm trạng của chúng tôi hiện giờ.

Chúng tôi yêu nhau, chỉ là yêu nhau thôi, chưa từng phản bội, chưa từng tổn thương, chúng tôi chỉ muốn có được hạnh phúc mà mình muốn có. Nhưng lại không được, dù cho cố gắng cách mấy, cuối cùng cũng là không được. Một năm giày vò qua đi, chúng tôi không thể trở về trước đây, cũng chẳng thể nắm giữ tương lai, nhìn nhau, đã không nói ra được những lời muốn nói. Có lẽ chỉ có tiếng khóc, mới giúp chúng tôi bày tỏ được nỗi u uất trong lòng, mới giúp chúng tôi, thả lỏng sợi dây đã căng đến sắp đứt trong trái tim.

Khi nằm lên giường, tôi giang tay ra muốn để Ninh Hải nằm lên tay của tôi. Trước đây Ninh Hải rất thích được tôi ôm trong lúc ngủ, nhưng tôi lại thích nằm úp người, vì vậy chúng tôi lâu nay luôn mạnh ai nấy ngủ. Nhưng lần này, cậu ấy lại chỉ nằm sát vào tôi, tay níu chặt áo của tôi, cơ thể cuộn lại như trẻ sơ sinh. Từng đọc thấy trên sách, người có tư thế ngủ như vậy, là vì trong lòng không có cảm giác an toàn. Tiểu Hải, cậu đang sợ hãi ư? Có mình ở bên cạnh, vẫn không xua tan được nỗi sợ trong lòng cậu sao? Mình phải làm gì mới có thể giúp cậu đây?

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kể Trong Câu Chuyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Chương 20

Khắc Khắc rất trọng nghĩa, nó dọn về nhà của mình và cho chúng tôi mượn tạm căn hộ này. Mục tiêu của tôi là bồi bổ lại sức khỏe cho Ninh Hải, vì vậy mỗi buổi sáng tôi sẽ thức dậy đi ra chợ mua ít rau quả và hải sản tươi, làm đủ các món cho Ninh Hải ăn. Tôi không giỏi chuyện bếp núc, cơ bản là vẫn còn trong giai đoạn tập sự, nhưng tôi rất cố gắng, hơn nữa cảm thấy vô cùng vui sướng. Đã rất lâu rồi tâm trạng không được thoải mái như vậy, cuộc sống của tôi dường như lại đã có hy vọng. Tôi đeo tạp dề đi đi lại lại trong bếp, vừa làm vừa ngâm nga vài câu hát, trông mong cho sức khỏe của Ninh Hải có thể ngày một khỏe hơn, có thể làm lại cô gái xinh đẹp, rạng ngời, tự tin và ung dung như trước đây.

Nhưng sự thật lại không như thế, chẳng bao lâu tôi phát hiện sự việc không lạc quan như tôi tưởng. Trước tiên, chính bản thân Ninh Hải đã là một vấn đề. Sự việc đó mang lại tổn thương quá lớn đối với Ninh Hải, tạo nên nỗi ám ảnh rất nghiêm trọng về tâm lý. Cậu ấy trở nên nhạy cảm lạ thường, thường xuyên vì một câu nói vô ý của tôi mà suy diễn lung tung. Ở trước mặt tôi, Tiểu Hải luôn tỏ ra rất cẩn trọng, có thể nói là sống mà nhìn sắc mặt của tôi, một cử chỉ khác thường của tôi cũng sẽ khiến cậu ấy bất an. Nghiêm trọng hơn nữa là, Tiểu Hải không ngủ được.

Ban đầu tôi không hề nhận ra điều này. Lâu nay tôi vẫn ngủ rất say, hơn nữa còn là ngủ thẳng giấc đến sáng, nếu không phải có tình trạng đặc biệt gì đó tôi sẽ không thức dậy giữa đêm. Có một hôm, đứa đầu bếp nhập môn như tôi vì lỡ tay nêm quá nhiều muối, dẫn đến việc uống quá nhiều nước, cuối cùng làm cho nửa đêm phải thức dậy. Khi mở mắt ra tôi vẫn còn hơi mơ ngủ, quay sang nhìn Ninh Hải nằm ở bên cạnh theo thói quen, lập tức, con sâu ngủ của tôi biến đi đâu mất đáng. Tiểu Hải... đang mở mắt sáng trưng nhìn tôi.

“Hải.” Tôi khẽ gọi.

“Ừm.” Tiếng đáp lại nhẹ đến cơ hồ không thể nghe thấy, nhưng Tiểu Hải đích thực đang trả lời tôi, vậy cũng có nghĩa là, cậu ấy quả thật đang thức.

“Sao lại không ngủ?”

“Không ngủ được.”

“Buổi sáng ngủ quá nhiều à?”

“Không.”

“Vậy sao lại không ngủ được?”

“Không sao đâu.”

Tôi liên tưởng đến việc trạng thái tinh thần của Ninh Hải đến nay vẫn không có khởi sắc gì, bèn như bưng tỉnh mà hỏi cậu ấy:

“Hải, có phải bấy lâu cậu đều không ngủ được không?”

“Không đâu, ngủ được một chút.”

Ninh Hải nói xong thì quay sang hướng khác như để che giấu gì đó, tôi cũng không thể hỏi thêm gì, nhưng, tôi đã bắt đầu chú ý. Đêm hôm sau, tôi cố tình không để mình ngủ say. Quả nhiên, Ninh Hải không hề đi vào trạng thái nghỉ ngơi. Hơi thở không điều hòa, những động tác trở người liên tục đều nói lên một điều: cậu ấy đang thức. Mãi đến nửa đêm, Ninh Hải ngồi dậy rời khỏi giường, trong bóng tối, tôi hé mắt nhìn cậu ấy, gương mặt của Tiểu Hải dưới ánh trăng mang một thân sắc bơ phờ, ánh mắt không có tiêu điểm trông như đang mộng du. Cậu ấy đi tới ngòai xuống bệ cửa sổ, đôi mắt thất thần nhìn ra bên ngoài.

Tôi sợ lắm, phải chăng đêm nào Tiểu Hải cũng trải qua như vậy, gương mặt của cậu ấy khiến người khác đau xót. Tôi ho nhẹ một cái, rồi ngồi dậy. Ninh Hải quay lại nhìn tôi, có hơi hoảng loạn.

“Mình làm cậu thức giấc ư? Mình chỉ muốn ra đây ngắm sao thôi, mình...”

Không để cậu ấy nói hết, tôi bước tới bỗng Tiểu Hải ngồi lên đùi mình, kéo chặn lại quần lên người của cả hai. Thềm đá này quá lạnh rồi, cơ thể của Ninh Hải vốn là hàn tính, bây giờ càng thêm buốt giá.

“Mình cùng ngắm sao.”

“Tiểu Dịch...”

“Hải, nói cho tớ biết, có phải lâu nay cậu đều như vậy, không ngủ được, phải không?”

Ninh Hải ngả đầu vào vai tôi, im lặng rất lâu mới chịu trả lời.

“Ừm.”

“Bao lâu rồi?”

“Không nhớ nữa, rất lâu rồi.”

“Có phải là sau chuyện đó?”

“.....đại khái là vậy....”

Tôi không hỏi thêm nữa, tôi đã có thể tưởng tượng ra cuộc sống của Ninh Hải trong khoảng thời gian ấy rồi, chẳng trách cậu ấy lại ốm đến như vậy, chẳng trách thần kinh của cậu ấy lại suy nhược đến như vậy. Là tôi đã quá sơ suất, tôi đón cậu ấy trở về nhưng vẫn chưa thể cho cậu ấy cuộc sống lành mạnh.

“Không ngủ được sao lại không gọi mình dậy?”

“Mình có thể nhìn cậu ngủ mà, thấy cậu ngủ ngon như vậy mình cũng cảm thấy rất hạnh phúc.”

“Cậu cứ như vậy thì làm sao có tinh thần?”

“Mình cũng không muốn, nhiều lúc rõ ràng rất buồn ngủ rất buồn ngủ, nhưng không hiểu sao kiểu nào cũng không ngủ được.” Tiếng thì thầm của Ninh Hải vọng đến từ vùng cổ của tôi, cánh tay đang ôm lấy eo Ninh Hải càng thêm siết chặt hơn.

“Ngày mai, mình vỗ cậu ngủ nha, chịu không?” Tôi cúi xuống, hôn lên bờ môi ấy.

“Ừm.”

Hôm sau, tôi đến tìm một người bạn, ba của cậu ấy là giáo sư khoa Tâm lý học, đồng thời cũng có một phòng khám tư nhân. Sau khi nghe tôi trình bày lại tình trạng của Ninh Hải, vị bác sĩ tâm lý có mái tóc bạc phơ ấy nói với tôi, Ninh Hải đã mắc chứng bệnh u uất. Mất ngủ chỉ là một trong những triệu chứng, sự đa nghi và nhạy cảm của Ninh Hải cho thấy tâm lý của cậu ấy có vấn đề. Song tình trạng vẫn chưa phải rất nghiêm trọng, chỉ cần có sự dẫn dắt và chữa trị kịp thời, rất có khả năng sẽ khỏi bệnh, trái lại thì hậu quả sẽ rất khó lường.

Bác sĩ cho tôi một ít tư liệu, bảo tôi đừng quá khẩn trương, phải có lòng kiên nhẫn thì mới giúp được người bệnh, đồng thời còn dạy tôi không ít phương pháp. Không khẩn trương? Nói ra cũng dễ gạt người thôi, tôi không cách nào bảo mình từ tốn và bình tĩnh. Nhưng, tôi nhất định phải kiên cường, trong việc lần này, tôi không thể dựa dẫm vào ai khác.

Tôi lên mạng tìm kiếm rất nhiều cách trị liệu chứng mất ngủ, rồi so sánh từng cái một. Thuốc thì tuyệt đối không thể dùng rồi, vậy chỉ còn cách đặt tâm huyết vào âm thực và sinh hoạt thôi. Đèn trong phòng ngủ được tôi thay bằng loại có ánh sáng và màu sắc dịu hòa, những đồ dùng trang trí sắc sỡ bị tôi cất đi hết, rèm cửa được thay bằng loại chắn nắng. Sau bữa tối, tôi sẽ kéo Ninh Hải ra ngoài tản bộ, dù cậu ấy chạy nhảy để cơ thể mệt nhừ. Trước khi ngủ, tôi sẽ cùng Ninh Hải tắm nước nóng, rồi chuẩn bị một ly sữa ấm. Sau khi nằm lên giường, tôi sẽ ôm lấy Tiểu Hải và trò chuyện về những đề tài nhẹ nhõm, tay thì vuốt ve, vỗ về lên người cậu ấy, giúp cậu ấy thả lỏng tinh thần. Thậm chí, khi điều kiện sức khỏe cho phép, tôi sẽ quán quýt với Tiểu Hải. Một môi có thể đẩy nhanh con buồn ngủ, và tôi cũng có thể dùng phương pháp này để nói với Tiểu Hải, tôi yêu cậu ấy. Sẽ không do dự nữa, tôi không còn bất kỳ lý do gì để nghi ngờ, ngoài Ninh Hải ra, trên đời này sẽ không còn ai có thể yêu tôi như vậy nữa.

Một thời gian sau, phương pháp này dường như bắt đầu có hiệu quả. Buổi tối, Ninh Hải đã có thể ngủ được một lúc, mặc dù không nhiều, nhưng cậu ấy có thể ngủ đã là một niềm hạnh phúc lớn lao đối với tôi. Ngày thường, tôi cố gắng không nói về những đề tài nhạy cảm, ngoài việc đi làm và về nhà, thời gian còn lại tôi đều ở bên cạnh Ninh Hải, cùng cậu ấy làm những việc cậu ấy thích. Thật lòng mà nói, rất mệt, nhưng tôi cam tâm tình nguyện và lại còn rất vui vì nỗi mệt nhọc này. Ninh Hải không đi làm nữa, tôi cũng cảm thấy nên để cậu ấy nghỉ ngơi tận hưởng. Chỉ ít chúng tôi không có nguy cơ về tài chính, cho dù là cơm canh đạm bạc thì sao, chỉ cần được ở bên nhau, mọi việc khác đều không phải vấn đề.

Vào một ngày chủ nhật, Ninh Hải chợt nảy ý muốn làm sushi, đương nhiên là tôi nghe theo rồi. Nhưng ở nhà không có rong biển, tôi bèn thay quần áo rồi chạy xe ra siêu thị, tiện thể mua một ít đồ dùng khác.

Khi xách đồ đi lên lầu thì tôi đã nghe thấy tiếng khóc của phụ nữ. Trong lòng có hơi nghi hoặc, ngờ đâu vừa rẽ sang hành lang, trước mặt đã xuất hiện mẹ của Ninh Hải và Ninh Tâm.

Bà Ninh già đi rất nhiều, phảng phất như đã già hơn mười mấy tuổi so với gương mặt được chăm chút kỹ lưỡng của trước đây. Tôi không biết có thể nói gì, ở trước mặt mẹ hiền, người làm con như chúng tôi nói sao cũng là kẻ ích kỷ.

“Nhạc Dịch.” Ninh Tâm mở lời.

Tôi cười miễn cưỡng.

“Mẹ không an tâm Kiều Kiều một mình nên muốn đến gặp nó.”

Tôi tiến tới, lấy chìa khóa ra mở cửa. “Vào đây đi, Tiểu Hải đang ở trong nhà.”

“Chúng tôi đã bấm chuông rồi, nhưng nó không chịu mở cửa.”

Động tác xoay tay cầm của tôi hơi khựng lại một lúc, cuối cùng vẫn đẩy cửa ra. Họ đi vào theo tôi, thần sắc của bà Ninh hơi nôn nóng, tôi mời họ ngồi rồi đi vào bếp.

Ninh Hải đang đứng trước bếp, không có phản ứng gì. Tôi bước tới ôm lấy cậu ấy từ phía sau.

“Mẹ cậu đến rồi.”

Ninh Hải không trả lời.

“Ra ngoài đi, họ đến là để thăm cậu.”

“Không.”

“Nghe lời nào, đừng như vậy. Đâu thể nào suốt đời không về nhà đúng không? Đừng làm vậy với mẹ.”

Động tác trên tay vẫn không ngừng, nhưng đôi mắt của Ninh Hải đã sáng sủa lên.

“Kiều Kiều...” Giọng nói của bà Ninh vọng ra từ cửa nhà bếp, tôi vội vàng buông tay và xoay người Ninh Hải ra ngoài. Ninh Hải không chịu, song vẫn bị tôi nửa khuyên nửa ép mà đẩy ra đối mặt với mẹ.

“Ra ngoài đi, ra ngoài nói chuyện với mẹ một lúc nhé.” Tay tôi đặt ở eo của Ninh Hải, khẽ đẩy cậu ấy về trước.

Ninh Hải có hơi chần chừ mà tiến lên, khi đến gần, bà Ninh giơ tay ra muốn nắm tay Ninh Hải, nhưng bị cậu ấy lẩn tránh. Không khí có hơi ngưng ngạo, song suy cho cùng Ninh Hải cũng đã không quá kháng cự.

Chờ khi họ đều đã ngồi vào sô pha, tôi muốn lánh mặt một lúc thì Ninh Hải chợt nắm lấy tay tôi.

“Mình không đi đâu hết, mình vào bếp cắt trái cây, hửm?” Tôi vỗ nhẹ lên tay Tiểu Hải trấn an.

Khi tôi làm hết mọi việc trong bếp và bung mâm trái cây ra ngoài thì gương mặt của ba mẹ con họ đều đã đầm lệ. Tôi vờ như không nhìn thấy, đặt trái cây xuống thì quay lưng định về phòng.

“Nhạc Dịch, con ngồi xuống đi.” Bà Ninh khàn giọng nói. Tôi nhìn Ninh Hải một cái, rồi ngồi xuống bên cạnh cậu ấy.

“Khí sắc của Kiều Kiều đã tốt hơn rất nhiều, cũng nhờ có con.”

Tôi không biết bà ấy sẽ nói gì tiếp theo, nên không biết phải đáp lại như thế nào, đành nheo miêng cười một cái rồi im lặng.

“Đi đã hỏi rồi, đây là nhà của bạn con, hai con không thể ở mãi trong nhà của người ta được. Khu Vân Hoa vẫn còn một căn nhà của chúng ta, hai con dọn sang đó đi.”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn vào mắt của bà Ninh. Đôi mắt đỏ hoe và mái tóc lấm tấm bạc của bà nói cho tôi biết, đây là một người mẹ đã hết lòng với con gái. Ai đã làm sai? Ai đến trả lời tôi câu hỏi này? Rốt cuộc là lỗi của ai?

Tôi quay lại nhìn Ninh Hải, “Cháu nghe theo Tiểu Hải. Cậu ấy chịu dọn thì cháu sẽ dọn, nếu cậu ấy không chịu, cháu sẽ nghĩ cách. Bọn cháu có thể thuê phòng trọ.”

“Đi biết con cũng là thật lòng thật dạ, đã đi đến bước này, đi cũng không quản thúc được nữa. Về mặt vật chất, hy vọng hai con có thể hiểu cho tấm lòng của người làm mẹ đã từng tuổi này vẫn còn bận tâm vì con cái, đừng từ chối nữa.” Bà Ninh lại rơi lệ, tôi trung mắt nhìn sàn nhà, không biết nói gì.

“Chuyện của hai con, đi bước nào hay bước đó vậy, về phía ba của Ninh Hải, đi sẽ cố gắng thuyết phục, hy vọng con có thể chăm sóc tốt cho Kiều Kiều, hãy chăm sóc cho nó....”

“Mẹ....” Ninh Hải xòa vào lòng mẹ, buông tiếng khóc nức nở.

Tôi bật mặt lại, nước mắt luồn qua kẽ tay, rơi xuống nền nhà.

Căn nhà ở khu Vân Hoa vốn dĩ là quà cưới của Ninh Hải, sớm đã được tu sửa hoàn chỉnh, chỉ vì lâu quá không có người ở nên mới bám nhiều bụi trần. Tôi và Ninh Hải dùng hết một ngày để thu dọn nơi này, mỗi một góc ngách đều bị chúng tôi lau chùi sạch sẽ. Nhìn không gian thoáng mát như thế, tâm trạng của tôi cũng vui hơn.

Dọn nhà mới, theo thông lệ phải đãi tiệc tân gia. Chúng tôi không tiện mời quá nhiều người, vì vậy chỉ gọi cho Trần Đàm và Khắc Khắc. Thái độ của Ninh Hải đối với Trần Đàm đã được cải thiện sau vài lần khuyên nhủ của tôi, tuy vẫn còn hơi lạnh nhạt, song không còn bài xích nữa. Từ buổi chiều chúng tôi đã bắt đầu bận rộn, tôi và Ninh Hải cùng xuống bếp, cậu ấy làm những món mà ba đưa chỉ cốt chúng tôi đều thích ăn, đúng bây giờ, thức ăn vừa bày lên bàn thì chuông cửa cũng đồng thời vang lên.

Tôi chạy ra mở cửa, đi đầu là Khắc Khắc, nét mặt có hơi không vui. Tôi tưởng nó lại sao nữa rồi, chưa kịp hỏi thì đã nhìn thấy người đứng bên cạnh Trần Đàm — Vương Nghiên.

Chứng ra một lúc, song cũng không nói gì, tôi mời họ vào nhà. Ninh Hải đi ra nhìn thấy mọi người cũng có hơi ngạc nhiên, nhất thời không ai nói được lời nào. Giấy lát sau, tôi chợt nhận ra dấu sao mình cũng là chủ nhà, tôi phải tiếp đãi họ mới đúng.

“Mọi người ngồi đi. Đều là người một nhà cả, cứ tự nhiên ha.”

Trần Đàm gượng cười nói: “Tiểu Nghiên nói lâu rồi không gặp Ninh Hải, nên muốn qua đây chơi cùng.”

“Được rồi được rồi, tôi cũng tới rồi còn nói gì nữa? Com xong chưa? Ha ha, không khách sáo đâu nha, đói chết đi được.” Khắc Khắc vừa nói vừa chạy tới bàn ăn, vỗ vỗ lên chiếc ghế bên cạnh và gọi: “Ninh Hải, qua đây ngồi chỗ này nè.”

Thế là mọi người cùng vào chỗ, đây là bàn ăn dài, tôi ngồi ở ghế chủ nhà, đối diện là Ninh Hải. Bên trái là Trần Đàm và Khắc Khắc, bên phải là Vương Nghiên. Ninh Hải mang canh ra, múc cho mỗi người một chén rồi mới ngồi xuống.

Khắc Khắc cảm mến lên hộp ngay một miếng rồi chắc chắn thành tiếng: “Ninh Hải à, tay nghề không thua kém gì năm xưa nhá! Cái bao tử này bị món kimchi hành hạ cũng đủ lắm rồi, ha, vẫn là món Trung Hoa của chúng ta dễ ăn hơn.”

Ninh Hải cười nói: “Vậy thì phải ăn nhiều một chút đó.”

“Đương nhiên rồi, không khách sáo đâu!”

“Căn nhà này trông cũng được lắm đó.” Trần Đàm nhìn quanh một vòng rồi nói với tôi.

“Ừm, hai người ở là vừa đủ.”

Đều là những câu chuyện trò rất đời thường, chúng tôi rất ăn ý mà không nhắc về những chủ đề thương tâm. Thỉnh thoảng tôi lờm qua Vương Nghiên,

song không nói gì. Nhưng rồi đột nhiên, Vương Nghiên mở miệng, còn là một câu nói làm mọi người kinh hoàng.

“Nhạc Dịch, xem ra cơ hội của em càng ngày càng nhỏ rồi.”

“Cô nói lung tung gì vậy?” Khắc Khắc cầm đũa chỉ vào Vương Nghiên. Vương Nghiên không phản bác lại mà chỉ nhìn tôi.

Tôi buông đũa, dùng khăn giấy lau miệng rồi ngược lên nhìn cô ấy.

“Cô vốn không có cơ hội, sao lại có chuyện lớn hay nhỏ.”

“Em đề nghị được cạnh tranh công bằng.”

“Tiểu Nghiên!” Trần Đàm có hơi nổi nóng.

Không khí như ngưng đọng, không ai nói thêm lời nào nữa. Tôi vội vàng nhìn Ninh Hải, cậu ấy không biết bên trong có ẩn khúc gì, tôi sợ cậu ấy sẽ hiểu lầm. Tiểu Hải lúc này đang cúi đầu lột vỏ hạt dẻ mà Khắc Khắc mang tới, tôi thích ăn món đó, nhưng lại lười, chỉ khi nào có ai lột sẵn thì mới ăn.

Sự im lặng kéo dài rất lâu, không khí căng thẳng lan tỏa. Tôi cảm giác cổ họng của mình như đã bị nghẹn lại.

“Tôi không thể cạnh tranh công bằng với cô.” Ninh Hải nói nhỏ.

“Ninh Hải, không phải như cậu nghĩ...” Tôi muốn giải thích.

“Minh biết. Minh đang nói với Vương Nghiên.”

Tôi bèn im lặng.

“Tôi không thể cạnh tranh công bằng với cô, bởi vì tôi không còn khả năng thua thêm lần nữa. Ngoài Lạc Dịch ra, cuộc sống của tôi đã không còn trọng tâm. Thật lòng mà nói, tôi rất hối hận vì sao trước đây lại yêu cậu ấy, nhưng... yêu đã yêu rồi, tôi không có cách nào khác. Cô vẫn còn trẻ, cuộc sống rục rờ vẫn đang chờ cô, cô vẫn còn rất nhiều cơ hội để theo đuổi. Vì vậy, xin hãy buông tha Lạc Dịch, bắt kể trước đây từng xảy ra chuyện gì, xin hãy để cậu ấy lại cho tôi, đây đã là cái duy nhất của tôi rồi.”

Tôi đứng dậy, bước tới bên Ninh Hải, ngồi xổm xuống, cầm khăn lau hết vệt lọ đen mà hạt dẻ để lại trên tay Ninh Hải. Từng chút một, tỉ mỉ và nghiêm túc. Sau khi lau xong, tôi đưa bàn tay ấy đặt đến môi của mình và hôn nhẹ lên đó. Suốt quá trình này, tôi không nhìn bất kỳ ai, không ai nằm trong mắt của tôi, chỉ ngoài Ninh Hải, trong mắt và trong tim tôi, chỉ có Ninh Hải.

Tuy vậy, tôi vẫn phải đối mặt với một vấn đề rất lớn, đó chính là gia đình của tôi. Sau khi tôi bị thương, ba mẹ đã dung túng cho tôi rất nhiều, không bao giờ nhắc lại chuyện cũ với tôi, nhưng không có nghĩa là họ có thể chấp nhận một tình yêu như thế. Gia đình của tôi cũng giống như những gia đình bình thường khác, không giàu có, cũng không có những chuyện bậy bạ lung tung. Ba mẹ tôi đều là những con người lương thiện và chính trực. Họ cố gắng làm việc, tiêu xài tiết kiệm, chăm lo gia đình, họ cho tôi một mái ấm vô cùng hạnh phúc, một cuộc sống tuy không xa hoa nhưng đủ sung túc. Thế giới của người đồng tính, họ chưa từng tiếp xúc và cũng không hiểu, trong mắt của họ, thế giới ấy ở rất xa rất xa. Nếu đó là chuyện của người khác, hoặc giả họ có thể chấp nhận, nhưng nếu là đứa con duy nhất của mình bước lên con đường này, vậy thì dù có thế nào họ cũng không cho phép. Việc Ninh Hải trở về, tôi lựa chọn che giấu, song, tình trạng thường xuyên qua đêm ở bên ngoài của tôi chẳng bao lâu đã bị mẹ đoán ra.

Mẹ bắt đầu trần bày sự thật và giảng giải với tôi, từ luân thường đạo lý đến hiện tượng xã hội. Trong quan điểm của bà, tôi chẳng qua là đang bị mê hoặc, sẽ có một ngày tôi cảm thấy chán chường và muốn quay về với con đường tình cảm chân chính. Nhưng đến lúc ấy, có lẽ tôi đã lỡ mất độ tuổi đẹp nhất để kết hôn, và tôi sẽ đánh mất cuộc sống hạnh phúc cả đời.

Người mẹ luôn mạnh mẽ của tôi bỗng chốc rơi nước mắt khi nói những lời này, cảm giác trong tôi không lời nào có thể diễn đạt. Tôi không thể từ chối, song cũng không nói được lời chấp nhận, cuối cùng chỉ có thể cùng mẹ rơi lệ. Đau khổ, là nỗi đau khó lòng gánh chịu hết như khi tôi đánh mất Ninh Hải. Người sinh tôi dưỡng dục tôi, người đã dùng hết tâm huyết nuôi nấng tôi, lại vì tôi mà dùng lệ rửa mặt, tôi phải kiên trì bằng cách nào đây?

Mẹ ngủ không yên giấc, tiếng thở dài nặng nề, tiếng khóc bị kìm nén, tất cả đều khiến tôi cảm thấy bất an. Cũng vì thế mà tôi không thể ở bên Ninh Hải mỗi ngày nữa. Đây là một sự giằng co thực sự tại tại, nó khiến tôi hoảng hốt và bản thân. Tôi thường xuyên nhớ về những chuyện lúc còn nhỏ, rồi nhớ đến những ký ức cùng Ninh Hải. Cảm giác ấy thật sự không khác gì cuộc sống dưới địa ngục, tôi không biết rốt cuộc mình còn có thể kiên trì trong bao lâu.

May thay, họ đều không ép tôi, dù rằng những lời thỉnh cầu ấy khiến tôi đau khổ, nhưng chỉ ít... quan hệ gia đình không vì thế mà trở nên gay gắt. Tôi là con một ở trong nhà, là toàn bộ niềm hy vọng của mẹ, tai nạn xe ấy đã khiến bà hoảng sợ lắm rồi, bà không dám cho tôi quá nhiều áp lực nữa. Một thời gian sau khi nhận ra những đạo lý ấy không có tác dụng với tôi, mẹ bắt đầu dùng một phương pháp khác chuyển dời sự chú ý, hơn nữa còn là điểm mấu chốt, có thể trực tiếp phá hoại mối quan hệ giữa tôi và Ninh Hải — Xem mắt.

Mẹ tôi tận dùng hết mọi mối quan hệ, người thân và bạn bè gần xa không ngừng giới thiệu với tôi những người được cho là thanh niên ưu tú. Lời từ chối của tôi không dịch lại nước mắt thỉnh cầu của mẹ, cuối cùng không tránh khỏi những cuộc gặp gỡ ngượng ngùng. Mỗi tuần, tôi đều nhận được một đến hai cuộc gọi từ mẹ trong lúc làm việc, bảo tôi hãy chuẩn bị đến nơi nào đó để gặp người nào đó.

Tôi không có cách khác, đành gọi điện cho Ninh Hải nói với cậu ấy tôi sẽ đi đâu. Tiểu Hải luôn im lặng khi nghe tôi nói những lời ấy, hai chúng tôi chỉ nắm chặt điện thoại trong tay, lắng nghe hơi thở của nhau, cảm nhận nỗi đau của mình, nỗi khổ của đối phương. Mỗi khi kết thúc buổi xem mắt, về đến

nhà, Ninh Hải đều cố chấp mang thức ăn khuya cho tôi, nước mắt của tôi luôn không kìm chế được mà hòa vào thức ăn. Tiểu Hải không làm nũng, cũng không khiến tôi khó xử, nỗi uất ức của cậu ấy, tôi đều hiểu. Một bên là người thân, một bên là người yêu, tôi không thể lựa chọn, cũng không thể buông bỏ. Những lúc yếu ớt, tôi thường nghĩ, nếu có thể chết trong vụ tai nạn ấy, phải chăng sẽ không cần chịu giày vò như vậy nữa?

Đêm rất yên tĩnh, ánh trăng rọi vào phòng phủ lên làn da của Ninh Hải một luồng sáng. Mái tóc đã ngày một dài ra của Tiểu Hải xõa trên gối, đó là một nét đẹp dịu dàng tựa như thánh nữ. Tôi nhìn cậu ấy với ánh mắt biếng nhác, tạm thời quên đi những phiền não trần thế. Tiểu Hải tựa vào tôi, thì thầm trong tiếng khàn khàn:

“Lạc Dịch, nếu như có người thích hợp, cậu hãy kết hôn đi. Mình không ngại làm người tình, không ngại chia sẻ cậu với người khác. Mình sẽ ở đây, mãi ở đây, chờ khi cậu nhớ đến mình, đến tìm mình, yêu mình. Như vậy mình cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc.”

Trong bóng tối, tay tôi chợt mất hết toàn bộ sức lực mà tụt xuống từ bờ vai gầy gò của Tiểu Hải. Cái duy nhất còn có thể di chuyển trong lúc này, đang rời khỏi khóe mắt của tôi, không ngừng tuôn chảy, không ngừng tuôn chảy.....

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kể Trong Câu Chuyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Ngoại Truyện

“Bờ vai rất mỏng manh, nhưng tôi lại cảm thấy, đủ để nương tựa.”

Hai người đến với nhau, nếu người yêu trước định sẵn sẽ là người thua cuộc, vậy tôi đã thua một cách triệt để.

Cậu ấy không bao giờ biết rằng, tôi yêu cậu ấy, đã lâu đến mức nào.

Thật ra, hai chúng tôi đã có rất nhiều lần đi ngang qua nhau rồi chẳng. Lên lớp, xuống lớp, giờ thể dục, thậm chí là khi vào nhà vệ sinh. Hai cô gái ở hai lớp học sát bên nhau, cơ hội chạm mặt không thể nào không có.

Song, không có giao điểm.

Tôi không có, tin rằng cậu ấy cũng không.

Khách quan mà nói, cậu ấy rất bá đạo và ngang ngược. Hi hi, chính cậu ấy cũng thừa nhận điều này. Đó là một tính cách rất cuồng ngông, luôn lấy mình làm trung tâm, những người khác đều phải nghe theo lời mình. Và người có tính cách như vậy, sẽ không để tâm chú ý đến những người không liên can.

Cậu ấy đi vào lòng tôi, là một sự ngẫu nhiên.

Một buổi chiều rất đổi bình thường, tôi trở ra từ lớp Anh văn nâng cao sau khi phụ giáo viên chấm bài, vội vã chạy đi ăn cơm để không bị trễ giờ tự học buổi tối. Sân vận động lúc này vô cùng yên tĩnh, tôi ôm chặt sách trong người, cắm cúi đi thật nhanh, vừa rẽ qua con đường ở trước cổng sân vận động, tôi đã trông thấy cậu ấy.

Hoàng hôn rất đẹp, ánh sáng màu đỏ cam làm chiếc bóng bị kéo ra dài thật dài. Có vẻ như cậu ấy vừa kết thúc buổi tập luyện, và đang bước xuống các bậc thềm, trên đầu là chiếc khăn lông rất to, bàn tay đặt trên đó không ngừng lau lau vò vò.

Áo thun màu đen, quần thun vải mềm màu xám, chân trần với đôi dép kẹp, vai đeo cặp chéo, đôi giày thể thao bị cậu ấy buộc lòng thòng trên đó.

Khi tóc đã khô, cậu ấy kéo chiếc khăn lông xuống, ngẩng đầu lên.

Giây phút ấy, tôi chợt dừng bước, thờ người ra đó, ánh mắt nhìn cậu ấy thậm chí có hơi lưu luyến.

Vóc người cao, gầy nhưng khỏe khoắn, mái tóc hơi ẩm, làn da sạch sẽ, đôi mắt hơi nheo lại vì đi ngược nắng, phong thái ung dung và điềm tĩnh.

Đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một người đi dép kẹp ở trong trường, mà thần thái lại có thể thoải mái thong dong đến như vậy.

Yêu một người, có khi chỉ vì cảm giác của một khoảnh khắc nào đó. Có lẽ có rất nhiều người cảm thấy không chân thật, nhưng tôi tin.

Không có ý suy nghĩ đến những vấn đề cảm kỳ hay kết quả gì, đơn giản thôi, nhưng lại không thể tự khống chế, tôi bắt đầu tìm kiếm con người ấy.

Giờ tập luyện của đội bơi lội kết thúc vào lúc 5 giờ 30, tắm rửa thay đồ khoảng hai mươi phút, vậy nên mỗi ngày, tôi đều xuất hiện đúng giờ trên con đường bóng râm cạnh sân vận động lúc 5 giờ 50.

Chỉ vì, muốn nhìn thấy cậu ấy.

Có lúc cậu ấy sẽ đi cùng một nhóm người, khi lại chỉ đi một mình. Tôi luôn có thể xác định vị trí của cậu ấy từ cái nhìn đầu tiên. Những khi có người, cậu ấy sẽ chuyện trò rất vui vẻ rất sống động, những lúc một mình, cậu ấy lại rất nhàn rỗi và tự tại.

Và tất cả, đều khiến tôi rung động.

Tôi từng nhìn thấy một người bạn chạy từ phía sau đến rồi nhảy lên lưng của cậu ấy, khiến cậu ấy không thể không cúi khom người xuống. Người bình thường chắc phải nổi giận rồi chẳng? Ngay cả tôi cũng không nhìn được mà chau mày.

Vậy mà cái xuất hiện trên gương mặt ấy lại là nụ cười ôn hòa, tay xoa xoa lên bờ vai bị đau, song lại chẳng hề để tâm.

Trái tim của tôi, thấp thoáng cảm thấy dễ chịu, và mềm nhũn.

Nhưng cậu ấy không nhìn thấy tôi. Hoặc là có nhìn thấy, nhưng không để ý.

Về sau khi đã đến với nhau, tôi từng hỏi cậu ấy. Quả nhiên là không hề có ấn tượng.

Đã nói trên kia rồi, cậu ấy rất ngang ngược và bá đạo. Rất nhiệt tình trong việc ra tay tương trợ.

Tôi từng nhìn thấy cậu ấy cãi nhau với người khác, ánh mắt rất hung tợn, cảm thì nhóm lên, môi thì cố làm ra dáng như bị trề, về mặt ấy thật sự rất tức cười.

Tôi cười thầm trong bụng, bề ngoài lại tỏ ra rất nghiêm túc, bởi vì đối tượng tranh cãi với cậu ấy, là bạn cùng lớp của tôi.

Thao thao bất tuyệt, nói rất lý lẽ. Tôi kinh ngạc, thành tích thi biện luận của lớp này tệ như vậy, sao lại không cử cậu ấy lên thi nhỉ? Chắc chắn sẽ áp đảo quần hùng.

Trường chúng tôi có một người đàn ông chuyên chuyển nước khoáng vào lớp học, mỗi khi người đó không đến thì sẽ có một phụ nữ độ khoảng năm mươi tuổi làm thay ông ấy. Thùng nước to như vậy, chắc chắn là rất nặng. Nam sinh cao to đi đi lại lại rất nhiều, vẫn phớt lờ như không nhìn thấy.

Nhưng cậu ấy đã bước tới giúp đỡ, một tay giữ lấy miệng thùng, tay còn lại nâng đáy thùng, cái thùng trong suốt ấy cơ hồ được cậu ấy ôm hết vào lòng, bước chân đi trên cầu thang nghe rõ tiếng “lạch bạch”.

Tôi đi theo ở phía sau, chứng kiến cậu ấy cùng người phụ nữ không ngừng nói lời cảm ơn kia đi vào lớp học đang cần nước.

Vẫn tiếp tục đi, chỉ là cô ý bước chậm lại, bởi vì tôi biết, cậu ấy sẽ trở ra.

Khi lướt ngang qua nhau, tôi nghe thấy hơi thở hỗn hển của cậu ấy, bình nước đó rất nặng, chỉ ít đối với một người con gái, nó tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng. Tôi vờ như rất tự nhiên mà nhìn qua gương mặt ấy, bấy giờ làn da trắng trẻo của cậu ấy căng lên hồng hào, bàn tay đưa lên lau mồ hôi dính trên trán.

Bờ vai rất mỏng manh, nhưng tôi lại cảm thấy, đủ để nương tựa.

Khi kỳ thi tốt nghiệp chỉ còn cách chúng tôi hơn hai tháng, tôi bỗng dưng cảm thấy bối rối và hoang mang.

Nhưng vẫn chỉ biết lẳng lặng ôn tập, mong sao nỗi hoang mang này sẽ tự động biến mất.

Mãi đến khi các bạn ở lớp thể thao và nghệ thuật đều đã cơ bản quyết định hướng đi, tôi mới biết mình đang sợ hãi điều gì.

Thành tích của cái tên đáng ghét này thật sự đáng “kinh ngạc”, đặc biệt là môn Anh văn.

Tôi từng nhìn thấy bài thi của cậu ấy, trang hai sạch trơn, còn trang trắc nghiệm thì tô đen như đang xây nhà.

Nếu phải xa nhau, tôi phải làm sao đây? Nhưng đã từng quen nhau đâu, sao lại có chuyện xa nhau?

Giao phó cho thời gian, sau đó lẳng quên ư?

Cũng chỉ có thể như thế. Cứ xem như là một ký ức thời niên thiếu, rất nhiều năm sau không chừng còn có thể lấy ra hồi tưởng lại. Để rồi vào ngày kỷ niệm trường, hoặc giả có thể nhìn thấy cậu ấy của tuổi trung niên.

Không cảm thấy đau, chỉ là, trong lòng rất đáng.

Vậy nên khi nghe thấy tin tức cậu ấy nhận được giấy tuyển sinh đặc cách của Đại học **, chỉ cần các môn xã hội đạt tiêu chuẩn thì sẽ được nhập học. Nỗi hoang mang trong tôi liền biến mất, tôi bắt đầu học theo cậu ấy, bình tĩnh và ung dung mà làm những bài luyện thi đầu đầu. Ngôi trường ấy cũng nằm trong Top trọng điểm, tôi chắc chắn phải vào.

Lạc Dịch, cậu chạy không thoát đâu.

Có một vấn đề nhỏ xảy ra khi đền nguyện vọng, thành tích của tôi có thể vào trường tốt hơn. Ý kiến của ba mẹ là tôi nên thử xông thẳng vào trường tốt nhất, nhưng tôi vẫn kiên trì quan điểm an toàn. Hi hi, thật ra không phải vì an toàn, mà là vì cậu đấy.

Tôi không vội vàng, cũng không cố tình làm gì. Chỉ là, khi cần thiết phải tiến lên một bước, tôi sẽ không bỏ qua cơ hội.

Giao điểm, nhiều lúc cũng cần phải có người chủ động, tôi không ngại chủ động. Chủ động có thể rút ngắn thời gian đi đến tình cảm, có những lúc, không cần phải từ từ.

Nhưng mà cậu ấy, lại nhát gan quá đấy.

Còn biết lần tránh tôi nữa. Vậy có nghĩa là...? Đối với cậu ấy, hoặc có thể nói ở trong lòng cậu ấy, giữa chúng tôi... là có thể xảy ra chuyện gì đó rồi chẳng?

Không biết nên oán hay nên vui. Chỉ là khi không được nhìn thấy, trong lòng cứ cảm thấy buồn phiền.

May là cậu ấy không đủ kiên trì. Cũng may.

Vì vậy mỗi khi tôi cần, cậu ấy đều sẽ xuất hiện đúng lúc, điều này khiến tôi rất an lòng.

Từ nhỏ đến lớn, nếu muốn đạt được điều gì, tôi đều nỗ lực hết mình, tình yêu cũng vậy.

Tận sức mình, và nghe ý trời.

Chia ly, xảy đến hết lần này đến lần khác, tôi không thể ngăn cản. Đời người, tình yêu là thứ không thể thiếu, song không phải là toàn bộ của cuộc sống.

Tôi sẽ nói lại mỗi một đoạn đứt quãng ấy.

May mắn cho tôi, đó đều là điểm đứt tiếp diễn, không phải hàn nối lại từ đầu.

Nếu không, chắc sẽ cực lắm nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Kể Trong Câu Chuyện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.